

Sauer és Zeiss

260
JAHRE
J.P. SAUER & SOHN
1751 - 2011

2012-es csomagajánlat

*Garancia az egyedi élményre
Az Ön tökéletes választása-
az Ön tökéletes vadászfegyvere*

Válasszon csomagajánlatainkból az
Ön igényeinek megfelelően és spóroljon 20%-ot!

Sauer 202:

- biztonság
- tradíció
- elegancia

Zeiss:

- kiemelkedő szürkületi érték
- megvilágított, 2. képsíkos irányzójel
- innovatív technológia

Az akciós csomagajánlat Sauer 202 Classic
(2. kategóriájú fa, jobbos, disznóhát agyazás, bajor pofadékkal),
.30-06, 9,3x62, 8x68S és .300WinMag kaliberű golyós
vadászfegyverre, ISI távcsőszereléssel és
Zeiss Duralyt 1,2-5x36, 2-8x42 és 3-12x50,
megvilágított irányzójelű céltávcsőre, valamint Classic Dital
8x56 megvilágított irányzójelű, sínes céltávcsőre vonatkozik.

**Az akció 2012 február 01-től
a készlet erejéig érvényes.**

SAUER
ÜBERLEGENE WERTE

ZEISS

We make it visible.

a képen látható modellek illusztrációk

Magyar Vadászlap 2012/FEBRUÁR

MAGYAR

VADÁSZLAP

+8 oldal

CXXXIII. (21.) ÉVFOLYAM 2. SZÁM • 2012/FEBRUÁR •
ÁRA: 850 FT, ELŐFIZETŐKNEK: 750 FT • www.huntingpress.eu

**Találkozunk a FeHoVa-n, a 201/A1-es standon!
Február 19-én ezt a quadot sorsoljuk ki az előfizetőink között!**

Részletes információkért hívja:

Blaser Magyarország Kft. : 4025 Debrecen, Erzsébet u.48. Telefon.: 52/521-092 Mobil: 20/325-7281, 20/262-4278, 20/505 4241, e-mail: fogarasi.jagd@t-online.hu www.blaser-hungary.hu

KÖNYVVÁSÁR A FeHoVa-n!

A VADÁSZ-KÁRTYA fölmutatása

10%

árkedvezményre jogosít

CD-k, DVD-k

Horgászat

A bojli éve DVD 1570,-
A csuka horgászata DVD 1570,-
A süllő horgászata DVD 1560,-
Koós Ferenc: A harcsázás rejtelmei DVD 1570,-

Ijászat

Szabadi Attila: Robin Hood sehol... DVD 3000,-
Vadászat M.-on reflexíjjal DVD 3000,-

Kutya

Dénes Gábor: Tanuljunk kutyául DVD 1350,-
Kutyatudomány DVD 1570,-

Művészet

A természet művészei DVD 4688,-
Cseregezn Pál vadvilága DVD 6240,-

Solymászat

A solymászat Magyarországon DVD 3125,-
Balogh István: Vértelen vadászat DVD 4680,-

Természet

A magyar erdők királya DVD 3125,-
A tenger óriásai DVD 1560,-
Antarktisz DVD 1990,-
Az emberevők földjén DVD 1990,-
Budapesti vadon DVD 1990,-
Életem-utazásaim DVD 1990,-
Igazi vadon élő állatok DVD 1570,-
Lulu a világszám DVD 1990,-
Óceániai csavargások DVD 1990,-
Pénz és taps nélkül DVD 1990,-
Tiszavirág DVD 1990,-
Veszélyes állatok: Majmok DVD 1570,-

Vadászat

Balogh-Somody: „Kelet-Afrika vándora voltam”. 3000,-
Bárony A.: Bárony István a lóp és... DVD ... 2700,-
Blumann Ödön: 100 lóvadász vadászatra... 2500,-
100 gimbika DVD 2500,-
100 őzbak DVD 2500,-
Agancsosok DVD 2500,-
Dámbarcogás DVD 2500,-
Gimbikák bírálata DVD 2500,-
Muflonkos bírálata DVD 2500,-
Őzbak csaló DVD 2500,-
Őzbakbírlat I-II... DVD 2500/db
Őznász DVD 2500,-
Vad és vadászat DVD 2500,-
Vadászévad 2006-2010. DVD 2500/db
Hidvégi Béla: A vadontól a múzeumig DVD. 2900,-
Vad egy álom DVD 2900,-
Ignác M.: Élményvadászatok I. DVD 3000,-
Első találkozásom - Namibia... 3000,-
Oroszországi vadászatok DVD 3000,-
Őzhívástól vaddisznóhajtásig dupla DVD 4500,-
Szalonkától vadlibáig dupla DVD 4500,-
Szarvasbögés vaddisznóhajtás DVD 3000,-
Vadászati múzeumok DVD 3000,-
Körtvélyes: Fácánvadászatok... DVD 3000,-
Sáfrány: Az én Afrikám I-II. DVD 2100/db
Takács V.: A nagyvad találatjelzése DVD 4900,-
A vaddisznó vadászata 1-2. DVD 4900/db
Egy vérből való vagyunk 1-2. DVD 2850/db
Európa terítéken DVD 4900,-
Hegyi vadászataim 2. DVD 2900,-
Őzhívás DVD 4900,-

Zenei CD-k

Concerto-Boldog: Vadász-zene CD 3150,-

KÖNYVEK

Klasszikus irodalom

Avarffy Elek: Hej! Vadászok! 3500,-
Vadászképek 2700,-
Bárony István: Elveszett paradicsom 2450,-
Fekete vér 2000,-
Magányos órák 2100,-
Nyomról nyomra 2730,-
Vadászhangok, hangulatok 2100,-
Damaszkin Arzen: A maszáj fennsík 3900,-
Degenfeld: A vadászszenvélyről 3980,-
Fekete István: 21 nap - Csind 2990,-
Búcsúzás 2600,-
Csi és más elbeszélések 1790,-
Egy szem kukorica 2400,-
Éjfél után 2600,-
Emberek között 2200,-
Erdély 2200,-
Fészekrablás 2400,-
Karácsony éjjel 2200,-
Kísértés 2200,-
Öreg utakon 2400,-
Örökség 2600,-
Őszi számadás 1990,-
Összegyűjtött versek 2000,-
Sárgaré patkók 2400,-
Tíz szál gyertya 2500,-
Tojáshegydarabkák 2000,-
Tűnődések 2600,-
Tűskevár 1990,-
Tűz mellett 2200,-
Útra kelünk 2500,-
Vadászok 2500,-
Zsellerek 2500,-
Apponyi: Úti- és vadásznaplóm Indiából 6200,-
Herman Ottó: Erdők, rétek, nádasok 2480,-
Igal M. József: A hal, a horog és az ember 3100,-
Justh Ödön: Vadásznapló-töredékek 3700,-
Kittenberger Kálmán: Első elefantom 2600,-
Vadász- és gyűjtőúton Kelet-Afrikában 6100,-
Maderspach: Az oláhok vértanyájában 2400,-
Medve 3490,-
Menekülés Erdélyből 1980,-
Makay Béla: Hegyen-völgyön 2900,-
Molnár Gábor: Dráma az őserdőben 2500,-
N. Nozdovicsky Lajos: Vadász emlékeim 3200,-
Nemeskéri Kiss Géza: A Felső-Nílus mentén 4500,-
Reminiczky Károly: Kassai vadászhistóriák 2700,-
Széchenyi Zsigmond: Afrikai tábornokok 2698,-
Ahogy elkezdődött 2499,-
Csui!... Afrikai vadásznapló 3499,-
Két kecske 2499,-
Nahar 3499,-
Tanos Pál: Erdőzűgás 2900,-
Wass Albert: A titokzatos őzbak 1180,-
Mesék, erdők könyve, tavak könyve 1100,-
Valaki tévedett 1-3. 1470/db
Válogatott magyar mondák és népmesék. 1380,-
Zichy Kázmér: A Guaso Nyiro mentén... 4400,-

Kortárs irodalom

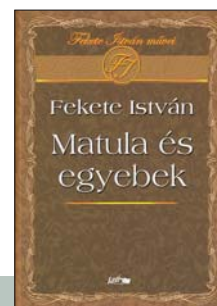
Ambrózy Árpád: Nimród csillaga alatt 2400,-
Bán István: A medve árnyékában (Medve2) 2500,-
Harc az elemekkel 2200,-
Medve 3. 4000,-
Vadóc vakáció 1200,-
X-es 4000,-
Békés Sándor: Elröppent évek 3680,-
Emlékekbe kapaszkodva 2900,-
Bördös János: Csodaszarvas 1800,-
Capstick: Halál a magas fűben 5400,-
Halál a fekete kontinensen 4300,-
Chapman: Vallomások a vadásatról 1699,-
Csiák Gyula: A pagony dalnoka 2100,-
Dahanukar: Ayurveda mindenkinél 500,-
Dinich László: Gazsi bácsi a törzsasztalnál 1970,-
Dúcz László: A közöttünk élő Turulmadár 1995,-
Istennek háttal 2499,-
Fácánbírlat 3500,-
Egy hajdani vadásztársaság 2500,-
Fejet hajtunk 3500,-
Vadászörök tisztelete 2400,-
Festetics Antal: Konrad Lorenz világa 3950,-
Fuchs Antal: Bagamoyo 2500,-
Trilógia 9500,-
Gánti Tibor, dr.: A természet kebelén 5240,-
Gazdag József: Csallóközi vadászatok 1280,-
Gyimesi: Ázsia végtelen vadászmezőin (BK) 8000,-
Vadászataim a Kárpátokban (BK) 8000,-

MEGJELENT!

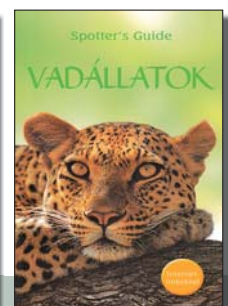
Már megvásárolható
a Magyar VADÁSZLAP tartalomkeresővel
ellátott ARCHÍVUMA 2006-tól 2011-ig.
Évfolyamonként 1980 forintért!

AKCIÓ!

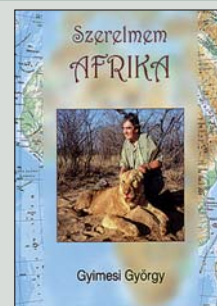
Rendelje meg a 6 évfolyamot
együtt **csak 9980 forintért!**

Fekete István:
Matula és egyebek 2500,-

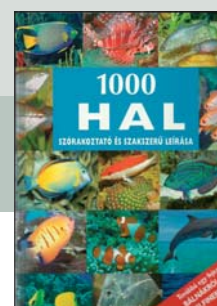
Spotter's Guide:
Vadállatok 600,-

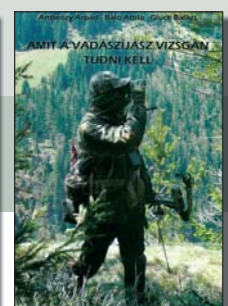
Gyimesi György:
Szerelmem Afrika 7500,-

Valaczkai Erzsébet:
2012-es falinaptár 2700,-

Andreas Vilcsinskas:
1000 hal 5999,-

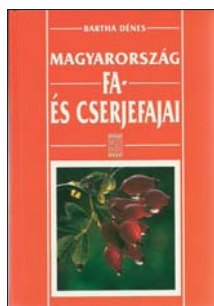
Ambrózy Árpád:
Amit a vadászájás
vizsgán tudni kell 2400,-

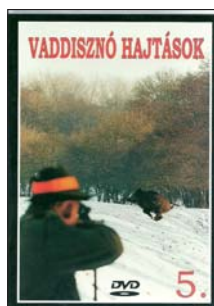
Baranya Vadászkürt
Együttes:
Vadászüdvö CD **3150,-**

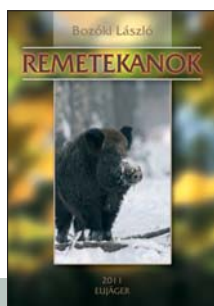
Bárony István:
Árnyak az éjszakában **2400,-**

Bartha Dénes:
Magyarország fa-
és cserjefajai **3500,-**

Blaumann Ödön:
Vaddisznóhajtások
akciójelenei 1-5. DVD **2500,-/db**

Bozók László:
Remetekanak **4350,-**

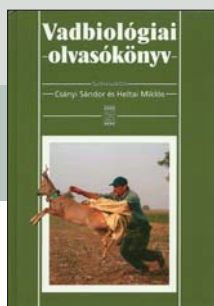
Corelli, Igles:
Vadételek **5999,-**

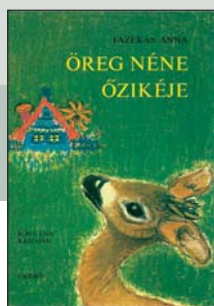
Cuthbert-Eastham:
Vadászok
szakácskönyve **8950,-**

Czegei Carla:
Bóksi **2500,-**

Csányi Sándor-
Heltai Miklós:
Vadbiológiai olvasókönyv **4200,-**

Fazekas Anna:
Óreg néne özikéje **1790,-**

Hámory: Kurgánok között a Hortobágyon...	1500,-
Hangay Gy.: A kacagó koponyák földjén...	2400,-
Hankó László: A medvék országa...	3000,-
Hidvégi Béla: Vadászként a csúcsokon	7500,-
Magyarok Ázsia vadászósvényein	3900,-
Horváth József: Fekete István bibliográfia	4500,-
Hunyadi Csaba Zsolt: A szarvasok háreme	2200,-
Harmat és vér	2400,-
Hy János: A másvilági vadász	2400,-
Iglói: Perőcsényben puskával és fakanállal	2480,-
Ignác Magdolna, dr.: Vadásznapló	5500,-
Kahler Frigyes: Hangokból szőtt csend	2200,-
Kászoni Z.: Kárpát-medencei vadaskönyv	1600,-
Székelgyödi vadászatok	4200,-
Wass Albert szülőföldje - vadászatai	4000,-
Keszthelyi Jenő: Csontszilánkok	3300,-
Koncz István, dr.: Party István	300,-
Kovács M. Dóra: Az én Namibiám	4950,-
Kovács Dénes: A vívók apostola	3500,-
Márok Tamás: A képzelet vadászmezején	2700,-
Márton Imre: A vadon hívó szava	3900,-
Mess Béla: Emlékszik	2700,-
Két szenvedély rabságában	2499,-
Naplemente	1600,-
Vadász tanmesék	2999,-
Nadler H.: A Keleti- és a Déli Kárpátokban	2500,-
Vadásznapok, vadászévek	2500,-
Pető János: Hogyan tehet a vadász	1000,-
Rácz: Majdnem megmáztam	3200,-
Rakk Tamás: Göröngyös égi és földi utakon	3850,-
Tűzőn és hóvihár	3500,-
Retter: Üregi nyúlól a medve vadászataig	2499,-
Sánta G.: A természetbúvár Fekete István	1700,-
Az elfeledett Fekete István	2200,-
Sáry Gyula: Az elveszett erdőről	2500,-
Schmidt Egon: Varangy a papucsomban	2300,-
Siketfajd ketyegés és zergefűtty	2200,-
Simkó Gyula: Szívemben Afrika	4990,-
Sipos Endre: Erdei barangolások	1860,-
Sterbetz István: Puskával a Nagypusztán	3000,-
Természetvédő ösvényeken	2220,-
Szálka Norbert: Topi	2280,-
Szerb Imre: Együtt vadászni	1000,-
Szilágyi Virgil: Pirosbetűs vadásznapiak	3250,-
Szilárd Ferenc, dr.: Ébredés az erdőn	3800,-
Tóth Sándor: Nyitány a hírnévhez	3500,-
Szél alatt-hátszélben	3800,-
Török: Vadászataim napfényben-árnyékban	3600,-
Traser Ferenc: Tanzániai tavasz	1900,-
Ugray Tamás: Gavallérral a csúcsokon	3500,-
Vadászpuskával a csúcsokon	4000,-
Varga Aladárné: Egy vadászfeleség	1500,-
Vásárhelyi András: Orvvadászok	968,-
Vasas Yoachim: Menjen, Doktor elvtárs	2310,-
Végh András, dr.: Megvadult szótár	4990,-
Videcz Ferenc: Vendégkönyv	3200,-
Zsugorított görbétűk	1700,-
Vojnits András: Afrikai levelek	2500,-
Vörös István: A teremő tenyerén	2990,-
Zalaerdő: Mókus király vadászkönyve	3900,-
Zoltán J.: A legkedvesebb vadásztársam	3300,-
Vadászat bélyegeken	7200,-
Vadászok életvesztésben	3200,-
Zsigárcsik Gyula: Diana másként akarta	3200,-

Szakkönyv

Andrésiné: Az erdész-mester könyve	2960,-
Bakonyi Gábor: Állattan	6500,-
Bárdos L.: Gazdasági állatok anatómiájának	4590,-
Békési-Csarnai: Házi pálinkafőzés	2900,-
Bertóti István: Özhívás	1900,-
Bicsérdy-Egri-Sugár-Sugár: Vadbetegségek	3200,-
Binder, Egon: Füstölés	2900,-
Bodor János: Kerti károsítók	2500,-
Borhidi Attila: Vörös könyv	3400,-
Bozók: Európai trófeakatalógus	6000,-
Bozisk-Hartman-Percze: Környezetvédelem	1100,-
Chevalier: Az európai fekete szarvasgomba	4999,-
Crüger: Növényvédelem a zöldségterm.-ben	4900,-
Czibulyás-Tóth: A japánfű és tenyésztése	1680,-
Csányi Sándor, prof. dr.: Vadbiológia	2900,-
Csurgó: Gyógynövény embernek, állatnak	1900,-
Dosztányi Imre: Perzselő napsütésben	3990,-
Dzakovich Iván: Szarvasgazzalkodás	3900,-
Durantal, Pascal: A vadászat enciklopédiája	6990,-
Erdőszegélyek létesítése és ápolása	792,-
Faragó S.: A vadállomány szabályozása	3900,-
Élőhelyfejlesztés az apróvad-gazd.-ban	4900,-

Faragó S.: Magyar vadász enciklopédia	14 980,-
Farkas Dénes: Nézd és lásd	3200,-
Fehér György: Állatpreparátumok készítése	4900,-
Ferenčí-Tühegyi: 4x4 Navigátor	2490,-
Gahn: Házi vágás, bontás, töltéskészítés	3500,-
Hurka, kolbász, szalámi	3500,-
Galla György: Ételiszótár	4900,-
Györfi Júlia: Csiperketemesztés	2350,-
Gombabiológia, gombatermesztés	4900,-
Határozó kézikönyvek: Hüllők és kétélűek	2800,-
Közetek és ásványok	2700,-
Heltay-Kabai: Hivatásos vadászok kézikönyve	12 600,-
Heltay L.: Vadászszervezés, vadászetika	4600,-
Hespeler-Krewer: Fialat vagy idős?	3200,-
Horváth: Zöld és fűszerkülönlegességek	2980,-
Juhász: Minőségbiztosítás a mg.-ban	2440,-
Természetvédelmi állattan	4200,-
Kód-ex	3000,-
Kovács Zs.: Farkasok a Kárpát-medencében	1600,-
Közlöny: Az erdőre vonatkozó jogszabályok	2490,-
A vadászzal kapcsolatos jogszabályok	2490,-
Kristó: A vadász- vadtenyésztő mester	2960,-
Lakatos: Fenyőféléken előforduló károsítók	2490,-
Lágy lombos fajokon előforduló	2740,-
Tölgyeken előforduló károsítók	2490,-
Lampeitl, Franz: Méhészek könyve	3500,-
Lanszki: A korszerű prémesállat-tenyésztés	2780,-
Larusse: Vadászkönyv	8990,-
Linse: Hűsvéti díszek a természet kincseiből	500,-
Mara Árpád: Farkasaink	2500,-
Márton: Méhészet	1490,-
Müller Éva: Titkár ABC	2500,-
Nagy Gábor-Szabó Zsolt: Csigák faja	1600,-
Vadászajándék	1600,-
Nagy László: Vadászgörények a családban	2998,-
Németh Zoltán: Lovasjász hagyományörzés	2500,-
Rakonczay Zoltán: Természetvédelem	3320,-
Soltész: Csóványoson elpihen a...	990,-
Nagybörzsönyi aranybánya	990,-
Solymás évkönyv	3300,-
Soós: Kezdő kertészek könyve	1980,-
Szabó Péter: Rókák és terrier	3360,-
Szántó Zoltán: Analitikus szemléletmódok	2990,-
Szili István: Gombatermesztők könyve	4900,-
Szodfridt István, dr.: Nyártermesztés	1030,-
Szöllősi Antal: Nyilegyenesen	1800,-
Vahid-Köbori: Korszerű tejtermelés	2800,-
Varga Zoltán-Kása Róbert: Vadkár	4900,-
Vén Zoltán: A görényezés rejtelmeiről	2800,-

Boros

Bauer, Karl: Szőlősgazdák könyve	4200,-
Bényei-Lőrincz-Sz. Nagy: Szőlőtermesztés	4400,-
Csávossy: Magyarán a borról	1900,-
Eperjesi Imre: Borászat	5400,-
Gerencsér Ferenc: Bor és szőlő kislexikon	1050,-
Jacszenik: Szőlészet, borászat a kiskertben	550,-
Mercz-Kádár: Borászati kislexikon	4200,-
Rácz József: Bor és gomba	2200,-
Reinhard Eder: Borhibák, borbetegségek	2900,-
Robert Steidl: Borosgazdák könyve	3500,-
Somlyay István, dr.: Gyakorlati borászat	1975,-
Steidl, Robert: Borkészítés barik eljárással	2900,-
Korszerű vörösborkészítés	2900,-
A borerjedési problémák	2900,-
Tóth Imre: Szőlőfajták	2900,-

Fegyver

Hartink: Antik lőfegyverek enciklopédiája	4990,-
Pisztolyok és revolverek enciklopédiája	4990,-
Sörétes és vegyescsövű	4990,-
Kovács D.: Billenőcsövű golyós v.fegyverek	4800,-
Luxus vadászfegyverek	8000,-
Vadászfegyverekről nemcsak	4500,-
Kristó: A vadászpuskaműves mester könyve	2960,-
McNab: A fegyverek nagykönyve	11 980,-
Szajkó: Sörétlövés	2200,-
Székelgyöri: A lőpor és a töltény	2180,-
Szűts Balázs: 1000 lőfegyver	5999,-
Vass Gábor: Nagy gázfegyver határozó	4990,-

Gomba

Rácz: Hogyan termesszünk csiperkegombát	2500,-
Bertók: Növény- és gombakalauz	1350,-
Carluccio: Gombák könyve 103 recepttel	5500,-
Laux, Hans E.: Ehető vagy mérgező?	2680,-
Rimóczi Imre dr.: Gombaválogató 1-9	2890/db
Magyarország leggyakoribb gombái	2500,-
Tóth E.: Vargánya, rókagomba, füge	850,-

Gyerekeknek

Alexandra: Az erdő állatai (kírákós).....	2499,-
Chisholm: A természet matricáskönyve.....	2880,-
Salten, Felix: Bambi.....	1990,-
Bambi gyermekei.....	1790,-
Sarah Khan: Madarak kiskönyve.....	1040,-
Lovak és pónik.....	1040,-
Schmidt Egon: A baromfiudvar lakói.....	1300,-
A békakirály.....	1300,-
A kistű és a madarak.....	1300,-
A nyári orgona vendégei.....	1300,-
A varázsszeműveg.....	1300,-
Csirip Afrikába repül.....	1300,-
Egérbirodalom.....	1300,-
Kócsagok birodalmában.....	2800,-
Lakodalmak az erdőben.....	1300,-
Majom Muki az erdőben.....	1300,-
Manócska.....	1300,-
Spotter's Guide: Fák.....	600,-
Gombák.....	600,-
Kerti virágok.....	600,-
Lepkék.....	600,-
Lovak és pónik.....	600,-
Ragadozó madarak.....	600,-
Tengeri és édesvízi halak.....	600,-
Szentesi Gy.: Egy vadászgörény naplójából.....	1790,-

Horgászat

Bördös János: Horgász lexikon.....	1490,-
Farkas Csaba: Balaton hal-álmom.....	500,-
Fűrész: A halgazdálkodás gyakorlata.....	3600,-
Füstös: Harcsapergetés.....	1699,-
Hunyadi Attila: A süllőhorgászat módszerei.....	1699,-
Juhász Lajos, dr.: Magyar horgászvízek.....	2500,-
Lajkó: A halászmester könyve.....	2790,-
Molnár: Halbetegségek.....	2690,-
Oggolder: Képes nagy horgászknv.....	2999,-
Pintér-Pócsi: Hal.....	2500,-
Sigloch: A horgászok ABC-je.....	2999,-
Szarka: Keszeghorgászat.....	1699,-
Szűcs: A halászati ágazat.....	1980,-
Terofal: Édesvízi halak – Természet kalauz.....	2499,-

Kutya

Bába Károly: A magyar vizsla.....	1085,-
Baumann, Doris: Kölyökkutya.....	600,-
Bíró Andor: Kutyakiképzők kézikönyve.....	3200,-
Bóhm István: A hannoveri véreb.....	1480,-
Fogle, Bruce: Új kutyaenciklopédia.....	9990,-
Géczi: Kutyaakönyv.....	2980,-
Határozó kézikönyvek: Kutyák.....	2800,-
Váhró: A kutya és a macska betegségei.....	4900,-
Király: Jagdterrier.....	1490,-
Kubulei: A szolgálati kutyák tenyésztése.....	2730,-
Monostori Károly: Ebtényésztés kézikönyv.....	2980,-
Nickl: Kutyáink tanítása és nevelése.....	1990,-
Pomázi: Nemzeti kincsünk a magyar vizsla.....	3990,-
Szinák: Több, mint kutya.....	4500,-
Totem Kiadó: A beagle.....	1499,-
Golden retriever.....	1499,-
Varga-Nagy: A legnépszerűbb terrier.....	1390,-
Wagner, Heike: Kutyaápolás.....	998,-
Williams: Kutyafajták.....	2730,-

Lovas

Bellinghausen: Lóbetegségekről lótoroknak.....	3500,-
Bodó-Hecker: Lótenyésztők kézikönyve.....	4800,-
Bolze, Daniela: A ló képzése a terepen.....	2900,-
Gerencsér Ferenc: Lovaslexikon.....	1050,-
Mihók-Pataki: Lófajták.....	2700,-
Nagy Imre: Lovasvadászatok.....	980,-
Novotni Péter: Lótartás a családban.....	3150,-
Pongrácz: A ló tenyésztése és genetikája.....	2790,-
Radnai: Lovasszótár.....	3500,-

Madár

Bezzel: Madarak földön, vízen, levegőben.....	3990,-
Bóhm András: Úszó- és gázlómadarak.....	2200,-
Harrison: A világ madarai – határozó.....	3200,-
Hume: Madárlesen.....	5890,-
Juhász: Kertek, parkok madarai.....	2500,-
Lederer: Csodálatos madarak.....	2990,-
Spotter's: Tengeri és szárazföldi madarak.....	600,-
Verhoef: Díszmadarak enciklopédiája.....	4500,-

Művészet

Foto Natura: Az ezerarcú természet.....	5000,-
Horváth Lajos Frigyes: Kandalgó.....	5990,-
Ivancsics: A természet harmóniája.....	5100,-

Matyikó Tibor: Állatok közelről.....	2800,-
Vallomás a természetéről.....	4000,-

Szakácskönyvek

Attraktor: Régi magyar halételek.....	2800,-
Bardi, Carla: Világkonyha.....	3990,-
Bodrog Gyulai: A vadász néha főz is.....	2500,-
Cey-Bert: Hunok és magyarok konyhája.....	2500,-
Cserő: A 100 legfinomabb fokhagymás étel.....	300,-
Csizmadia: Étkeink s illó boraink harmóniája.....	3900,-
F. Horváth Ilona: Halételek.....	660,-
Vadételek.....	660,-
Frank Júlia: Halból és vadhúsból.....	1600,-
Gulázi A.: Kis Gomba ABC receptekkel.....	1498,-
H. Mészáros Erzsébet: Vadételek.....	300,-
Habik-Szijjártó: Négy évszak házisüteménye.....	3500,-
Hargitai György: Hal- és vadételek.....	550,-
Hargitai: Vadételek a javából.....	1880,-
Kiss József: Pásztorételek.....	987,-
Kútvolgyi: Vadételek.....	3800,-
Liptai Zoltán: Száz magyar ételcsoda.....	5980,-
Nova: Vadételek.....	2400,-
Oriskó: 88 ünnepi halétel.....	2999,-
Puedlo Kiadó: Hal és vadételek.....	550,-
Salzer: Halételek.....	950,-
Samwald, Achi: Aszalás, szárítás.....	2900,-
Scholz, Wolfgang: Házi sajtészítés.....	3500,-
Somlai: 126 étel nyúlhúsból.....	2800,-
Stb.: A 100 legjobb disznótoros finomság.....	250,-
A 100 legjobb erdélyi jófalat.....	250,-
A 100 legjobb étel bográcsban.....	250,-
A 100 legjobb halétel.....	250,-
A 100 legjobb recept szabadtűzőn.....	250,-
A 100 legjobb tepsis finomság.....	250,-
A 100 legjobb vadétel.....	250,-
Szepessy: Borral, sörrel, mézzel készült ételek.....	300,-
Szjártó G.: Több száz izes házi recept.....	3500,-
Szovátai Vass: Erdélyi ételek.....	550,-
Terék István: Sajtvilág juh- és kecskesajtok.....	3600,-
Verhőczki István: Bográcsos ételek.....	550,-
Délvidéki étek.....	550,-
Elfeledett ételek.....	550,-
Erdélyi étek.....	550,-
Felvidéki étek.....	550,-
Hal és vadételek.....	550,-
Igazi magyar ételek.....	550,-
Nagymama receptjei.....	550,-
Williams-Sonoma: Ünnepi étek.....	5990,-
Zilahy Ágnes: Valódi magyar szakácskönyv.....	1800,-

Természettudomány

Alexai Zoltán: Évszakok.....	3980,-
Attenborough: Az emlősök élete.....	5990,-
Benton: Emlősök.....	2980,-
Benton: Hetven rejtély a természet világából.....	7490,-
Bolliger: Cserjék Természet kalauz.....	2499,-
Buday A.: Az emlősök különleges világa.....	2990,-
Dolder: Emlősök szárazon, vízen és a levegőben.....	1350,-
Gárván J.: Az állatok nagy enciklopédiája.....	4100,-
Hecker: Az erdő állatai és növényei.....	2680,-
Henn László: Ragadozók.....	1500,-
Kriszka György: Vízi gerinctelenek.....	2200,-
Móra: Állat- és növényhatározó.....	4990,-
Nagykönyv Kiadó: A világ állatai.....	1590,-
Petrich Károly: A Velencei táj lepkevilága.....	3575,-
Ralphstone: A tenger állatvilága.....	4100,-
Reichholf: Emlősök – Természetkalauz.....	2500,-
Técsi Zoltán Illés: Örök Erdély.....	4500,-

Egyebek

Kalapszalag.....	1100,-
Vadrisztó.....	980,-
Magyar VADÁSZLAP PDF-ARCHÍVUM 2006–2011.....	1980/db

Webáruházunk teljes kínálata
a www.huntingpress.eu honlapon található!

Valamennyi árucikk megrendelhető:

Vadászlap Kft.

1031 Budapest, Rozália u. 59/a.

Telefon: +36-70/702-5000,

Tel./fax: +36-1/242-0042

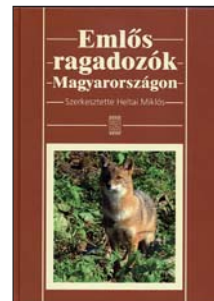
e-mail: megrendeles@vadaszlap.hu

Megrendelését

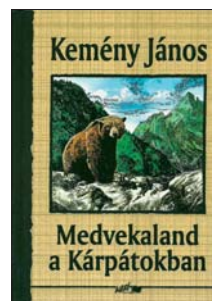
postai utánvétellel szállítjuk.

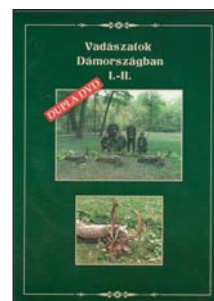
Ferjentsik:
Vadászszótár **2550,-**

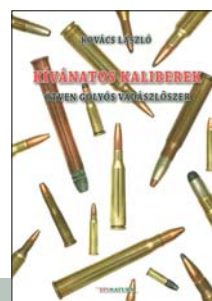
Heltai Miklós:
Emlős ragadozók
Magyarországon **3500,-**

Kemény János:
Medvekaland
a Kárpátokban **2500,-**

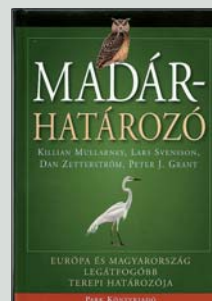
dr. Ignác Magdolna:
Vadászatok
Dámszágban dupla DVD **4500,-**

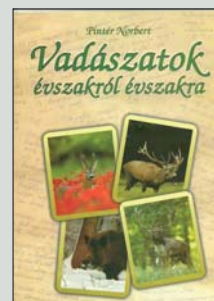
Kovács László:
Kíváncsok
kaliberek **2200,-**

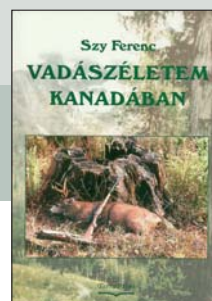
Vérébvezetők
nyomában
dupla DVD **6250,-**

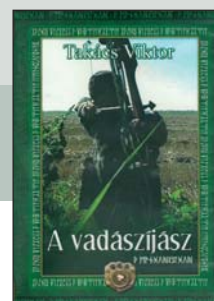
Mullarney:
Madárhátározó **8900,-**

Pintér Norbert:
Vadászatok
évszokról évszakra **1980,-**

Szy Ferenc:
Vadászéletem
Kanadában **2200,-**

Takács Viktor:
Vadásziás
DVD 1-2. **4900,-/db**

Hidvégi Béla DVD-k**2900 Ft/db**

Hidvégi Béla neve minden bizonnyal sokak számára ismerősen cseng. Az ajánló tárgyát képező három film részletesen – archív és professzionális felvételek segítségével – mutatja be a magyar vadász karrierjét a kezdetektől napjainkig. A filmekben előforduló temérdek különleges állat és vadregényes táj mellett igazi csemegének számít egy-egy vadászat kalandos történetének elbeszélése is. A Takács Viktor által készített „Hidvégi Béla vadászélete” című sorozat első része hangsúlyosan az afrikai-, míg második része a magashegyi vadfajok elejtésével foglalkozik. „A vadontól a múzeumig” című DVD a keszthelyi Festetics-kastély parkjában található Vadászati Múzeum létrehozásának, a később ott kiállított trófeagyűjtemény történetét meséli el, amelyben Hidvégi Bélának is oroszlánrésze volt.

K.M.

Hidvégi Béla: Sziklák peremén**4500 Ft**

„A vadjuhok vadászata a világ tetejére vezet téged, ahol a látóhatár pereméig égbe tornyosuló hegycsúcsok sorakoznak, lábad alatt pedig sok-sok ezer lábnyi mélységben ásító völgyek nyúlnak el a végtelenbe.” – olvashatjuk a 76. évében járó, de még mindig aktív hegyivadászként közismert szerző magánkiadásban megjelent legújabb könyvében, amely kizárólag hegyi vadászatairól szól. Azonban nem csak a sokszor emberfeletti erőfeszítésről szólnak az írások, hanem a meglátogatott vadászterületek, tájegységek, országok néprajzáról, történelméről, művészetéről, vallási és etnikai jellemzőiről is számos érdekes, nemegyszer sosem hallott/olvasott témát is feldolgozva. Behatóan foglalkozik a hegyi vadfajok, alfajok, vagy a tévesen „tájfajtának” is nevezett varietasok közötti eligazodás megkönnyítésével.

S.E.

Kovács László: Sokat próbált vadászpuskák**2990 Ft**

A fegyverismertető könyveiről ismert szerző ezúttal sem kalauzol másfelé. A bemutatásra került puskatípusok között vannak jól ismertek és Magyarországon eddig szinte teljesen ismeretlenek, amelyekről mindenképpen érdemes írni és olvasni. A mű első részében a szerző saját puskait mutatja be az olvasóknak, a másodikban pedig egyéb típusok ismertetői kaptak helyet. Végezetül a harmadik részben vegyes írások szerepelnek, amelyek hasznos információkat közölnek különböző kaliberekéről, vadászati módokról, s olyan meghökkentő érdekességről, mint például a patkánnyal történő üregi nyúl vadászatáról. Nem csupán a beavatottaknak, hanem a téma iránt érdeklődők számára is felettebb élvezetes, olvasmányos stílusban íródott ez a könyv, amely rengeteg információval gazdagítja az ismereteket.

F.B.

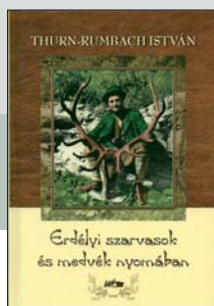
Pető János: Hogyan tehet a vadász...**1000 Ft**

Ha eltekintünk a könyv jó néhány szakmai pongyolaságától (pl. a trófeát ejti el, nem a vadat), a helyesírási hibáktól, a vadásznyelv olykor nem megfelelő használatától, egész jó kis könyvet tudhatunk magunkénak. Igaz, sokszor kicsapta nálam a biztosítékot azzal, hogy a könyv 80 százaléka általánosít (pl.: mindenki csak 500 gramm agancssúlyú bakot akar lőni).

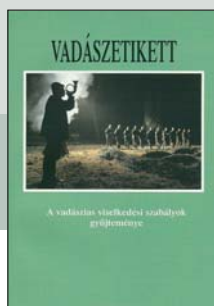
Úgy éreztem magam a könyv elolvasása után, hogy cseppet sem vagyok igazvadász, sőt vadász sem, mivel nem gyógyítom a sérült madarakat, nem veszek részt a természetmegóvó akciókban. A szerző temérdek olyan kérdést tesz fel, amire nem kapunk választ... – ez sokszor elég zavaró!

Amúgy a könyv gondolatébresztő és olvasható!

F.B.

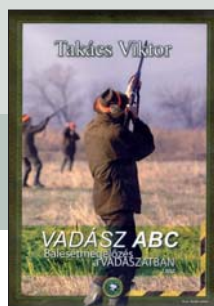
Thurn-Rumbach István: Erdélyi szarvasok és medvék nyomában **2500,-**

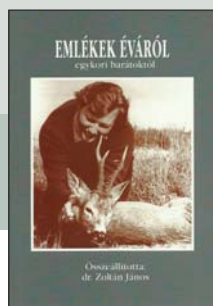
Vadászetikett **1500,-**

Szóljon a vadászkiáltás **1950,-**

Takács Viktor: Vadász ABC DVD **4900,-**

Zoltán János: Emlékek éváról **2500,-**

Szabó József: Tizenkét hónap erdőn-mezőn **2000,-**

Jelentkezzen Ön is az Okos Vadászati Térkép®-re!

Halljuk, látjuk, sőt magunk is érezzük, nem egyszerű mostanság boldogulni az élet semelyik területén. A vadászat – Önök ezt pontosan tudják – sem kivétel, a 2012-es év pedig egyelőre nem sok jóval kecsegtet. Ezért döntöttünk úgy, hogy a Hunting Press információs magazin egyedi szolgáltatását,

**az Okos Vadászati Térképet
ebben az évben ingyen kínáljuk
minden vadászatra jogosultnak!**

Az egyedülálló lehetőség révén, a világon bárki tájékozódhat a magyar mellett angol, német és orosz nyelven az aktuális magyarországi vadászati lehetőségekről, a kapcsolódó szolgáltatásokról és a vadászati tarifákról.

A térkép különlegessége, hogy Magyarország minden vadászterülete a domborzatot, növényzetet is bemutató dinamikus térképen is megtekinthető. Ön tehát vadászatra jogosultként egy ingyenes jelentkezés után gyakorlatilag az egész világnak bemutatkozhat.

**Éljen a lehetőséggel, amely segíthet átvészelni
a nehéz időket!**

Az Okos Vadászati Térképet elérni a huntingpress.eu/okos_terkep címen. Működéséről és a jelentkezés feltételeiről a huntingpress.eu/magazin/okos_terkep_sugo címen talál felvilágosítást.

The screenshot shows the Hunting Press website interface. At the top, there's a banner for 'Nyerjen egy quadot!' (Win a quad). Below it, the 'HUNTING PRESS INFORMÁCIÓS MAGAZIN' logo is visible. The main content area features a form for applying for a hunting license, titled 'A vadászatra jogosult adatai'. The form includes fields for the applicant's name, address, and contact information. Below the form, there's a map of Hungary with a highlighted hunting area. The bottom section of the screenshot shows a gallery of images related to hunting and outdoor activities.

Fél évig, fél áron

A reklámszakemberek szerint, ha nem megy a bolt, ha elkerülük az üzletet a vásárlók, akkor hirdetni kell, hogy a vásárlókat becsalogassák a boltba. Ez az elmélet. A gyakorlatban – úgy tűnik – ha nem megy a bolt és csökken a bevétel, a kereskedő elsőként a reklám-költségeken spórol, nem hirdeti a portékáját.

Ha mindhárom médiumban – a nyomtatott Magyar VADÁSZLAP-ban, a négy nyelvű www.huntingpress.eu vadászati információs magazinunkban, valamint a HUNTINGpress hírlevelünkben – valaki szerződést köt, a hirdetéseiért csak a listaár felét kell kifizetnie.

S hogy ne kelljen számolgatni – a nyomtatott VADÁSZLAP hirdetései felületeit, a hírlevél 4 alkalmát, a honlap egy havi időtartamát és egy közepes méretű bannerét figyelembe véve (ami a hirdetési csomagot alkotja) – a mellékelt táblázatból minden kiderül.

Nézzünk egy példát. A VADÁSZLAP-ban egyszer megjelenik az egy oldalas hirdetés (1000 EUR), a honlapon egy hónapig látható egy közepes banner (80 EUR) és a hírlevélben négy alkalommal (8 EUR) van jelen a hirdető. Ezért összesen listaáron 1088 eurót, kedvezménnyel csak 544 eurót, azaz mintegy 160-165 ezer forintot kell fizetnie.

Méretek	EUR listaáron	EUR 50% kedvezménnyel	kb. HUF 50% kedvezménnyel
blokk 58,8 x 34,9 mm	138	69	20 700
duplablokk 58,8 x 68 mm	173	86	25 950
hatod oldal 58,8 x 120 mm	258	129	38 700
negyed oldal 90 x 120 mm	338	169	50 700
harmad oldal 58,8 x 243,7 mm	438	219	65 700
fél oldal álló 90 x 243,7 mm fekvő 184,6 x 120 mm	588	294	88 200
egész oldal 215 x 298 mm	1088	544	163 200

(A fenti számítás az áfát nem tartalmazza, az átváltás 1 EUR=300 HUF történt.)

Ennél többet nem tudunk a hirdetőinknek segíteni!

Kapitális remetekan

Tamási és a szomszédos Regöly község határában tavaly december 12-én, a kétnapos terelővadászat alkalmával elejtettek egy „nagy öreg” kant, ami minden résztvevő külföldi és hazai vadász szívét megdobogtatta. „Hatalmas kant lőttek” – terjedt futótűzként a hajtók és a szakszemélyzet között az örömhír az elejtő német vendégvadász örömeire. A Gyulaj Zrt. Tamási Erdészetiének 1300 hektáros kisdádi területében, az egyik lőálláshoz közel próbált elosonni a már sok hajtást megért remete, ezúttal azonban rajtavesztett. A vendég által leadott első lövést a hajtás odaeső szárnyát vezető Poszpis Péter kerületvezető vadász kegyelemnövése követte. Ajándék volt ez a javából a hivatásos kollégának is, hiszen egyben ő a terület vezetője, aki jól ismerte a hétéves, hatalmas kant. Egyébként ezt a rejtett életmódú disznót ravaszsága és tapasztaltsága miatt csak rendkívül ritkán lehetett látni. Legutóbb az októberi barcogás idején látták, a dambikát váró Poszpis Péter és vendége 60-70 méterről vehette szemügyre a remetét, az elejtés helyétől nem messze eső völgyben. Könnyen felismerhető volt, hiszen agyarái 2-3 centivel az orrnyerge fölé nyúlva, szinte fehéren „világítottak” a párák szürkületben. A kiváló öreg kan „bicskái” a bírálaton 136,90 pontot kaptak, az egyik oldalon 26,6 a másikon 24,1 centis mérettel, gyönyörűen kifevve.

Kovács Tamás

Foto: Antli István

Életem bikája

Szabó Béla barátom önzetlen ajándékaként sikerült elejtenem „életem bikáját” a csányoszrói Sastya Vt. vadászterületén, 2011. szeptember 24-én, az esti órákban. A trófea 24 órás tömege 9,89 kg, a bírálaton 213,60 CIC ponttal aranyérmet kapott. Külön érdekesség, hogy a bika bal hátsó lábán sérült volt.

Juhász Béla

Aransakál a határszélről

A képen látható aransakál a soproni Széchenyi István Vadásztársaság peresztegi területén esett december 26-án, az esti órákban. Az elejtő, Téglássy Győző egy esti lesvadászat alkalmával pillantotta meg, majd csalíppal sikerült lőtávólba csalnia és egy jó lövéssel leterítenie. Érdekesség, hogy a területen eddig még nem láttak aransakál jelenlétére utaló jeleket.

Böndicz Zoltán

VADÁSZLAP Kft.

Cégjegyzékszám: 13-09-102825

Adószám: 13468426-2-13

Közösségi adószám: 13468426

Kiadó-főszerkesztő: **Csekő Sándor**
sandorcseko@vadaszlap.hu

A kiadó titkára: **Farkas Bertram**
farkasb@vadaszlap.hu

Hirdetés: **Barikád Reklámügynökség**
barikad@invitel.hu

Terjesztési manager: **Elek Szilvia**
terjesztes@vadaszlap.hu

Webáruház vezető: **Elek Erzsébet**
elekerzsi@vadaszlap.hu

Kapcsolat:
1031 Budapest, Rozália u. 59/a.
tel./fax: +36-1/242-0042
flotta mobil: +36-70/702-5000
info@vadaszlap.hu

VADÁSZLAP
ISSN 1215-6159 (nyomtatott)

Felélő szerkesztő:
Somfalvi Ervin, somfalvi@vadaszlap.hu

Tervező szerkesztő:
Weber Ferenc, fefe@vadaszlap.hu

Főmunkatársak:
Agyaki Gábor, agyaki@vadaszlap.hu
Bálint Elemér, balint-elemer@t-online.de
Homonnay Zsombor,
homonnay@vadaszlap.hu

Munkatársak:
Földvári Attila, attila.foldvari@vadaszlap.hu
Kókai Márton, marton.kokai@vadaszlap.hu

Megjelenik havonként
a megelőző hónap utolsó hetében.
Ára: 850 Ft, Előfizetőknek: 750 Ft
Az előfizetési díj az év végéig: 7500 Ft

Előfizethető belföldi postautalványon,
átutalással a 65100149-11301439
számú számlára, a hírlapkézbesítőknél,
a postahivatalokban.

Terjeszti a Lapker Zrt., a Magyar Posta Zrt.
és az alternatív terjesztők.

A terjesztést gondozza: MédiaLOG Zrt.

Erdélyben, Szlovákiában és Szerbiában
terjeszti és az előfizetéseket fogadja
a Color Interpress Kft.
Telefon: +36-1/243-9232,
Fax: +36-1/243-9242
e-mail: colorinterpress@t-online.hu

PHI
PHARMA PRESS
Nyomdai előállítás: **Pharma Press Kft.**
Felélő vezető: **Dávid Ferenc**

HUNTING PRESS
vadászati információs magazin

Kapcsolat:
www.huntingpress.eu, www.vadaszlap.hu,
www.vadaszlap-online.hu; .eu; .com
info@huntingpress.eu

ISSN 1588-1229 (online)

Operett

Néha jómagam is szívesen énekelek – mit énekelek?, dúdoló, harsogok – közismert magyar operettekből fülbemászó dalokat, dallamokat. Ezzel csak azt kívánom előre bocsátani, hogy egyáltalán nem nézem le, sőt tisztetem és időnként szeretem is ezt a műfajt, amelynek a lényege, hogy a szép reményű, macsós bonviván előbb-utóbb csak-csak meghódítja a csinos, szerelemre éhes primadonnát, a konfliktusok pedig a humoros vígjáték végére mindig megoldódnak. Táncolnak, énekelnek benne a színészek a vidám monológjaik mellett. Egy jól kitalált, szórakoztató álomvilág, semmi köze nincs az élethez, a mindennapokhoz.

De most nem erről van szó, hanem az olyan vadászokról, akik – koruktól, foglalkozásuktól, iskolai végzettségüktől, rangjuktól, beosztásuktól, vagyoni helyzetüktől függetlenül – öltözködésükben, viselkedésükben, szakmai hozzáértésükben, stílusukban, a sajtóban megjelent írásaikban... és még sorolhatnám, amolyan „operettesek”.

Az operett-vadász kifejezést – már nem tudom, hogy kitől hallottam vagy én találtam ki? – több mint 30 éve Afrikában, Tanzániában, dr. Nagy Endre arushai lodzsában használtam, amikor a csodálatos virágokkal díszített sétányon vacsorázni mentünk, kellemesen fűledt meleg volt, a háttérben bőgtek az oroszlánok... szóval olyannak láttam a helyszínt, mintha egy barokkos-klasszicizáló operett díszlete lenne. Ez az egész olyan, mint egy operett – fordultam Bandi bácsihoz, mire ő szellemesen válaszolt: Igaz, de tudod, a baj az, hogy öregszik benne a bonviván.

Azóta – bevallom – sokszor és sok vadászt, ezernyi szituációt értékeltem magamban (vagy – bátran, mint a vak ló – hangot adva véleményemnek) „operettesnek”. Az esetek 99 százalékában gúnyból, viccből vagy éppen poénból. Előfordult, hogy további jelzőket is biggyesztettem rájuk, ami között nem volt ritka a ripacs, a hetvenkedő szájhős, a naiv képmutató, a találékony intrikus, a szürke eminenciás, az üresfejű celeb, az arany-nyakláncos, az audis... és még hosszan sorolhatnám.

Ebből – gondolom – egyértelműen kiderül, hogy nem értékelem túlságosan nagyra az operett-vadászokat, még ha éppen az aktuális bonviván, vagy újabban a meghódításra várakozó primadonnák szerepében tetszelegnek is. Nem mondom, hogy a magyar vadászat tele van operett-vadászokkal, vannak. De nem felejtkezhetünk el a bohócokról, a tragikákról, a különleges képességű hősökről, a befolyásos előimádkozókról, a feltétlen hívőkről, a hitehagyottakról, a kesergőkről, az erősekről, a gyávákról, az irigyekről, az össze-visszakacsingatóktól... azokról a tiszta, vagy összetett karakterekről, akik szervezik és végrehajtják/végrehajtatják a „játsszótér” szabályait, mert „náluk van a labda”.

Ha a magyar vadászatot kritikusán szemléljük, felfedezhetjük benne a drámai és a vígjátéki elemeket, és szembesülhetünk a nevetséges komikusokkal, a népszerűsége áhítozó és ezért mindent megígérő, maszk mögé rejtőzködő szórakoztatókkal. Mi, ha nem vicc – vagy trágár monológokkal és „betétdalokkal” spékelt bohózat – hogy január elsejétől a szigorúan regisztrált, vizsgáztatott vadászkutyák nem tartoznak a munkakutyák közé, hogy a fegyverrendelet humorbá illő előírásairól és a további tragikomikumainkról már ne is beszéljünk.

Színház az egész világ – írja Shakespeare az „Ahogy tetszik”-ben, és így folytatja: és színész benne minden férfi és nő: fellép s lelép s mindenkit sok szerep vár életében...

Hát, igen, valamennyien szerepet játszunk, az életünk tele van konfliktusokkal, drámákkal és – hál’ Istennek – bohósággal, komikummal, paródiával. Viszont sose felejtjük el, hogy mi-csoda különbözőségek vannak Shakespeare és a mi kis szemétdombunk színjátékai között, ahol a szerepeket részben mi választjuk, részben ránk kényszerítik. Nem kap tapsot, elismerést az a szánalmas közreműködő – a közszereplőkről most ne beszéljünk – aki nem tudja jól előadni, eljátszani, megjátszani magát, és ahogy a színházi világban törvényszerűen, az élet tarka színpadán is hatalmasat fog bukni! K.O. De el tud-e bukni egy leleményes operett-vadász? Mikor derül ki róla? Bírósg mondja ki, vagy elég lenne a nyilvános megszégyenítése?

Nem tisztem a válaszadás, igaztalan lenne megfosztani a profikat, a hivatásos vadászokat, a hasonlatnál maradvá: a kórust, a tánckart... hogy eldöntse, a vadászatban mikor és kit kell komolyan venni, mert őszinte, emberi és igaz vadász.

CSEKŐ SÁNDOR

sandorcseko@vadaszlap.hu

Ki kicsoda?

Társadalmi konfliktusok, illetőleg „eltérő értékrendű szakmai közösségek” között kirobbanó (vagy kirobbantott...) viták elemzésekor általában az ütköző tevékenységek keletkezéstörténetét és időrendi fejlődését is vizsgálni szokás. Esetünkben a konfliktus vadászok és természetvédők között izzik, váltakozó intenzitással. A viszály keletkezése nem az idők ködébe vész, nagyon is új keletű.

Magam azért nem hagyom szó nélkül ezt a furcsa állóháborút, mert aktív fizikai és szellemi tevékenységem fél évszázada a vadászat és a természetvédelem berkeiben zajlott és zajlik.

A kultúrageneráló vadászat az emberré válás rögzített útjának legelejét fémjelzi, tehát már az előember is vadászat révén elégtette ki fizikai és lelki szükségleteinek túlnyomó részét. Állítom és bebizonyítom, hogy a világunkat uraló fizikai és morális(!) válság ellenére a vadász vadhoz való viszonya, egy, az élővilág szeretetére, tisztelésére alapozott, ritualizált viszony maradt. Csak visszanező áttekintés végett jegyzem meg, hogy a természeti környezettel utoljára a vadász-gyűjtögető társadalmak lélegeztek együtt, az agrártársadalom függetlenedni igyekezett tőle, míg az ipari társadalom baljós kimenetelű harcra keveredett vele.

A természetvédelem egy alig száz éves fenntartó (konzerváló) társadalmi tevékenység, mely az élő és élettelen természet eredeti állapotainak (szerkezeti és működési sajátosságainak) megőrzésére törekszik. A természetes ökoszisztémák eltűnése, a természetközeli rendszerek irreverzibilis (visszafordíthatatlan) romlása, meglétének legsúlyosabb kihívását intézi a természetvédő felé. Ez a kihívás a természetközeli állapotok visszaállítása, sőt szükség esetén természetközeli állapotok újateremtése. A teremtés kifejezés használata azért nem istenkísértés, mert a teológia jól ismeri a lutheri „folyamatos teremtés” (creatio continua) elvét, a természetvédőt pedig őshonos minták, ökológiai elvek, valamint etikai szabályok segítik és korlátozzák az új élőlény-együttesek és élőhelyek létrehozá-

sában. Úgyisint az elvások rehabilitálásában.

A „természetvédelem” kifejezés tartalmilag és formailag sem azonos a „természetvédelem” kifejezéssel, mely kifejezés egy objektív létező minden irányú és szintű védelmét jelenti.

A természet védelmének ügye (és ürügye) kedvenc felvonulási terepe az önjelölt prófétáknak és a hisztérius mozgalmároknak. A dilettáns (hozzá nem értő) természet(-)védelmi mozgalmárok az aktív természetvédelem magasztos munkáját a vadászok asztal körüli kergetésével próbálják behelyettesíteni. Leszögezni kívánom, hogy a természetvédői elhivatottsággal gyakorolt vadászat és vadgazdálkodás mára egy megkerülhetetlen természethasználati stratégiává lépett elő. Azt azonban, hogy a vadászok és természetvédők „eltérő értékrendű szakmai közösségek” (Gera Pál) lennének, egy agresszív, megosztó, ellenségkép-kreáló megnyilatkozásnak tartom.

De történnek mélylélektani alapozottságú megközelítései a vadász személyének: rendszeresen *zöldkalapos kéjgyilkosnak* nevezik. Vadásztatás esetén *ez üzletszerűen elkövetett kéjgyilkolást jelent*. Kedves fegyverei protéziseknek, falosz szimbólumoknak nyilvánítanak...

Ám a vadász ne keseregjen, hisz hasonló vonalvezetéssel a buzgó természetvédő alakja is megrajzolható... *A természetvédő egy olyan micisapkas (esetleg büdös lábú) alak, akinek semmije nincs*. Hogy személyének súlyt, véleményének érvényt szerezzen, rámutat a növény- és állathatározókból megismert élőlényekre... *Ezt ezért nem szabad, azt azért nem szabad stb.*, majd győzelemittasan

tereli a múlandóság karmai közül kiszabadított falkát tovább...

Ám félre a karikatúrákkal, nézzük meg, hogy az emberré válás rögzített útján hol és mikor jelenik meg a vadász, mi jellemző a tevékenységére? Mikor és hol tűnik fel a természetvédő, mik a törekvései? Mindezeket túl pedig, a sok akarnok hisztéria közepette, van-e esély a természethasználók szerepének tisztázására?

Létezik-e olyan természetvédelmi stratégia, amely egységesen biztosítaná a természeti környezet természetközeli állapotainak visszaállítását és megővését, ugyanakkor elismeri a természethasználat szerepét és méltányolja a használó tevékenységét annak kultúrájával egyetemben?

Természetvédelem = a biodiverzitás védelme?

Tíz-tizenöt évvel ezelőtt a hivatalos nemzetközi fórumokon még újdonságnak számított, hogy a természetvédelem és természethasználat között nincs alapvető ellentét. Ez nem azt jelenti, hogy minden természethasználat egyben természetvédelem is. A természethasználatnak fenntarthatónak kell bizonyulnia. Ez azonban nem ördögtől való kritérium... Nyugodt lélekkel vállalható!

A *fenntarthatóság*, bár a természeti értékek megtartását célozza meg (különös tekintettel az elkövetkező generációkra), a human társadalom lelkiismerete által generált fogalomnak könyvelhető. Egy tevékenység fenntarthatósági fokát „Tevékenység-specifikus Kritériumként” való szerepeltetése természethasználati kérdésekben növeli civilizációnk megmaradásának esélyeit!

A fordulatot az 1992-ben Rio de Janeiróban zajló, az ENSZ által szervezett világgörnyezeti konferencia vezette be a hivatalos köztudatba. A Riói Egyezményt 1992. június 13-án írták alá és magyarul a „*Biológiai Sokféleség Egyezmény*” nevet viseli. (Angolul: Convention on Biological Diversity). A Riói Egyezmény nem klasszikus természetvédelmi egyezmény. Hiszen a célkitűzései nem csupán a természetvédelemre utalnak, hanem a társadalom érdekeit közvetlenül érintő hasznosításra.

Abban talán korai lenne bízni, hogy az eszmélő természetvédelem a vadászt és a kultúráját oltalma alá vonja... Azt azonban megkockáztatom, hogy a biodiverzitás védelme olyan célkitűzése és feladata a természetvédelemnek, melynek megoldásában elsősorban a természethasználókra, esetünkben a vadászra számíthat.

A *biodiverzitás fogalma* (biológiai változatosság, az élővilág sokfélesége), nem csak a fajok számát jelenti, hanem a fajokon belüli és a fajok közötti genetikai változatosságot is, valamint az ökoszisztémák sokféleségét is. Az élővilág változatosságának (a biodiverzitásnak) alapvető eleme az *ember(iség) a maga kulturális sokféleségével*. A biodiverzitás fogalmát gazdagítja a biodiverzitás összetevőinek és a természeti környezetnek kölcsönös egymásra hatása.

A vadász tettenérése

Tényfelderítő munkánkat kezdjük a vadász tettenéréssel. A kőkorszaktól napjainkig tartó „öldöklésnek és pusztításnak”, és a gyilkolást követő toroknak máig föllelhető nyomai maradtak. A konyhahulladék halmi történelem előtti és történelmi korok hosszán bizonyítják az ember, sőt az előember öldöklő tevékenységét... A régészeti konyhahulladék anyaga többnyire csont. A csont, mint az élőlény belső váza, a létezés elsődleges eleme, de az erő, a szilárdság és a kitartás szimbóluma is. A csontváz tiszteletén alapuló hit maradványa a vadászó népek körében kialakult koponyakultusz. Ne csodálkozzunk tehát azon, ha némely leöldöklött állat csontjait nem találunk a konyhahulladék kupacokban. Az altáji-türk mongolok, de a paleoázsiai népek körében is tisztelet övezi az elejtett nagyvad csontvázát. Szibériai népcsoportok: giljakok, zürjének, ketek, karagaszok, hanti-mansik, vogulok, orcsok stb. körében az elejtett, elfogyasztott medve minden (!) csontját visszavitték az erdőbe, ahol helyreállították az állat teljes csontvázát. A csontok tiszteletének alapját az a kép-

zet adta, mely szerint a csont visszakérülve a természetbe, biztosítja az illető faj fennmaradását. A vadász hisz a zsákmányállat újjászületésében, és zsákmányát képes (hite révén) megújuló szellemi és fizikai erőforrásként hasznosítani.

Az előembernek, embereknek az élővilághoz való viszonyulását híven tükrözik a zsákmányállat ábrázolásának fennmaradt emlékei. Az altamirai, lascauxi barlangrajzok bölényeitől, medvéitől kezdve, az ausztrál Vörös Sziklák állatábrázolásain át, a tomszki Írott Kövek sziklába vésett jávorszarvas

Ha ilyen egyszerű volna...

„rudlijáig.” Ezek a bizonyítékok nem csak a művészet genezisét, hanem a különböző kultúrák, és a kultúrákból összeálló civilizációk hitvilágának keletkezését is magyarázzák. Ezt az egyedül való jelrendszert vadászó emberek, vadászó társadalmak hozták létre.

A mixnici (Schweiz) barlang konyhahulladécai között még szép számmal található feltört embercsont, tehát a kannibalizmus jelentős fehérjeforrás, míg a feltörtetlen medvekoponya számára előember-elődeink már oltart emeltek.

A Salzofenhöhle-i barlang (Bad Ausse, Schweiz) csiszoltfogú medvekoponyák oltarán medvekarmokat és péniszcsontot egyaránt találunk. Az előember zsákmányára először fizikai valójában szolgálja ki elejtőjét, majd áldozati oltárra emelve, lelki igényt elégít ki. Fentebb felsoroltakból azt javaslom elfogadni, hogy a vadász vaddal

való foglalkozásának minden mozzanatát az állat méltóságának (halálon inneni és túli) feltétlen tisztelete jellemzi. A nagy kérdés az, hogy ez a viszonyrendszer mára hogyan alakul? Torzul-e, vagy megtartja ritualizált, szakrális jellegét?

Az egymásnak feszülő felek kölcsönös vádaskodásai a világhálón megjelenő hozzászólások tükrében, a következőkben összegezhetők:

- A vadász pusztít, gyilkol, öl.
- A természetvédő megtilt, tudományra hivatkozik, hatalomra tör.

A konfliktus környezete

A civilizációnkat meghatározó környezeti és társadalmi romlásnak ez a nem véletlen párhuzamossága, egymást kölcsönösen kieresztő volta, végül is komplex és univerzális válsághoz vezet. Világunk válságának előidézője a természet részét képező ember természeti környezeten elkövetett árulása. Jelzem, ez az árulás napjainkban is zajlik, furcsamód nem vadász, még csak nem is természetvédő az elkövetője. A gonosz neve mára a mérnöki tervezőasztal, hajtóereje az emberi telhetetlenség.

A bioszféra krízis néven elhíresült válság, éppen az anyagát adó természeti környezet irreverzibilis romlása, fogyása folytán, rászakad, ráomlik a társadalmi történésekre, így módon úrrá lesz magán a társadalmi evolúción. Meghatározza azt...

Ebek harmincadjára kerülnek és hülnek ki olyan területek, melyek ökonómiai szempontból (árutermelés szempontjából) értéktelenek. Olyan területek, tájegységek ezek, melyek a legbensőségesebb, mindennapi haszonvételi formákat biztosították a környék lakosságának.

Vallom, hogy az érzelmi telítettségű haszonvételi formák koronája a vadászat. Ha anyagi hozadéka ezeknek a haszonvételeknek nem perdöntő, annál nagyobb a tájhoz kötődést előidéző szerepük (tájhaza – Németh László), így módon népességmegtartó erejük.

A tájhoz való kötődés, identitással, az önazonosság tudatával vétezi fel az elgyökértelenedő embert, hazaszeretetre teszi képessé.

A kultúrtáj tudatát a természethasználó (gazdálkodó) emberi tevékenység határozza meg. A „tudata hasadó” tájban „tudata hasadt” ember lődörög.

A magas tájképi (esztétikai) értékkel bíró, természetközeli élőhelyekre közös sors vár.

Folytatás a 108. oldalon ➤

Küszöbön a megállapodás?

Közös munkával mérnék fel hazánk ragadozómadár-állományát a vadászok és a madarászok. Az összegyűjtött adatok egyebek mellett annak tisztázásában is segíthetnek, hogy milyen lépések tehetnének valóban hatékonyabbá a magyar természetvédelmet és az igencsak megfogyatkozott apróvad védelmét.

Fotó: Fabó Ferenc

A védett egerészölyv és a „védtelen” szarkák csatája

Megegyezés születhet a tavasz beállta előtt vadászok és madarászok között egy közös program elindításáról, amely vitás kérdések egész sorának rendezésében segítheti a feleket – tájékoztatta a Magyar Nemzetet Halmos Gergő, a Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület (MME) ügyvezető igazgatója. A felek erről és a különböző fajok védetté, illetve vadászhatóvá nyilvánításáról tavaly kezdtek egyeztetni a Vidékfejlesztési Minisztérium szervezte szakmai tárgyalássorozaton. A különböző álláspontok azóta sokat közeledtek. Halmos Gergő elmondta, hogy a ragadozó madarak állományának felmérése mellett más kérdések, így a vadászható fajok listája összeállításának módszere is napirendre került a tárgyalássorozat eddigi ülésein.

Kollégája, Horváth Márton szerint az mindkét fél célja, hogy a felmérések mikéntjéről már januárban meg tudjanak állapodni, és tavasszal a közös adatgyűjtés érdemben is megkezdődhessen. A ragadozómadár-állományok méretének és változásának tudományos módszertanon alapuló monitorozása fontos információt fog szolgáltatni mindkét fél számára. Az MME szerint ez önmagában nem lesz elég a meglevő nézeteltérések tisztázására, de nélkülözhetetlen a további kutatásokhoz, amelyek célzottan vizsgálhatják az egyes élőhelyi tényezőknek, a különböző ragadozófajoknak és magának a vadászati hasznosításnak a hatását. – Egyes vadászok szerint a ragadozó madarak jelentős szerepet játszanak az apróvadállomány csökkenésében, a mi véleményünk viszont az, hogy a probléma fő okozója az intenzív mezőgazdaság, a megváltozott életkörülmények. Ennek eldöntése többéves, sokrétű munkát igényel, amelynek csupán egy, de nagyon fontos eleme a tavaszi felmérés – foglalta össze véleményüket Horváth Márton.

A monitoring módszertanáról többféle elképzelés is az asztalon hever. Az egyik szerint madarászok és vadászok közösen járnak hazánk erdeit, mezősegeit, s számolnák az adott idő alatt az égen látott

ragadozókat, majd ebből becsülnék meg az egyes fajok egyedeinek számát. A másik elképzelés szerint az országban ki kellene jelölni véletlenszerűen legalább száz darab, átlagosan öt négyzetkilométeres területet. Az egyes területeken aztán a fészkeket költés előtt, illetve azt követően még kétszer ellenőriznék több éven át. Az ekképp összegyűjtött adatokból a megfelelő statisztikai számítások révén a hazai ragadozó madarak állományát megfelelően reprezentáló adatok nyerhetők – tették hozzá az MME munkatársai.

Bízik a megegyezésben az Országos Magyar Vadászkamara (OMVK) főtitkára is. Pechtol János leszögezte: a vadászok véleménye szerint a természetvédelem és a vadgazdálkodás nem lehet egymással alá- és fölérendeltségi viszonyban. – Céljaink hosszú távon többségében meg kell, hogy egyezzenek! – hangsúlyozta a főtitkár, majd hozzátette: – Annak jegyében ültünk tárgyalóasztalhoz a szakterületek többi képviselőivel – mások mellett a vadászati és természetvédelmi hatósággal, illetve a madártani egyesület szakembereivel –, hogy a természeti értékek védelme és a mindenkor természeti egyensúly fenntartása érdekében közös nyilatkozatban deklaráljuk együttműködésünket.

Pechtol János az előttük álló feladatok közül kiemelte, hogy szeretnének megegyezni a vadászati idényekben, a csökkenő létszámú fajok védelme érdekében teendő feladatokban, a túlszaporodott vadászható és nem vadászható fajok létszámának csökkentésében, illetve szabályozásában. Az OMVK véleménye az, hogy semmit sem szabad tabuként kezelni. – A természet állandóan változik, és erre mindenkinek tekintettel kell lennie, máskülönben nem biztosítható az állat- és növényvilág gazdagságának fennmaradása – fejtette ki a főtitkár.

Emlékeztet, hogy a VM államtitkára, Ángyán József egy korábbi felszólalásában szintén arról beszélt az Országgyűlésben, hogy Európában, az erősen átalakított környezetben a természet egyensúlyának fenntartása aktív beavatkozást igényelhet, ezért egyfajta szabályozó szerepre kell vállalkoznia az embernek. Ennek a feladatnak az a lényege, hogy indokolt esetben védetté nyilvánítanak olyan fajokat, amelyek eddig nem voltak azok, és fordítva: ha az ökológiai egyensúly megváltozik, lehetőséget teremtenek a túlszaporodott vad vadászására.

Ennek jegyében hirdette meg a tárca tárgyalássorozatát, amelyen nem csak a VM természetvédelméért, illetve vadászati kérdésekért felelős főosztályai, hanem a Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület, az Országos Magyar Vadászkamara, az Országos Magyar Vadászati Védegylet, valamint az érintett fajok kutatásával foglalkozó egyetemek képviselői is részt vesznek. A szakmai grémiumot a jövő nemzedékek országgyűlési biztosa, a Magyar Természettudományi Múzeum, illetve akadémiai kutatóintézetek képviselői is segítik.

Magyar Nemzet

Fordulópont

Új út a mezőgazdaság és a természet kapcsolatában

fotó: Somfai Ervin

Minden mezőgazdasági termelő köteles lesz szántóterületének 7 százalékán ökológiai védőzónákat kialakítani – javasolja – az Európai Bizottság a Közös Agrárpolitika reformtervezetében.

Az elmúlt évtizedek egyoldalú, csak hozamnövelést célzó mezőgazdasági művelése károsan hatott az agrárterületek biodiverzitására (biológiai sokszínűségére). Az egyensúly felbomlását a vadgazdálkodók az elsők között érzékelték az apróvad-állományok drasztikus fogyatkozásán keresztül. A folyamat káros hatása azonban napjainkra egyre több területen vált nyilvánvalóvá, elég példaként megemlíteni a beporzó rovarok számának világszerte tapasztalható riasztó csökkenését. A mezőgazdasági területek biológiai sokszínűségének helyreállításához szükséges a még meglévő, de erőteljesen megfogyatkozott és fragmentált (széttöredezett, egymástól külön álló) természetes élőhelyek hálózatának újraalkotása. Ennek keretében indokolt a vad- és élővilágnak változatos otthont adó zöld infrastruktúra, a mezővédő erdősávok, sövények, füves mezsgyék és rovarteleltető bakhátak, stb. újrateremtése – a meglévő elemek fokozott védelmén túlmenően – az egész tájra kiterjedő kialakítása.

Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a nemrég közzétett 2014-2020. közötti költségvetési idoszakra szóló, a mezőgazdaság és a vidék jövőjét meghatározó reformtervezet súlyos nemzetközi pénzügyi és gazdasági válság közepette látott napvilágot, amely próbára teszi az Európai Közösség erejét, kohézióját és politikai vezetését.

További nehézséget okoz, hogy ezzel egyidejűleg a Föld népessége elérte a 7 milliárdot, és az ENSZ demográfiai előrejelzései

szerint további népességnövekedés várható 2050-ig. Ekkor várhatóan 9 milliárd ember számára kell majd biztosítani az alapvető szükségletekhez, a tiszta vízhez, a megújítható természeti erőforrásokhoz és az élelmiszerhez való hozzáférést. A környezet védelme és a természeti értékek megőrzése mellett ezért továbbra is szempont a termelési hatékonyság egyidejű fenntartása és fejlesztése. A növekvő szükségletek ellátását kiegyensúlyozott, a versenyképességet és fenntarthatóságot egyaránt garantáló fejlődéssel érheti el az európai mezőgazdaság, az ökoszisztéma-szolgáltatásokra alapozott modernizáció útján.

Az ökoszisztéma-szolgáltatások alatt a természet által az ember számára nyújtott közvetlenül és közvetetten felhasználható szolgáltatásokat értjük, amelyek alapvetően négy csoportra oszthatók: az ellátó (pl. táplálék), a szabályozó (pl. klímaszabályozás, erózióvédelem, beporzás), a fenntartó (pl. fotoszintézis, talajképződés, tápanyagok körforgása) és a kulturális szolgáltatásokra (pl. rekreáció, esztétikai élmény). A termelők és a társadalom számára egyaránt hasznos javakat a biológiai sokféleség tartja fenn a források megújításán keresztül.

A bizottsági tervezet szerint a közvetlen támogatások körébe tartozó, jelen formában ismert egységes farm- és területalapú támogatási rendszereket fel fogja váltani a gazdák hektáralapú bázis- és zöldtámogatása. A szabályozás ilyen irányú módosítása az eddigi gyakorlattal ellentétben már

nem elkülöníti a termelőt és a természetet, hanem szorosan összekapcsolja őket egymással. A vadgazdálkodás szempontjából leglényegesebb, hogy míg korábban a termelő tulajdonában, vagy kezelésében lévő természetes élőhelyek által elfoglalt területek (pl. fasorok, nádasok) nem részesülhettek támogatásban – gondoljunk csak a Mezőgazdasági Parcella Azonosító Rendszer (MePAR) térképeinek „nem támogatható” területeire –, addig a tervezet szerint a termelő köteles lesz a gazdasága területének 7 százalékán ökológiai védőzónákat kialakítani! Az ökológiai védőzónák létrehozásáért és fenntartásáért kapják majd meg a gazdálkodók a közvetlen kifizetések 30 százalékát, nem teljesítés esetén pedig veszélybe kerülhet akár a teljes támogatásuk folyósítása is, hiszen az előírás a kereszt-megfeleltetés, a Helyes Mezőgazdasági és Környezeti Állapot része.

Az Európai Bizottság javaslatának 2014-es életbelépéséhez azonban a tervezetet – együtdöntési eljárás során – el kell fogadnia az Európai Parlamentnek és az Európai Unió Tanácsának is. A vadászati érdekképviselteknek is feladata, hogy felhívják a döntéshozatalban résztvevők figyelmét a természeti erőforrások jelenlegi túlhasználatára, és arra, hogy az ökológiai rendszerekből vett „halmozódó hitelek” törlesztése nem ütemezhető át egy bizonyos pont után.

HAJAS PÉTER PÁL
pphajas@gmail.com

A HÓNAP VADÁSZLAP FOTÓJA

DE SÜRGŐS...

FOTÓ: UTASSY GYÖRGY

A kutyakomédia első felvonása

Ha nem is mindent, de sokat elárul egy-egy emberi közösség kultúrájáról, hogy miképp bánik az állataival, hogyan becsüli meg és tiszteli őket. Nehéz ezzel vitába szállni. A szakszerű állattartás és a „majomszeretet” ugyanis egymástól jól elkülönítendő fogalmak.

Persze egy kézlegyintéssel is elintézhető volna az öntelt dilettantizmus, ha nem az elítélendő, de annál harcosabb antropomorf szemlélet legfőbb alakítója volna. Az már ugyanis egyfajta „tünet”, személyiségzavar, amikor valaki önmagából kiindulva, az állatokat valami „kis emberkének” képzei. Így aztán már nyugodtan hátradőlhet mindenki a karosszékében, mert a 21. században a máshol ugyan még kémiai nyomokban sem kimutatható, de immár joggal elvárható mély humánusmot, mint olyat, máris ki lehet pipálni. Hú, de baromi humánus manusok vagyunk, te atyavilág! És ettől rögtön trendi a feelingünk, mert a komolyabb dolgokban

úgysem tudunk az égvilágon semmit sem tenni. Úszunk a vízen, mint az a bizonyos, ráadásul árral szemben, ami már önmagában is egy csoda. Nehéz ilyenkor nyugodtnak maradni, mert például éppen a sok-sok évszázados állattenyésztői tapasztalatokat, a nehezen megszerzett tudást, és a könnyen átadható, vagy már mosóporként megvásárolható módszereket sikerült immár a végletekig ledarálni.

Jó példa a szakszerűen „állati” jogalkotásra a porlepte, de változatlan „pit bull törvényünk”, amely annak idején pontosan azért született, hogy végleg eltűnjenek ezek az ön- és közveszélyes, soha ki nem „hót dogok”, magyarul: „dögök”. Ehelyett annyi lett belőlük, amennyi még soha a bűdös életben nem volt. A veleszületettnek hitt, vagy a kinevezett hozzáértésből egyelőre legyen elég ennyi.

Most, hogy megannyi százszor fontosabbat megelőzve, ez a kutya(ütő) jogszabály immár jogerőre emelkedett, mélyen el lehet azon mélázni, hogy eleink mennyivel bölcsebbek voltak, ráadásul sokkal olcsóbban „okoskodtak”. Például erdön-mezőn kötelező volt a kutya nyakában a vadüzést és természetkárosítást mindennél jobban megakadályozó kolonc, kisebb testűre kisebb, a nagyobbra meg nagyobb. Mindenki méretre maga barkácsolta otthon. Jelenleg kapható ugyan már a panelházakban használható, digitális, a szakszerű kutyaugatást meggátló kutyü, de a koloncnál hatékonyabb vadüzés digi-gátlóról eddig még nem hallottam.

Emlékszem, egykor a fajtatiszta, kiképzett vadászkutyák annyira meg voltak becsülve – „társadalmilag” – és senki nem ment ez ellen tüntetni, hogy a gazdi adókedvezménye mellett a vizslák még a köztisztviselőkhez hasonlóan félárú jeggyel is utazgathattak, de állandó helyük volt még az asztal alatt a jobb kocsimákban is. Senki nem bozult ki. Az adóknak és a közterheknek ugyanis az öncélú és szagtalan pénzszerzésen kívül érthető, hasznos és közérdekű szabályozó

szerepet is szántak. Az utóbbi ebadta „vívmányok” időközben sajnos teljesen lekoptak. Jelenleg tök mindegy, hogy mondjuk a jegyző – vagy ki a fene – által hitelesített(?) ötméteres láncukat a hupikék törpecsivává, az évszázadok óta féltve őrzött magyar vizslák, vagy netán az importált emberevő pitbullok rángatják.

Ki kérdezte meg mindezekről az értékörző tenyésztő érdekvédelmi szervezeteket, a hozzáértő fajtaklubokat, a kiképzőket, a munkavizsgáztatókat, vagyis a mi területünkön évszázados hagyományokkal rendelkező, jól felépített, mindenféle támogatás nélkül működő, és nemzetközileg is elismert „rendszerünket”? Mint ahogy a kérdés, a válasz is valóban költőinek mondható, mert a befolyt összeget biztos, hogy valamire el fogják költeni. Csak éppen nem a „helyzet” orvoslására, mert a folyamatos ellenőrzés, az adók beszédese és

a behajtása sincs ingyen. Röviden úgy is mondhatnánk, hogy ki kérdezte meg mindezekről magát a „kutyát”? Az egyszeri hályogkovács csak addig tudott biztonsággal operálni, amíg meg nem tudta, milyen hihetetlenül komplikált és összetett a szemgolyónk belső szerkezete. Becsületére legyen mondva, amikor utánajárt, és mindent megtudott, legott felhagyott addigi áldásosnak hitt hályogirtó tevékenységével. A lehetőség persze most is adott, ha valaki venné a fáradságot, bárminek utána lehetne járni, hiszen van nálunk annyi szakember, hogy ha netán a hiány krónikussá válna, akkor még Brüsszelbe is bőven lehetne belőlük exportálni. A céltudatos tartás, az érték-előállító és -mentő önzetlen tenyésztés – mivel a kutyából szalonna nem lesz – a helyi igényekhez alakított speciális fajtáival egy nép, egy nemzet állattenyésztési kultúráját kiválóan fémjelzi.

A magyarság az évszázadok vérzivataros viharait átvészelve, a nemzeti fajta arzenáljával ebben világszerte elismert és kétségbe vonhatatlan érdemeket tudhat magáénak. Legyünk legalább erre büszkék. Amikor ebbe a „körbe” bárki, bármilyen szándékkal, be szeretne avatkozni, akkor közelítsen ehhez joggal elvárható szakmai alázattal. Ha eddig valamiért nem tette, akkor – szerintem – kutya kötelessége volna megismernie hazája népének mélységesen tisztelt szokásait és hagyományait.

Az, hogy most mindenki, mindenki ellen harcol – a vadász, a tenyésztő, a természetvédő, az állatvédő, a tanyasi gazda, a panellakó, a megélhetési menhelyfenntartó, vagy éppen a sokat ostorozott kutyakufár – az egy igen hosszú folyamat eredője, a konstruktív párbeszédet soha nem helyettesítő bábeli zűrzavar. Ez is biztos jó valakinek. Az egymás melletti elbeszélés, a mások érdekeinek semmibevétele azonban nem vezet sehova.

**A szakmai alázat is
joggal
elvárható!**

HOMONNAY ZSOMBOR
homonnay@vadaszlap.hu

Hendikep

Úgy tűnik, ismét lecsúsztunk a dobogóról. Mármint arról a képzeletbeli helyezésről, ahol azok a kutyák szerepelnek, amelyek az új ebrendészeti hozzájárulás (ebadó) szerint adómentességet élveznek. Az új törvényt a hatálybalépéskor próbáltuk úgy értelmezni, hogy a mi vadászkutyáink, legalábbis azok a munkakutyák, amelyek vizsgálva (vizsgákkal) rendelkeznek, adómentesek. Be kell látni, eléggé egyéni értelmezés volt és ez megint nem jött össze. Hogy ki a felelős, ki aludt el, ki az, aki nem mert kiállni mellettünk és a kutyáink mellett, már nem is érdekes. Mondhatnánk, megszoktuk. Azok, akik tudnak olvasni a sorok között és az apró betűs részeket is rendszeresen elolvassák, felvilágosítottak, hogy a közérdeket ellátó

munkakutya és a munkakutya nem ugyanaz. Természetesen minden tisztelet megilleti a vakvezető, valamint az egyéb mentő és keresőkutyákat, de azt már láthatjuk, hogy a jövőben micsoda hendikeppel indul mondjuk egy labrador alomból az a három kölyök, melyeket vadászkutyának választanak és milyen eséllyel, amelyeket bombakeresőknek. Szóval azt kell látni, hogy vadászkutyáinknak már kölyök korukban sincs semmi esélyük a társadalmi megbecsülésre, lehet az bármilyen jó kutya, tiszta pedigrével, jó orral. Megkereshet számtalan nagy értékű trófeás vadat, éjt nappallá téve dolgozhat a vadászok és a vadászokon keresztül a társadalom szolgálatában, a társadalmi megítélés szerint továbbra is „csak egy vadászkutya”

marad. A boxokban lévő kutyáim természetesen erről mit sem tudnak, ugyanolyan lelkesen dolgoznak nap, mint nap, ugyanúgy, mint az ebadó bevezetése előtt. Mégis esténként, amikor az egész napi munka után kis időre beengedem őket a meleg vadászházba, és a lábamnál fekvé melegszenek, időről időre felemelik fejüket és meleg tekintetükben némi rosszállást vélek felfedezni.

Tudom, mire gondolnak, és szívesen elmagyaráznám nekik, hogy a lovak erről sokkal többet tudnának mesélni. Ők már régóta tudják, hogy mindig azt a lovat ütök, amelyik húz.

AGYAI GÁBOR
agabor@digistar.hu

Vakszerencse

Egy szép, borongós novemberi napon vaddisznóvadászatra érkeztem, melyet az egyik nem túl gazdag vadásztársaság hirdetett meg. Fizetős vadászat, méltányosnak nevezhető árral, kedvező, korábbi évekre vonatkozó jó referenciákkal. Vidáman beszélgetett a népes társaság, néhány szervező, sok vadász, még több hajtó és vidáman csaholgatott a pórázon lógó, türelmetlen vadászkutyák tömege.

Hívó szóra mind a 26 vadász gyorsan összegyűlt, a szervezők gyakorlottan mozgatták a nem kis létszámú vadászcsapatot, időben kezdték az eligazítást, osztották a térképet, stb. Gyakorlott benyomást keltek, biztató jelek ezek a vadászat előtt. A sorsszámok húzása is olajozottan történt, türelmesen sorba álltunk, húztunk egy sorsszámot, helyünket próbáltuk beazonosítani a kiosztott térképen, találgattuk, vajon jó helyre kerültünk-e? A törzsvendégek „jól értesülten” tanácsokat osztogattak, elfog-

laltuk a kocsikat, elindultunk, felvezettek a helyünkre, elkezdődött az első hajrás.

Alighogy megszólalt a kürt, elkezdődött a puskaropogás is, mindenkit jó érzés töltött el, van itt vad! Reménykedtünk, figyeltünk, hallgatóztunk, hátha nekünk is szerencsénk lesz. Sok lövés dördült, 16 töretet kellett a kísérőknek kiosztani a szerencsés 5 vadász között. Gyors ebéd, korrekt szervezés, újból sorba álltunk, mindenkinek új esélyre volt lehetősége. Én a sor elejére kerültem, kihúztam a sorsszámomat, bediktáltam és közben számolgattam a kalapba nyúló kezeket. 18, 19, 20, 21. És hol a többi? Hol vannak a töret díszítette koronás vadásztársaink? Ők nem húznak sorsszámot?

Végül is kiváló vadászat volt, 21 vad esett, számolatlan lövés hallatszott, „igazságos” sorsszámhúzással, néhány szerencsés és vidám vadással. Hát ilyen a vakszerencse? Hát ilyen a vakszerencse?

Joe

Az OMVK 2010-es
Vadvédelmi Fotópályázat
elsődíjas felvétele

El„adósodott” ebek

Fotó: Jépel Ferenc

Életbe lépett január 1-től az „ebadó”. Várható hatásai közül egy garantálható, mivel a menhelyek már rég megteltek: robbanásszerűen meg fog nőni a „gazdáik” által kidobott, elzavart, magára hagyott ebek száma. Ezek egy része – más élelemforrás híján – vadászni fog. A vadászok két dolgot tehetnek: vagy hagyják a kóbor kutyákat a területükön garázdálkodni, kockára téve a vadállományt, félve a retorzióktól, vagy igyekeznek megtisztítani tőlük a területet, vállalva ennek a következményeit.

Az előzmények

Nem először történik ilyen próbálkozás hazánkban, hogy törvényi erővel próbálják a totálisan kaotikus hazai kutyaszaporítást csökkenteni. Hogy aztán valóban ez volt-e a cél, vagy pusztán egy újabb pénzbesze-

dés, az a végrehajtás, vagy éppen a végre nem hajtás során és módján dől el... 1976-ban bevezettek egy országosan – felmentés és kivételezés nélkül – minden kutyatartóra vonatkozó adót, amelynek egyik félelmetes „eredménye” az lett, hogy tízezer száma

özönlötték el az országot a kidobott kóbor kutyák. Volt olyan, a főváros határában vadászterületet kezelő erdőgazdaság, ahol két hónap alatt ezernél több kutya lelőését jelentették a hivatásos vadászok és az erdészek. Persze, jó magyar szokás szerint – Moldova szavaival élve: a slamposság enyhíti a diktatúrát – a nép egy része nem vette komolyan a törvényt, s egyszerűen letagadta, hogy mennyi kutyája van – a hatóság meg nem járt utána. Aztán az ebadó valamelyik adóreformnál kifelejtődött, s ismét szabadon szaporodtak és sokasodtak a „nem tervezett” kutyusok.

Ha nem is ilyen nagyságrendben, de most is várható egy ilyen „boom”. Csakhogy van egy lényeges különbség: a hetvenes években azt a törvényt, amely szerint a lakott

Fotó: Porkoláb Zoltán

A kóbor kutyák a vadvédelmi kerítésbe hajtották a bakot és még élve kikezdték

terület határától 300 méternél messzebb elkóborolt gazdátlan kutyát, vagy macskát a vadász a hasznos vadállomány védelme érdekében köteles volt elpusztítani, azt még komolyan vették, és néhány „kutyavédő” meg a kárvallott gazdák kivételével ezen senki nem „akadt ki”. A vadászt semmiféle retorzió nem érthette emiatt, sőt lődíjat fizettek számára – ez meg is látszott a vadállományon!

Azóta sokat változott a világ, előbújtak a városi betondzsungelekből a természet törvényeit nem ismerő és nem tisztelő „érzelmi állatvédők”, akiknek a hangja a mindenből szenzációt csinálni akaró média támoga-

tásával úgy megerősödött, hogy egyes országokban már komoly, a politikát és a törvényalkotást is befolyásoló tényezővé váltak. (Azért, ha a dolgok mögé nézünk, rájöhettünk, hogy ez is egy módja a hatalom megszerzésének...) Sokszor cél és ideológia nélküli „civil szervezetek” jöttek létre, mindenekelőtt – akár az emberek rovására is – csak érzelmi alapú állatvédelemre helyezve a hangsúlyt. E spontán alakult, vagy tudatosan létrehozott csoportosulások mögé bújva, sőt nagylelkű adományozónak álcázva magát, számos üzleti érdekcsoport irányította – már közel sem cél nélkül – a „civilket”. A kevésbé mű-

velt és biológiailag sem túl magasan képzett lakosságot aztán mindenféle pánikreakcióba bele lehetett vinni (lásd: kergemarhakór, madárinfluenza, libatömés), így elérve azt, hogy a háttérben „munkálkodók” átvehessék a pánik miatt összedőlt piacokon a hatalmat.

Rendre jelentek meg az állatokat, az állatok „jogait” egyre jobban védő, sőt előtérbe helyező törvények, s ma már büszkeséggel mondhatja el magáról a világ „művelt” része, hogy egy ottani szeméttelen született kóbor macskának jóval nagyobbak a túlélési esélyei, mint pár millió embernek Afrika Száhel övezetében...

Állatvédelmi törvény

Természetesen az EU is elfogadta a maga állatvédelmi irányelveit (az embervédelminek még nem sikerült érvényt szerezni), amelyhez hazánk is csatlakozott, és meghozta az **1998. évi XXVIII. törvényt az állatok védelméről és kíméletéről, amelyet a 2011. évi CLVIII. törvény módosított.** (Honlapunkról letölthető.) Vitathatatlan, hogy szükség van a normális emberi hozzáállásra az állatokkal kapcsolatban, van azonban egy olyan része is ennek a módosításnak, ami minket, vadászokat szó szerint húsba, mégpedig vadhúsba vágóan érint.

Ebbe a törvénymódosításba építették be ugyanis az új ebadót: **„42/C. § (1) Az ebtartás helye szerint illetékes települési, fővárosban a kerületi önkormányzat az adott év első napjáig négy hónapos kort betöltött eb után az eb tulajdonosától évente ebrendészeti hozzájárulást szedhet be. (2) Az adott évi ebrendészeti hozzájárulás tekintetében az eb tulajdonosának az év első napján az oltási könyvben tulajdonosként feltüntetett természetes vagy jogi személyt, jogi személyiség nélküli szervezetet kell tekinteni.”**

Nos, ha beszédhet, akkor – ismerve az önkormányzatok siralmas anyagi helyzetét – akkor nagy valószínűséggel be is fog szedni. Kérdés, hogy hogyan és honnan lesz erre a nagy létszámcsoökkentések után ember? Ha „bemondásra” megy, akkor már megint ki fog maradni a kutyák egy (nem jelentéktelen) része, ha pedig a hatóság a helyszínen ellenőriz (amit kötve hiszek), akkor meg gondos, de takarékos gazdáik „szabadon bocsájtják” a nem kívánatos „adóalanyokat”.

Kidobott ebek

Látott már Ön az országút szélén kétségbeesetten le-felszaladgáló, szemmel láthatóan a gazdáját kereső kutyát, amely minden kö-

zeledő autóhoz igyekszik odamenni, hátha benne ül a szeretett ember, aki – kutyaésszel gondolkodva – bizonyára csak véletlenül felejtette ott? Aki rendszeresen jár arra, napon-ta látja az egyre borzasabb, egyre soványabb ebet, amelyek még mindig nem adta fel a reményt. Aztán a következő nap már nincs ott, esetleg csak egy vértócsa jelzi, hogy valamelyik autós még a fékre sem lépett rá, amikor eléje állt. Ha az autó helyett az éhség győz, ezekből a szerencsétlen páriákból lesznek a kóbor kutyák, amelyek egy része a vadászterületeken próbálja majd túlélni a hirtelen nyakába szakadt fene nagy, de cseppet sem kívánt szabadság minden gondját – természetesen a hasznos vad élete árán.

Innentől kezdve viszont már a vadászatra jogosultak is érintettek a dologban, hiszen ez a kártétel – bár az élő vad az állam tulajdona – abban a pillanatban náluk csapódik le, hiszen a bármilyen okból elhullott, elpusztult vad már az előírt vadgazdálkodási kvótába számít bele. Tetszik, vagy nem tetszik, ez ellen a kártétel ellen védekezni kell, azaz a kóbor kutyát a vad nyugalma és a gazdálkodás eredményessége érdekében el kell távolítani a területről.

És vajon milyen módjai lehetnek az eltávolításnak? Amikor ez a téma közfigyelmet kap, azonnal jönnek az önjelölt „aszfaltzöldek”, kívülálló kibic módjára adva „okos” tanácsokat, miszerint: „a vadászok fogják be a területen kóborló kutyákat”. Persze, hogy hogyan, ki-nek a költségére, s mit tegyenek az esetleg magát „befogni” hagyó ebbel, azzal már nem foglalkoznak, a más farkával való csalánveréshez ennyi épp elég. Lehet, hogy a következő javaslatuk az lesz, hogy a vadászterületek rendezzenek be saját kutyamenhelyet...

Reális alternatíva híján, marad a kóbor kutyák lelövése, vagy ölőcsapdás megfogása (egyre több példa van erre, a rókáknak, sakálloknak föld alá rejtett csalívalatokat kiásó kutyát is megfogja a beélesített csapóvas. Erre ráadásul az állatvédelmi törvény is legális lehetőséget biztosít.

„11. § (1) Az állat életét elfogadható ok vagy körülmény nélkül kioltani nem szabad. Elfogadható oknak, körülménynek minősül különösen az élelmezési cél vágóállat esetében, a prém termelése, az állomány szabályozás, a gyógyíthatatlan betegség, illetve sérülés, a fertőző betegségek felszámolása, valamint az azok ellen való védekezés, a kártevők irtása, a másként el nem hárítható támadás megakadályozása, a tudományos kutatás, valamint a közegészségügyi veszély elhárítása.”

Nos, a fenti felsorolásból mind a kártevők irtása, a (vadat ért) másként el nem hárítható támadás megakadályozása és a közegészségügyi veszély elhárítása mind kimeríti azon indokokat, amiért a gazdátlan kóbor ebeket az erdőről, mezőről ki lehet pusztítani. És ez bizony jóval tágabb, törvényben biztosított hatáskör annál, mint ahogy az Alkotmánybíróság meglehetősen önkényesen a „bizonyítottan vadat üző eb” elejtését tekinti jogosnak.

Szagnyom hiányában a kidobott kutyák nem találhatnak haza

Az új törvény hiányosságai

Hogy a rendeletbe miért nem építették bele az adózáskor regisztrálandó kutyák kötelező egyedi jelölését (chip, transzponder), az józan ésszel fel nem fogható. Ez annál is érthetlenebb, mert ugyanezen törvény szerint: **„42/A. § (1) A transzponderrel megjelölt ebek adatait országos elektronikus adatbázisban (a továbbiakban: adatbázis) kell nyilvántartani az állat tartója és más személyek jogainak, személyi biztonságának és tulajdonának védelme céljából.**

Ennek viszont ellentmond az, hogy: **(9) Az adatbázisban szereplő adatok tulajdonjogot nem igazolnak.** Tehát mondjuk, Fifikéről minden adatot elvesznek a bőre alá ültetett azonosító behelyezésekor, csak éppen a legfontosabbat nem, azt, hogy ki a felelősségre vonható tulajdonosa! Akkor meg minek az ilyen adatbázis? Az adózáskor és az oltáskor minden bemutatott kutyát regisztrálnak. Nem az lett volna az ésszerű, ha az oltást beadó hatósági állatorvos egyúttal a kötelező egyedi azonosítót is beültetné, ami ugyanannyi időt vesz csak igénybe, mint az oltás. Ráadásul gyári vonalkóddal van minden

egyes darab ellátva, amivel egyszer s mindenkorra (de a kutya élete végéig mindenképpen) közös, országos adatbázisba kerülhetne a kutya, a tulajdonosa, az adószáma, a chip száma és a kötelező veszettség elleni oltás megléte. És végre talán rend lehetne a hazai „kutyafronton”.

Lehet, hogy túl ésszerű lenne így? Persze, azért a kisördög csak motoszkál az ember fejében, hátha nem véletlen az egész? Mert ez az egyszeri „kezelés” biztosan rontaná egyes

állatorvosok biznisztét, akik a mindössze pár száz forintos beszerzési árú chipet sokszor 5-10 ezer forintért ültetik be a láthatóan fizetőképes kuncsaft kedvencébe.

És végül a pénzről, hiszen úgy tűnik, ez a legfontosabb az egészben. A törvény szerint az adó mértékének felső határa 6 ezer forint (az önkormányzat egyedi mérlegelésre is lehetőséget kapott, akár szociális helyzet alapján is), míg a chip beültetéséért – tokkal vonóval együtt – legfeljebb 3500 forint kérhető el. Simán beleférhetett volna a 6 ezer forintnyi adóba egy központilag, nagykereskedelmi áron, olcsón beszerzett chip beültetése is, s jövőre (elvileg) már csak a közben világra jövő szaporulat chipézése és regisztrálása maradt volna plusz feladatként a kötelező veszettségoltás mellé. S a mostani adómentességi kört – aminek az ellenőrzése megint csak kétségesnek tűnik – ki lehetne terjeszteni a már chippel ellátott, regisztrált ebekre. A rendelet új, de tökéletlen. Talán volna értelme jobbá tenni, mindnyájunk, de főleg az eredeti cél, vagyis a kutyák védelme érdekében.

Somfalvi Ervin

Közbiztonsági hírek

Utópia?!

Kerekerdő szélén található Közép-Európa egyik legtakarosabb kisvárosa, Idill. A városka messzi földön híres rendezett kis utcáiról, kedves lakóiról, a helyi népi kézművességről, illetőleg híres kutyatenyésztőiről. A minap kezembe került a város havilapja, amelyben aggasztó sintérségi hírekre bukkantam. A lakosok kutyáinak bűnözési rátája drasztikus módon megnőtt az ebrendészeti hozzájárulás – populáris nevén ebadó – január 1-től való bevezetésével.

Tojásrablás

A sintérség január 19-ére virradóra letartóztatta K.B., labrador retrievert, aki erőszakkal tulajdonította el Tyúkanyó Nárcisz utca 19. alatti lakos tojásait, majd azokat pénzért továbbadta egy Kerekerdőben élő – egyelőre – ismeretlen rókának. A rajtaütés során a vörös bundájú dúvad sikeresen megszökött, a sintérség nagy erővel keresi. Az ügyben eddig öt rókát állítottak elő, de egyikükre sem sikerült rábizonyítani a bűncselekményt. Az ellopott tojások értéke meghaladja a 15 ezer forintot.

Illegális vám

Az Illilli Sünök Városi Szövetsége január 14-én tett feljelentést a városi sintérkapitányságon P., Dózsa György utcai németjuhász ellen, akit azzal vádolnak, hogy illegálisan szedett „vámot” a telkén éjjelente áthaladó sünöktől, alkalmanként 200 forintot. P. ellen garázdaság és több rendbeli testi sértés miatt indult eljárás. A németjuhász a vádak ellen szabadlábon védekezhet.

Lába kélt nyugdíj

Január elsején ismeretlen tettesek hálóval elfogták, majd súlyosan bántalmazták Posta Galamb, Szőlőhegyi utcai lakost, aki éppen a januári nyugdíjakat szállította házhöz. Postát jelenleg is a kórház intenzív osztályán

ápolják, így a tetteseket még nem sikerült azonosítani. Egy biztos: több mint 150 ezer forintnyi nyugdíj tűnt el nyomtalanul. A sintérség nagy erővel keresi a tetteseket.

Öngyilkosság

Saját porázára kötötte fel magát egy almafára F., Eötvös téri beagle január tizenhetedikén. A rokonok szerint F. már január elseje óta súlyos depresszióban szenvedett, de nem kérte szakemberek segítségét. Búcsúlevelében elnézést kért szeretteitől, és azt írta, hogy nem bírja tovább elviselni a 2012-es súlyos anyagi válságot.

Rendbontás

Az utóbbi időben egyre gyakoribbá vált Idillben a különböző nemzetek közötti gyűlölködés kiélesedése. Január 22-én érkezett bejelentés a sintérséghez, hogy a Petőfi utcai kiskocsmá előtt összeverekedett két magyar, valamint két német és egy weimari vizsla. A kirobbant csetepatéhez csatlakozott még egy angol és egy ír szetter is. A tömegverekedés szemtanúk szerint azért robbant ki, mert a német vizslák az ebadó miatt szóban inzultáltak a magyar rokonaikat, akik egyet nem értésüknek fogukkal adtak hangot. A résztvevők ellen a sintérség garázdaság miatt tett feljelentést.

Fiatalkorú bűnözők

Drasztikusan megnőtt a kölyökkorú bűnözők száma az utóbbi hónapban. Már most annyi rablást, bántalmazást követte el kutyakölykök, mint a tavalyi évben összesen. A sin-

térség kéri a szülőket, hogy figyeljenek oda csemetéikre, és ha bármi gyanúsítást észlelnek azok viselkedésében, kérjenek segítséget.

Füvet árult

Marihuánát árult egy fekete színű, körülbelül negyedik évében járó, mosdatlan puli a város szélén lévő kutyaiskola előtt. Szemtanúk szerint a Diófa utcai Marley kutya volt a díler, ám a sintérek nem találták otthon. A sintérség nagy erővel keresi a gyanúsítottat, és arra kéri a lakosokat, hogy ha bármit tudnak Marley-ről, jelentsék azt azonnal a városi sintérkapitányságon.

Garázdák

Garázdasággal gyanúsít a sintérség négy, a Kerekerdőben élő kóbor kutyát. T., P., K. és C. erőszakkal szedett védelmi pénzt a város különböző pontjain. Főleg macskákat és idős ludakat fenyegettek meg. A sintérség nem találta meg náluk a zsákmányt, így arra kéri a természetkedvelőket, hogy ha a Kerekerdőt járva pénzre bukkannak, adják le azt a városi sintérkapitányságon.

Érdekes adalék a szomorú tények mellé, hogy az elkövetők többsége nem ellenkezett a sintéri intézkedés során, rendszerint készségesen átadták magukat az egyenruhásoknak. Többen elmondták: gazdájuk megsegítése céljából próbáltak „könnyebb és gyorsabb” módon pénzhez jutni, hogy azok ki tudják fizetni utánuk az adót és ne küldjék őket menhelyre.

-KoMa

Hóban, fagyban

Foto: Somfalvi Ervin

Nem mindig olyan barátságos a tél, mint eddig volt. Ha csak saját emlékezetünkben kutatunk, akkor is voltak évek, amikor bizony tartós, térdig érő hó borította a tájat, s a hófúvások nem csak a közlekedést, de a vad életét is megnehezítették. Nem is beszélve az olyan tartósan havas, hideg telekről, mint amelyek a hazai csodálatos fogolyállomány zömének a pusztulását eredményezték.

Tartós hó esetén a nyulak kéregrágásra kényszerülnek

Az idei papírforma szerinti tél eddig a vadnak kedvezett, mert se hó, se komoly hideg nem volt még január közepéig. Olyannyira nem érezte meg, hogy a szórókra, etetőkre kihelyezett jó minőségű kukoricát is csak ímmel-ámmal vették fel, többnyire valamikor az éjszaka közepén. Ráadásul tavaly szokatlanul bő maktermés volt, ami sok helyen még mindig jelentős élelemtartalmat jelent az avarban. Amíg nincs kemény, havas tél, a vad nem szorul az emberre, természetes módon is megtalálja táplálékát – nyilván, nem olyan koncentráltan elhelyezve, magas

tápértékű, nagy energiát adó élelem formájában, mint ahogyan és amit a vadgazdák etetnek.

Megváltozik a helyzet, amikor nagyobb mennyiségű hó esik. Amíg szerkezete laza, szinte „száraz” porhó, és vastagsága nem több pár centiméternél, abban gond nélkül tud kaparni a madár, túrni a négylábú, s ki tudja alóla szedni az élelmet. Amikor azonban már tapadós, vizes hó esik, vagy a napközben megolvadt réteg az éjszakai fagyok hatására összetömörödik, akkor keservessé válik minden vadon élő állat élete. Legrosszabb a helyzet akkor, amikor a viszonylag magas hó felső rétege megolvadva megfagy, vagy ónos eső hullik rá, ezzel szinte üveg keménységű réteg alakul ki, amelynek tetején a kisebb súlyú vad el tud menni, de a nehezebb, éles szélű körmű csülkösvad minden lépésnél beleszakad, és a jégcsélek felsértik a lábát. Szomorú látvány, amikor véres csapások csíkjai hálózák be a területet.

A hó beállta az apró- és nagyvadakat, szórók látogatottságának megnövekedését eredményezi – már ahol van ilyen létesítmény, és abban takarmány. Ha tartósan nagy a hó, akkor bizony megszorodik a lelkiismeretes vadgazda dolga. A „megszokott” mennyiség többszöröse fogy a szemestakarmányból, silóból, – s ahol még van ilyen „luxuseledel” – répa- és almából, gyümölcs- és zöldség hulladékból. Ilyenkor (vagy inkább sokkal előbb...) érdemes felkeresni a nagy bevásárlóközpontokat, piacokat, feldolgozókat, hűtőházakat, ahol jelen-

A vödörből kilógó rugó mozgatásával hullik ki a szemestakarmány

tős mennyiségű zöldhulladék keletkezhet az árusítás és raktározás során, s megegyezni a cég vezetésével a rendszeres elszállításáról.

Hazai viszonyaink között szarvasféléink nemigen nyúlnak a szénához addig, amíg a tartós hó be nem áll. Akkor viszont feltű-

nő gyorsasággal kezdik fogyasztani. Vaddús területeken nemegyszer láttam olyan földre lerakott, több mázsás körbálát, amit 4-5 nap alatt szinte nyomtalanul megettek, s a hóban jól látható szarvas-, dám- és őznyomok a szélrózsa minden irányából oda vezettek.

Amíg a hó laza, vagy nem túl mély, a vad odamegy az etetőhelyekre, akár kilométerekre is. Ha azonban annyira magas a hótakaró, ami a járást is nehezíti, adott esetben már a beleérő has felfázását is okozhatja – erre különösen a muflonok érzékenyek –, más megoldáshoz kell folyamodni. Megfelelő erejű gépekkel olyan csapákat kell csinálni, amelyen a vad állni, járni tud. Ha van hozzá eszköz (ami adott esetben egy, a traktor mögé láncolt, keresztbe rakott farönk is lehet), célszerű hókézni, s egyúttal a hókézett helyekre szórni a kívitt takarmányt. Ekkor még az évek óta fel nem használt bálákat is érdemes kihordani (persze csak akkor, ha nem penészes, rothadt), mert az ínségben a vad nemigen válogat, ugyanakkor energiafelhasználása jelentősen megnövekszik.

Persze nem csak a nagyvad sínyli meg az erős telet. Az apróvad túlélése még kockázatosabb, hiszen búvóhelye megfogy, s az élelemhez alig fér hozzá. Fokozott jelentősége van a fedett fácán- és özetetőknak, ami nem csak a táplálkozást könnyíti meg a vadnak, de védelmet is nyújt az ilyenkor fokozott veszélyt jelentő szárnyas ragadozók ellen is. A nyulakat viszont nem lehet elcsábítani megszokott territóriumukból, rajtuk csak úgy lehet segíteni, hogy az erdősávok, gázos árokpartok mentén nyomot csinálva, pár száz méterenként lucernaszéna-csomókat, répát, káposztát lerakva, sík, takarás nélküli területekre pedig (nyúl itt is él) a hóba szúrt villás faágra tett lucernaszéna-kötegekkel javítható a túlélés esélye.

Külön érdemes szólni az automata etetőkről, amelyek akkor is működnek, ha a járhatatlanná vált utak miatt nem lehet takarmányt kijuttatni a területre. A magasban felfüggesztett automata szóró működését az időjárás nem befolyásolja, célszerű viszont ilyen időben úgy beállítani, hogy egyszerre nagyobb mennyiséget szórjon, és akár napi több alkalommal is etessen, így nagyobb esélye van annak, hogy nem csak a megszokott időre érkező konda eszi fel az összes kukoricát. Ha másként nem lehet, gyalogosan odajutva, célszerű egy lapáttal kitisztítani alatta egy pár méteres kört, hogy a kiszórt takarmányt ne nyelje el a hó, a többi részt az oda járó vad úgyis letaposza. A földre helyezett, gravitációs önetetőket (amit

apróvadnak is lehet készíteni, lásd „Barkács” című rovatunkban, a 143. oldalon) ki kell ásni a hóból és színtől tölteni, mert a többnyire sűrűben, rejtve elhelyezett etető közelébe koncentrálódó vad takarmányfogyasztása ilyenkor megsokszorozódik.

Sokan nem gondolnak rá, de ilyenkor fokozott jelentősége van a vadkár megelőző, illetve annak mértékét csökkentő etetésnek. Nagy hó esetén a leggyakoribb a szarvas kéreghántása, amit részben a takarmányhiány, részben a lédús táplálék keresése vált ki. Régióta vizsgálták ennek okait, amelyek között a „rossz szokás”, az „unalom” és a „tél végi vitaminhiány” szerepel magyarázatként. Tény az, hogy egyelőre nem dönthető el biztosan, mert megfigyelhető, hogy egyazon területen élő szarvasok között az egyik csapat erős kéreghántó, a másikon ilyen szinte egyáltalán nem tapasztalható. Egyfajta egymástól eltanult szokás is ez, mert vannak kifejezetten preferált és kedvelt fafajok, mint a kőris, más területekre a nemes nyár. De nemcsak a szarvas hánt. Amikor a nyulak már nem férnek hozzá a földön még fellelhető legel-nivalóhoz, a fiatal fák, bokrok, cserjék száráról szinte válogatás nélkül rágják le a kérget a hótakaró felett, még olyan cserjefajok esetében is, amelyekhez „normális esetben” hozzá sem nyúlának (orgona, csipke, kökény, és tanyakörűli díszcserjék.) Magas hóban akár két-három, a kerítésen bejutott mezei nyúl is okozhat hatalmas károkat a fiatal gyümölcs-telepítésekben, és sajnos még olyan kerítést nem találtak fel, amelyiken a nyúl – ha akar –

Szóóra nem csak a nagyvadnak, hanem a nyúlaknak is szüksége van

FOTO: Soltész Károly

A Soltész féle önetetőnél a mennyiség és a szórás időpontja is szabályozható

be ne tudna jutni. Érdemes ezeket a helyeket a hivatásos vadásznak időben és fokozott figyelemmel bejárni, mert a hóban a nyomok jól láthatók. A bekerített területekre lehet – és kell is – kérni az idényen kívüli vadászat lehetőségét. A zavarás, kihajtás semmit sem ér, mivel az a nyúl, amelyik oda beszkokott, ha a terület elcsendesedik, szinte azonnal visszatér, mert az a választott „otthona”.

A hántás- és rágáskárok rövid idő alatt akár milliós nagyságrendűek is lehetnek, hiszen koncentráltan jelentkeznek, s akár az egész ültetvény (gyümölcsös), vagy erdőrész pótlását is szükségessé tehetik. Bár a megelőzés, az elhárítás és a védekezés a törvény által kötelezően előírt kétoldalú kötelezettség, a tulajdonos többnyire csak akkor szól, amikor a tetemes kár már bekövetkezett, és ilyenkor már sem a megelőzésre, sem a kártétel csökkentésére nincs lehetőség. Marad a kárfelvétel, a veszekedés, rosszabb esetben – megegyezés híján – a pereskedés. Az ilyen veszélyeztetett helyek közelében (és sohasem bele, hiszen akkor ott tartják a vadat) érdemes nagyobb mennyiségű „csalogató” takarmányt, szénát kitenni, így csökkentve a károsítás mértékét.

SOMFALVI ERVIN
somfalvi@vadaszlap.hu

Jégen történt

...de azt is írhattuk volna, hogy „régén” történt, ugyanis emlékeink között kutatva, néhány havas/ jeges vadásztörténettel rukkolunk elő, amit igyekszünk megspékelni néhány témához illő, fantasztikus fotóval. A vadászat nem csak élmény, de ugyanakkor néha veszélyes „üzem” is, különösen, ha csúszik a jég, akár emberről, akár állatról van szó. A jégen szenvedő, beszakadó vaddisznóról készült felvételek Blaumann Ödön természetfotós ügyességét dicsérik, a sztorik pedig szent igazak. Ehhez már csak a gyermekmesék kedves záró-fordulatát tudjuk hozzátenni: „aki nem hiszi, járjon utána...”

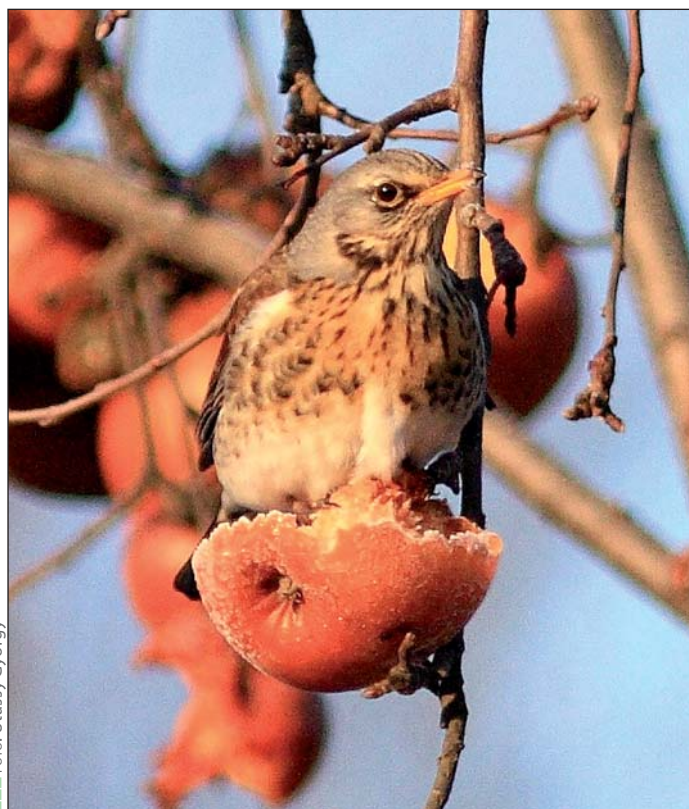
kiért az útra, megnézett, majd mintha ott se lettem volna, tovább haladt az erdősávban, lépésenként törve a jeget. Akkor sem löttem volna, ha kiálló agyariért nem kellett volna barátainak több száz-ezer forintot fizetni...

Rossz emlékek

Világ életemben utáltam a jégen járni. Elsős gimista voltam, amikor a hajógyári sziget csücskén beszakadtam a tetején megfagyott olajos iszapba, a bűzös szagot nem lehetett kimosni a ruhámból, ki kellett dobni. Nem dicsért meg érte az Édesanyám.

Már felnőtt voltam, három gyerek „rendelkezett” velem, amikor jött a hír, hogy közeli barátaink eltűntek a Balatonban. A 8 éves kislány merészkedett be a jégre, a 15 éves bátyja utána korcsolyázott és beszakadt. A szülők a partról látták a gyerekeket, a segítségükre siettek... csak a jég elolvadása után találták meg őket.

Egyszer – természetesen vadászat közben – én is beszakadtam, de most a jégbe. Recsegett-ropogott mindenki alatt a befagyott nádas,

Fotó: Utassy György

A ropogós kan

Terelő vadászatra hívott meg négy barátom Kaszóba, kissé borongós, havas téli napon. Nagyon csapadékos ősz volt, az erdőben sokfelé állt a víz, alig lehetett közlekedni. A hétvégi hajtás területét övező kisebb erdőfoltokat mozgatott meg két hajtó és az egyik kerületvezető vadász, félig-meddig beteretelést végezve a mozgatással. Az első két riglizésben esett pár süldő meg két borjú. A harmadikban egy olyan útra állítottak, amelynek mindkét oldalán vízben állt az erdő és a víz tetejét vékony jéghártya borította. Jó negyedóra várakozás után egyszer csak távoli ropogást hallottam, ami egyre közeledett, majd alig 20 méterre kibukkant egy vadkan, amely lassan, kínlódván emelgette a lábát, minden lépésnél újra és újra beszakadva. Amikor

de csak én voltam a „szerencsés”. Elsőre – bizony lsten – nem volt bennem semmi pánik. Kiürítettem a puskám és eltoltam magamtól a jégen. Közvetlen közelemben még egy árva nádszál sem kínált kapaszkodót, ezért – meglehetősen bénán – kihasalgatva próbáltam kijönni. De ahogy ráhasaltam a jégre, mindig tovább és tovább tört, repedt... és a víz egyre mélyebb lett. Visszafordultam, de hátrafelé sem jártam sikerrel. Közben persze lejátszódott bennem egy-két dolog, kellemetlen gondolatok törtek rám, mert mi lesz, ha becsúszom a jég alá, ha kihülök, ha nem tudok kijönni, ha... sokáig nem kellett birkóznom a beképzelt „hákkal”, mert a barátaim – kegyetlen humorral kísérve – bedobtak egy „mentőkötelet”, amit a puskaszíjaimból csatoltak össze és amivel kiszabadítottak a jég, illetőleg a nádas fogságából. Ha hiszik, ha nem, az egész napot végigvadásztam és nem fáztam meg, nem lett semmi bajom. Igaz, a barátaimtól kaptam száraz harisnyát, csizmát, nadrágot... és a végén, kompetenciaként, egy tollasan lefagyasztott fácánkakast. Minek az embernek ellenség, ha ilyen jó barátai vannak!?

Hajló jégen

A hetvenes-nyolcvanas években még lehetett a tatai Öreg-tó partján is húzáson libázni. A ludak hamar megtanulták a biztonságos magasságot, és a part fölé már lőtávolságon túl érkeztek. Egyszer kifogtunk egy olyan időt, amikor a tó már félig befagyott, és a viharos szél szinte vízszintesen hordta a havat, lenyomva a tóról kihúzó libákat. Sikerült is lőnünk Zsombor kollégámmal ameddig a történet tartott (akkor még híre-hamva sem volt a napi limitnek), de ezek egy része a tó jegére esett. Zsombor hatalmas magyar vizslája, Brutusz – amely a sebzett őzet is könnyedén lefojtotta – össze is szedte azokat, amelyek a partra estek, de nem ment a jégre esetekért. 18 darabot így is fel tudtunk venni. Amelyek jóval mögénk estek, azokból egyet sem tudott elhozni, mert a „libalopók”, az erre rászokott helyi lakosok bottal verték le a vizslát a libákról. A húzás végén lementünk a tószélbe. Brutusz több-

FOTO: Somfalvi Ervin

szöri biztatás után nagy nehezen elindult, de mintha dión lépkedett volna. Ő nyilván hallotta recsegni a jeget, de mi a szél miatt nem. Csak egy idő után láttuk az alatta láthatóan behajló vékony jeget; a látvány ijesztő volt. Innen kezdve azért drukoltunk a kutyanak, hogy beszakadás nélkül kiérjen a partra. A 20-50 méteres távolságban fekvő libákat lassan belepte a hó és eltűntek. Másnap – mivel erősen fagyott – visszamentünk a helyszínre, de a havas jégen már csak a zsinórozó rókanyomok mutatták a libák hült helyét.

Volt egy halász-csizmám

A Duna-Tisza közére voltunk hivatalosak libavadászatra. A vendéglátónk jelezte, hogy a vízben kell majd állnunk, ezért szerezzünk honaljunkig érő halász-csizmákat, ha a libákhoz közel akarunk kerülni. Beszereztük, ráadásul a neoprémmelelt fajtából, hogy ne fázzon a lábunk a hideg vízben. Az indulás napján hirtelen olyan hideg lett, hogy a kacsák, libák is „meglepődtek”, nem fürödtek ki maguknak lihogót. Még jó korán, sötétben indultunk a kellemesen meleg

vadászháztól, teljes felszerelésben. Mentünk már vagy három kilométert, amikor megadta magát az UAZ, leállt és többé meg sem nyekkent. Már nem voltunk messze a befagyott tótól, ahol a jégen éjszakáztak a libák, több ezren. Még csönd volt, amikor – csónak helyett gyalogosan – belopakodtunk egy kisebb náddal borított szigetre. Vendéglátónk két sorban, egymástól alig négy méterre állított le bennünket, mondván, ha jön a liba, így mindenkinek egyformán lesz esélye. Így is volt, dőltek ránk a libacsapatok, durroghattunk kedvünkre, potyogott is egy-egy sortűz után néhány liba, nem foglalkoztunk vele, hogy ki lőtte. Korábban nem sokra becsültem a fehér, barna vagy fekete színű labradorokat, de ezen a vadászaton beleszerettem egy fehér labradorba, nem volt elveszett libánk. Még akkor sem, ha a liba másfél kilométerre elszáryalt és ott esett le. Észrevette a sebzett libát egy sas is és

a labradorral egyszerre indultak a zsákmányért. A sas a levegőben persze előbb odaért a kimúlt libához, de nem tudta elvinni. A labrador nem sokat teketóriázott, a kapaszkodó sassal együtt fölkapta a libát és hozta, a sas kénytelen volt idővel elengedni a könnyen szerzett zsákmányt, szegénykém, még bele sem kóstolhatott.

Lassan elfogytak a jégen csoszogó-hangoskodó- társalgó libacsapatok, nem emelkedtek fel, hogy enni, csipegetni induljanak. Mi is elégedettek voltunk a terítéssel, már csak „haza” kellett őket vinni. Nem ragozom, öt-hat libával megpakolva, négy-öt kilométert gyalogni a neoprém halász-csizmában – a kocsizafelé sem indult be – nem volt túlságosan lelkesítő. Viszont hihetetlenül sokat izzad-

Foto: Utassy György

tunk, lihegtünk, pihegtünk és fogytunk legalább egy-két kilót. Néhány nap múlva, a kifordított/kiszáritott halász-csizmát egy elegáns mozdulattal a szívesen pecázó fiamnak ajándékoztam, vízipólóznak ezentúl az ő tökei.

Rakéta kakasok

Fontos fácánhajást szerveztünk egy külföldi csoportnak, amiért az érkezésük előtti nap a kocsmában idegölő „haditanácsot”, majd mindent pontosító helyszíni bejárást kellett tartani. A kopogósra fordult idő ideális volt, a madarak a környéken szépen, egyenletesen voltak szétszóródva, de nagyobb távolságokra nem kóborogtak el.

Foto: Somfalvi Ervin

Az egész éjjel tartó havazás csak reggel állt el, és az új hó már bőven a csizmaszár fölé ért. A vendégek is alaposan megkéstek, a nagyszámú hajtósereg főként a vadásztársaság tagjaiból, a lelkes családtagokból, barátokból, ismerősökből regrutálódott.

A traktor pótkocsján előre küldött puskások és vadszedők elállítása után a megbeszélte jelle elindult a hajtás. A laza porhó alól, ami nem bírta meg a gyalogmadarakat, úgy burrantak föl a kakasok, mint a kilőtt rakéták a silóból. Ezért aztán a tervezettnél sűrűbben kellett a hajtóknak menni, lassan, meg-megállva, forgolódva, mert szinte minden egyes madarat külön-külön kellett „elindítani”. A vizslák a vadmegállásban szinte brillíroztak, és még azokat a kutyákat is a hajtóvonalba kellett beosztani, amelyek az eredeti terv szerint a lőállásokon apportíroztak volna. Talán éppen ezért az „elvakultság” miatt még a szokottnál is jobban húztak a toronyba a kakasok, egyenest rá a lőállásokra. Szólt is szépen a puska, de a szokottnál nagyobb röpsébség, és a feltámadt és egyre erősödő oldalszél miatt rengeteg volt a hibázás. Szóvá is tették a vendégek, hogy nem rakétákon gyakoroltak.

A hajtásvezetők, a hajtók és a szárnyvezetők küllemi állapota lassan a sírokból frissen kelt zombik szürrealista képét idézte, és egy külön elsősegélynyújtó forralt boros terepjárót kellett a traktornyomokba beállítani, hogy minden hajtás után el lehessen terelni a figyelmet a korántsem indokolatlanul kitörni készülő „lázasadásokról”. Az egyik külföldi vadász csinos hölgykísérője pici lázrözsákkal jelentkező heveny sírógöcsöt kapott, amikor a sűrűből négykézláb előtte bújott ki a bőrig ázott vicsorgó élőhalott, neglizséjében. Cefre – ez volt a ha nem is becsületes, de tudományos neve –, akit foglalkozására nézve a falu közismert kocsmatöltelékének ismert mindenki. Amilyen bennfentes ember volt, mert örökké a vadászok körül sündörgött, mindent vállalt egy kis pájsliért, vagy a terítéken a szétlőtt fácánokért, amelyeket még a vizslásoknak sem volt guszatusuk hazavinni. Esméletlen randaságát mi már a hosszú évek alatt megszoktuk,

pedig úgy nézett ki, hogy a mohácsi busójáráson jelmez nélkül is nagy sikerrel vendégszerepelhetett volna. Állítólag az arcáról a borosta életében csak egyszer jött le, amikor felrobbant a pálinkafőzője. Azóta nem is vacakol vele, hanem bögrével veli a nyers cefrét, amely nem cselekedet végül névadó keresztapjává is vált. A hölgyvendég sírógöcsöt a vadszedőnek beosztott vadásztagnak a zsebéből előkapott laposüvegből igyekezett orálsan kezelni, Cefre kiszívta a kolléga által kikísérletezett főzetet, amelyet azonnali hánytató hatása mellett a szomszédok a legjobb gyomirtóként ismertek el. Ennek aztán a várva várt röhögő görcs helyett rángatózó csuklásroham lett a hatása, de hát a legjobb gyógyszereknek is mindig van valami apró betűs mellékhatása. Be is ültették Cefrét az elkülönítőbe, a forralt borral és az elsősegélyládával közlekedő terepjáróba, ahonnan végül négy ember emelte ki a terítéknél – egészségesen horkolva.

A tervezett 8 hajtásból végül a terep adta váratlan csodák miatt csak a felét sikerült abszolválni, ami végül a szerződött terítékeknek csak a harmadát tette ki. Viszont mindenki örült, hogy az egészet túlélte. A terítéknél aztán volt még egy felejthetetlen zenei élmény, amikor a fagyott szájú kürtösnek olyan saját szerzeményeket sikerült előadnia, hogy még a vizslák is behúzott farokkal fogták menekülőre a dolgot. A kiadott hangok ugyanis a megtévesztésig élethűen adták vissza azt a velőtrázó hangulatot, amikor a pákosztos kutya farkára az éber gazdasszony rácsukja a spájzajtót. Az egyedülálló világszámtól mindenki jobbra-balra dőlt a röhögéstől, pedig ettől a vadásztattól nem csak a szakszerűen kidolgozott tervek, hanem az egész árbevétel is füstbe ment. Mivel éjjel megint jött egy újabb komoly havazás, abban az évben az egész éves munka, a fácánnevelés totálisan befuccsolt. A későbbi vadászaton ugyanis alig találtunk madarat, hogy hová tűntek, hol pusztultak el, azóta is rejtély. Hiába – szűrtek le a bölcs tanulságot – a műanyától nem rögződik a túlélés minden tudománya. A szaktudást pedig nem ingyen adják.

css-hzs-se

Nem gyerekjáték!

Pusztító kór borzolja a kedélyeket, tehetetlenek az állatorvosok – adta hírül december 19-én a Somogyi Hírlap internetes magazinja. „Veszélyben a vadász társa! Az oltás sem véd, és gyógyszer sincs a vadászkutyákat pusztító Aujeszky-kór ellen.” A cikkből kiderül, hogy Somogyban egyelőre még nem mutatták ki az elhullott kutyák szervezetében a gyógyíthatatlan vírust, ennek ellenére a vérebesek közül többen nem vállalják már a sebzett vaddisznók utánkeresését. Ennek a hírnek (híresztelésnek?) nagy súlya van, ezért úgy gondoltuk, alaposabban utánajárunk, milyen ártalmas betegség „pusztít” az országban, amelynek Somogyban még egyetlen áldozata sem volt...? Hasonlóan komoly veszélyt jelent a rókák egyre terjedő galandférgessége is!

Az Aujeszky-vírus története

A betegséget először Aujeszky Aladár, magyar mikrobiológus írta le 1902-ben, és különítette el a veszettségtől, amellyel azelőtt sokszor összetévesztették. Innen ered a helyenként még ma is használatos elnevezése: álveszettség. Marek József, Kossuth-díjas állatorvos behatóan tanulmányozta a kórképet, és fertőző nyúltelep-bénulásnak nevezte el. 1910-ben mutatták ki, hogy a betegség okozója vírus. Hiteles leírások igazolják, hogy a kórokozót már a 19. században is észlelték Észak- és Dél-Amerikában, valamint több európai országban.

A betegséggel kapcsolatban megkerestük a Dunaharaszti környéken gyakorló állatorvosként praktizáló dr. Lambertus Tamást, aki vadászik is.

„Az Aujeszky-féle vírus, – az ember kivételével – számos emlősben okoz megbetegedést. Fontos megemlíteni, hogy a sertés, így a vaddisznó is tünetmentes hordozója lehet a kórokozónak. Egyéb fajok, kérődzők, rágcsálók esetében a vírus okozta megbetegedés többnyire halálos kimenetelű. A madarak természetes körülmények között nem betegszenek meg.

Legnagyobb veszélyben talán a sertés-nyestű telepeken, vagy az azok környékén élő, illetőleg a nyers hússal is táplálkozó kutyák és macskák vannak. Esetükben először általános tüneteket produkál, bágyadsággal és/vagy nyugtalansággal kezdődik a megbetegedés. Később dominálnak az agyvelőgyulladás tünetei.

A fertőződött állatok izgatottabbak, ingerlékenyebbek az átlagosnál. Ebeknél gyakran előfordul bőrvizketés, a macskák esetében ez ritkábban jelentkezik. Testüket állandóan vakarják vagy dörzsölik, gyakran a szájuk egyik szegletét. Mindeközben fájdalmasan nyögnek, végül bénulások tünetek

között pusztulnak el. A macskáknál feltűnő a bőséges nyáladzás és a nyivákolás, pupillák egyenlőtlen tágassága, és egyes izmaik rángógörccse is megfigyelhető. A betegség előrehaladtával sajnos ezek is – szinte kivétel nélkül – elhullanak.

Mivel a betegség kutyában javarészt gyógyíthatatlan, a megelőzésre kell a vadászkutya tulajdonosok figyelmét összpontosítani. A gyakran tünetmentesnek látszó vaddisznóban a hordozott vírus a legnagyobb mennyiségben a garattájékon a mandulákban, illetve a tüdőben található, így a lőtt vad zsigerelekor különös gondossággal kell megakadályozni a kutyák fertőződését, azaz: ne adjanak zsigereket a kutyának.

A legfontosabb teendő, hogy ne etessenek nyers sertéshúst a kutyákkal. A parazitológiai szempontokon túl, az Aujeszky-betegség elkerüléséhez is ez a legmegfelelőbb megelőzési módszer. Bár a vadászkutyák fertőződését 100 százalékos biztonsággal nem akadályozhatjuk meg (hiszen a sertés vizeletével, bélsarával is ürítheti a vírust), de megfelelő elővigyázatossággal a fertőződés esélyét jelentősen mérsékelhetjük.

A felmérések szerint Európában és az USA-ban is a vaddisznók fertőzöttsége elterjedt, Szlovéniában az elérhető információk szerint 34 százalékos a vizsgált egyedek között, míg Ausztriában ez az arány csupán 30-40 százalék.

A hazai állapotok felmérése jelenleg is zajlik, a Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Állat-egészségügyi Diagnosztikai Igazgatósága a közeljövőben hivatalos tájékoztatást ad ki a vadászok megnyugtatósára.

Kutyák részére az inaktívált vírustól készített vakcina Magyarországon nem áll rendelkezésre. Talán nem lenne baj, ha az illetékesek elgondolkodnának ezen...

Kókai Márton

A róka öttagú galandférgé

A róka vékonybelében élőködik, de kifejlődhet nyestkutyában, aranyakálban, kutyában és macskában is, amelyekben nem okoz tüneteket. Szabad szemmel nem látható a bélsárban. Hazánkban először 2002-ben állapították meg a rókák fertőzöttségét, de fertőzött kutyát, macskát szerencsére még nem találtak. E galandférgének a fejlődéséhez is egy másik emlősfaj (köztigazda) szükséges, ami leggyakrabban rágcsáló, de lehet kutya, macska és az ember is. A fertőződés a peték lenyelésével, ritkán belélegzésével történik.

A galandféreg lárvája az esetek 98-100 százalékában a májban telepszik meg, a rosszindulatú daganatokhoz hasonlóan növekszik és áttéteket képez, súlyosan károsítva ezzel a köztigazdát.

Emberben leggyakrabban a májban fejlődik ki, igen lassan, éveken keresztül, tünetmentesen. A tünetek jelentkezésekor a már súlyosan károsodott egészségű ember életét az időben végzett májátültetés és az élethosszig tartó gyógyszeres kezelés mentheti meg. Hazánkban eddig két ilyen esetet diagnosztizáltak.

Megelőzés: Azok vannak kitéve leginkább e galandféreg okozta fertőződés veszélyének, akik rókák által látogatott területeken mozognak, illetve munkájuk során rókával, rókatetemmel közvetlen érintkezésbe kerülhetnek. Nagyon fontos a higiénés szabályok szigorú betartása a rókahullák mozgatásakor, nyúzásakor (kesztyű, szájmasc, kézfertőtlenítés). Az erdei rágcsálókat lehetőség szerint távol kell tartani a társállatoktól, illetve az ember közvetlen környezetétől. Az erdei eredetű gyümölcsöket, gombákat csak gondosan megmosott állapotban szabad fogyasztani. A természetben fellelhető vizek nem alkalmasak ivásra, illetve a higiénikus kéztisztításra.

Forrás: Jó Vadászatot Hírlevél 2011/2

Csúcsragadozó

Nagy László

A jegesmedve

Bundás halász áll a jégen,
talpas, tenyeres.
Se hálója, se varsája,
mégis halra les.

Ladik nélkül megy a vízre,
hullámokra dől,
gumiruha nélkül bátran
víz alá merül.

Tátogató ezüsthallak
seregébe csap,
a víz csattan, nyelve csetten,
nyeli a halat.

Jégországban jég a háza,
jég az ablaka,
párát fújó fehér kályha
a mackó maga.

Karmos mancsát hasra téve
ott elszundikál,
s morgolódik, hogyha kívül
jajgat a sirály.

A Szovjetunióban 1956-ban tiltották be a jegesmedve vadászatát, Oroszországban ma is benne van a Vörös Könyvben. Csak akkor lehet, ha támad. 2010 nyarán azonban egy orosz-amerikai vegyes bizottság döntése alapján, a Csukcs-félszigeten élő kisebbségeknek – az alaszkaikhoz hasonlóan – kvótát biztosítottak a vadfaj vadászatára, indokolva ezt a hagyományos életmódjuk támogatásával. Ennek nyomán 2011 márciusában évente 29 jegesmedve elejtését engedélyezték, ebből 19 nőtényt. Alaszkával közösen – ahol az őslakosoknak évek óta szabad vadászni erre a vadfajra – a kvóta évi 58 egyed. Érdekes, hogy míg az orosz Vörös Könyvben az 5-ös, azaz „regenerálódó” kategóriában van ez a faj, Alaszkában nem minősül veszélyeztetettnak.

Sokunk vadászalma a jegesmedve, latin nevén az *Ursus maritimus*, vagy ahogy a kanadai őslakos inuitok – az eszkimók – nevezik: Nanuuq.

Élete nagy részét jégtablákon vagy a vízben, kisebb részét a tengerpart menti szárazföld szűk sávjában tölti, mégis őt tartják a szárazföld legnagyobb ragadozójának, aminek egyik természetes ellensége az ember, az az ember, aki egyben gondolkodik és gondoskodik a védelméről is. Valamennyi veszélyt azért jelent számukra a kardszárnyú delfin és ámbráscet is, a rozmárokat nagy agyaruk miatt tisztelik.

Becsült létszámuk 20 és 25 ezer példány közé tehető és változó sűrűségben megtalálhatóak Oroszország sarkvidéki tájain,

Miért fehér a sarkvidéki állatok bundája?

Farkas Henrik zoológus szerint a sarkvidéki állatok fehér bundája vagy tollruhája azért előnyös, mert jobban akadályozza az állat testének lehűlését, mint a sötétebb színű. Ez különösen tűnhet, hiszen köztudott, hogy a trópusokon éppen a hőség elleni védelmet szolgálja a fehér ruha. Az elmentmondás azonban csak látszólagos. A fehér szín sajátsága ugyanis, hogy visszaveri a hősugarakat. Előnyös tehát a trópusokon, ahol a kívülről érkező, tűző napsugarakat veri vissza. Ugyanakkor előnyös a sarkvidéken is, ahol a test felől áramló hőt veri vissza, s így gátolja a test hőleadását. A másik ok a mimikri: a fehér bunda színe egybeolvad a hóval. Nem sarkvidéki állat a hermelin – de téli szőrváltáskor fehér bundát ölt.

Norvégia távoli szigetein, Grönland partjainál, Kanada északi részein egészen Alaszkán át a Csukcsföldre.

A US Wildlife 2008. évi tanulmánya szerint Alaszka és kapcsolódó területein, mintegy 484 ezer négyzetkilométeren mindössze 3500 példány él. A világ legnagyobb populációja Kanada észak-keleti részén, a Hudson öböltől északra található.

Méretük megegyezik a nagyon kis számú Kodiak medve méretével, testhossza akár a 4 métert, súlya a 6-700 kg-ot is elérheti.

Alapvetően halakkal, fókákkal, rénszarvasokkal táplálkozik, a dögöt is elfogyasztja, zuzmó, moha is része étrendjének a nyári időszakban.

Az anyamedve háromévente a parti-, vagy hóbarlangjában hozza világra 1 kg körüli bocsait téli álom során. Egyébként téli álmatáiban nem alszanak, táplálékszerzés miatt nagy területet kell bejárniuk.

Vadászni csak Kanadában lehet rájuk, nagyon korlátozott és ellenőrzött mértékben. Grönlandon, Norvégiában és Alaszkában nem vadászható, Oroszországban is tilalom alatt van, de már hallottam „muzeális” célú legális vadászatról is.

Az USA-ba jelenleg nem vihető be, de hazánkba behozható (a 338/97/EK rendeletben „B” kategóriás) a jegesmedve trófea. A vadászat ára 25-30 ezer dollár.

A kutyaszános jegesmedve vadászatok általában 12-14 naposak, a vadászt vizsgázott és engedéllyel rendelkező tapasztalt inuit hivatásos vadászok kísérik. A csapathoz

tartozik még egy másik egység is, kissé lemaradva haladó motoros szános logisztikai csapat, akik a sátrat, ellátást viszik magukkal, majd a trófeákkal térnek vissza.

A jegesmedvék vadászterülete a tengert borító jégtakaró széleinél van, itt tud a vízbe jutni, errefelé leselkedik fókákra is a léleknek. Messziről észre lehet venni, ugyanakkor nehezen megközelíthető.

Távrolról is viszonylag könnyen elbírálható, az öregebb példányok sárgásabb színűek és ránézésre nincs vagy alig van fülük. Mi-

vel a medvék füle 4-5 éves koruk után nem növekszik, ellenben a koponyájuk tovább nő, így egy idő után a fülük aránytalanul kicsinek tűnik. Így színük és fej/fül arányuk alapján jól megbecsülhető koruk és méretük távrolról is.

Kiváló szaglásuk, jó látásuk van, így nem egyszerű a megközelítésük.

Vadászatuk alapvetően rácserkelve, vagy csapájuk mentén lesben ülve, esetleg fókák közelében várakozva történik. Magasabb populációjuk és a korlátozott engedélyek száma miatt a sikerarány nagyon magas, 90-95 százalékos.

Ennek ellenére maga a teljes vadászat nem könnyű! Akár napokig is mozog a csapat a végtelen jégmezőkön anélkül, hogy élőlényrel vagy friss nyomokkal találkoznának. Bármikor lecsaphat

egy komolyabb hóvihár is és akkor, akár napokig is a sátorban görnyedve várakozni sem fizikailag, sem idegileg nem könnyű feladat.

Előfordult már, hogy a jegesmedve a viharos időt kihasználva „belátogatott” a táborba és elvitt néhány kutyát.

További veszélyt jelenthet, hogy a jegesmedvék előfordulási helyein repedezett, instabil a jégtakaró.

A puszkát tisztítás után feltétlenül szárazra kell törölni, mert belefagy az olaj és ez gondot okozhat! Ha már megtaláltuk a medvét, akkor megfontolt, jól célzott, biztonságos lövést kell leadni, nehogy esetleg sebzetten messze elfusson vagy a tengerbe ugorjon, netán támadni tudjon.

További nehézséget jelenthet, hogy a kiséőrök nem mesterszakácsok, friss áru nem akad a vadászat alatt és a meleg étel és ital is pillanatok alatt kihűl.

Természetesen a kiváló képességű, nagy gyakorlattal és tapasztalatokkal, helyismerettel rendelkező inuit kiséőrök elkerülik ezeket a veszélyeztetett helyeket, segítenek a vadásznak túllépni a nehéz órákon, napokon, sikerre viszik a vadászatot, de azért így sem könnyű.

Szerencsés vadászok összefuthatnak sarki rókával, útközben pézsmatulkok keresztezhetik útjukat, találkozhatnak rozmárral is, így javasolt ezekre is az engedélyek kiváltása, ha szeretnék a vadász-zsákmányt kibővíteni.

További „veszélyt” jelenthet egy tapasztalatlan vadász számára, ha a jegesmedvék a grizzlykkel kereszteződnek. Hallottam már becsapott vadászokról is, akik olcsóbb ár mellett jegesmedve helyett fehér színű hibrid grizzlyval tértek haza. ☹

Miért nem fázik az újszülött jegesmedve?

Az újszülött jegesmedve sajátos mikroklímában él, amelyet az anyamedve alakít ki a barlangjában, amelyet saját testével és lélegzetével melegít fel. Az, hogy a barlang belsejében a levegő nem hűl ki, és főleg, hogy nem szökik ki azonnal az üregből a külvilágba, az ötletes „építőművészetének” köszönhető. Ez abból áll, hogy az egyébként szűk kamrához vezető folyosó belülről nézve nem fölfelé irányul, hanem lefelé lejt. Ennek következtében a kamra nyílása jelentősen magasabb van, mint a kívülről bevezető folyosó külső nyílása. Mivel a meleg levegő könnyebb és ritkább, így a helyiség felső részében helyezkedik el, kitölti a kamra belsejét, és nem ömlik ki a barlang kivezető folyosóján. Az alsóbb részében a sajátos gázdugót alkotó hidegebb és nehezebb levegő megakadályozza a meleg levegő eltávozását, annak ellenére, hogy a barlangnak semmiféle ajtaja nincs.

Fotók: URYADNIKOV SERGEY

Babonák a hó és a jég birodalmából

Sok babonás nép és sok különleges hiedelem létezik szerte a világ minden szegletén. Nincs ez másként északon sem, ahol az örökké mélabús, gyakran komor időjárás még több táborfűz melletti történetet szült az idők során. A következőkben az eszkimók, avagy populárisan szólva az inuitok és a jegesmedvék különleges kapcsolatáról olvashatnak, amelyet alapjaiban határozott meg az északon domináns hitvilág.

Hiedelmek

Ahhoz, hogy az eszkimók jegesmedvékhez fűződő viszonyát megértsük, fontos tisztázni pár dolgot az északi népek hiedelmeivel kapcsolatban. Kund Rasmussen, a neves dán antropológus, akit az „eszkimológia atyjának” is neveznek, a következőket jegyezte fel: „Az élet legnagyobb veszedelme az emberi étekben rejlő lelkekben lakozik. Minden állatnak, amelyeket azért ölnek meg, hogy aztán megegyék vagy ruhát készítsenek a prémjükből, lelke van. A lélek nem pusztul el a testtel, ezért ki kell valahogy engesztelni, nehogy bosszút álljon a vadászon.” Az eszkimók úgy hitték, hogy Nuliajuk, az állatok, a Föld és a tenger istennője akaratán múlott egy vadászat sikeressége. Az istennő megkönnyíthette a vadászatot, de el is rejthette a vadat a vadászok elől, így az emberek étel és ruha nélkül maradtak.

Ezen babonák miatt az inuitok számos tabut tartottak be a vadászat során, amelyek célja elsősorban Nuliajuk haragjának elkerülése volt. Szokásaikkal az eszkimók a prédaként elejtett állatot

nemcsak félelemből próbálták kiengesztelni, hanem azért is, ha majd a vad lelke újra testet ölt, akkor újfent megengedje a vadászoknak, hogy elejtsék.

A lélek a fontos

A jegesmedve lelkét tartották a legveszélyesebbnek, a legerősebbnek, egyben a leginkább bosszúállóknak is. Éppen ezért az eszkimó sámánok gyakran választották a medvék lelkét szellemi őrzőikül. Ez a hit a ruházatkodásra is hatással lett: az övek és medálok kedvelt motívuma volt a jegesmedve.

A félelem az idők során tiszteletté alakult át, ezért egy jegesmedve elejtése különlegesen fontos eseménynek számított az eszkimók életében. A fehérbundájú vadászatát sosem tervezték meg előre, akkor kezdték üldözni, ha úgy hozta a sors. Például amikor főkavadászon friss medvenyomra bukkantak, a vadászok kutyákat állítottak rá. A főkavadászatra szigonnyal felfegyverkezett eszkimók gyakran napokig is követték a jegesmedvék által hátrahagyott jeleket. Amikor végül utolérték, a küzdelem a szigonnyal felfegyverkezett vadász és a medve között dőlt el.

Az eszkimók úgy hitték, hogy az elpusztult vad szelleme a szigony fején maradt négy napig akkor, ha hím, öt napig akkor, ha nőstény medvéről volt szó. Az elejtett állat lelke nagyon veszélyesnek számított addig, amíg a fegyveren volt, mert ha megsértették, akkor könnyen ártó szellem válhatott belőle, amely betegséget és szorongást szült. Úgy tartották, ez a pár nap elegendő a medve lelkének arra, hogy visszatáljon családjához.

A jegesmedvét elejtő vadász miután hazaérkezett, csak úgy léphetett be a házába, ha levetette minden ruháját. Legalább egy hónapig nem ehetett senki a medve húsból.

Hasonló engesztelő rituálé volt, amikor a medve bundáját úgy nyúzták le, hogy a jövőbeli prémét a koponyához még kapcsolódva választották el a testtől, majd fellógatták azt a kunyhójukban. A bundára erősítették a medve húgyhólyagját, lépét, nyelvét és heréit, amelyeket áldozatként mutattak be a vad lelkének. Ha hímről volt szó, akkor a férfiak eszközeit (késeket, szigonyhegyeket, stb.) szintén a bunda mellé kellett fellógatni. Amennyiben nőstényről volt szó, a nők használati tárgyait (például főzéshez használt eszközöket) akasztották ki. Ez a mozzanat hasonló más népek szokásához, amely szerint a halottaknak is szükségük van bizonyos tárgyakra a túlvilágon, így a hím medvéknek a fegyverekre, a nőstényeknek pedig a konyhai eszközökre. Amíg a medve lelke jelen volt, addig sem a férfiak, sem pedig a nők nem végezhetek olyan munkát, mint például a tűzifagyújtás, vagy új ruha varrása (az elengedhetetlen ruhanemű javítások nem voltak tiltottak). Miután a szellem továbbállt, a gyerekek feladata volt a fellógatott ajándékok földre dobálása, majd mihamarabbi összegyűjtése. Úgy tartották, hogy amelyik gyermek a legtöbb áldozatot szedte össze, abból képzett medvevadász lesz.

Lélekcsere?!

Vajon miért foglalkoztak ilyen sokat az eszkimók a prédául esett jegesmedvék lelkével? A válasz egyszerű: nem csak félték a vadat, de úgy hitték: az emberek és a medvék lelke felcserélődhet. Ezen felfogás mögött nagyon egyszerű – többségében hasonlóságon alapuló – okok húzódtak. Például a jegesmedvék is képesek két lábon járni, elülső két mancsukkal ételmet vinni, számos olyan táplálékot fogyasztanak, mint az ember, és a sor még hosszan folytatható...

Talán egy kicsit furának tűnhet a Kárpát-medencei vadászok számára az eszkimók jegesmedvéhez fűződő, babonáktól koránt sem mentes viszonya. Sose feledjük azonban, hogy ez is csak egy mód, hogy a vadászok megadják a vadnak a kötelezően kijáró végtisztességet.

KÓKAI MÁRTON

marton.kokai@vadaszlap.hu

Teszteltük a Keeway 300-as „nyeremény-quadot”

Kellemes csalódás

A technika vívmányai helyet, szerepet követelnek maguknak a vadászatban-vadgazdálkodásban is. Lehet ellene berzenkedni, tiltakozni... praktikusságuk, előnyeik elsöprik a hagyományosan megszokott eszközök használatát. Egy ilyen eszköz a quad is, ami ellen a legtöbb vadászterületen még szenvédelyes kirohanásokat rendeznek – látva a „divatból” quadozók semmit sem tisztelő terep-örjöngését – és bele sem akarnak gondolni a használhatóságába.

A címlapon látható Keeway márkájú, 4x4-es meghajtású, 300-as quadot előfizetőink között sorsoljuk ki február 19-én 14 órakor a FeHoVa színpadán.

Ettől a sorsolástól azt vártuk/várjuk, hogy a közel egymillió forint értékű nyeremény reményében többen fizetnek elő a lapunkra, mint a korábbi években.

Persze azonnal kaptunk miatta néhány ledorongoló észrevételt, mondván a quad nem eléggé vadászi. Többé-kevésbé ilyen álláspontot hangoztatott a címlapon szereplő Pesuth András hivatásos vadász is, akit a fotózás miatt fölkértünk, üljön már fel a quadra, hogy a vezetője „vadászi” legyen.

Érdekes volt az arckifejezésének változása. Miután még sosem vezetett quadot, kezdetben szigorú tekintettel, koncentrálni, óvatosan indult, közlekedett. Aztán alig fél óra elteltével, egyre szélesebb lett a mosoly az arcán, sőt a fotózás végére eljutott odáig, hogy kijelentette: ez egy nagyon ügyes szerkezet, tudnám használni!

Hát igen, a quadot, mint munkagépet kell elfogadni, ami megkönnyíti a vadász közlekedését, a vad szállítását. Egy quadal olyan helyekre is könnyűszerrel eljuthatunk, ahová legfeljebb csak lóháton vagy cross-motorral

lenne érdemes elindulni. Ezekre a quadokra hótólólap is szerelhető (70 ezer Ft), ami a havas időkben ugyancsak jól jön a vadászoknak, vadgazdáknak. Egy tengelycsörölővel is kiegészítve – videó készült róla – a 70-75 fokos „falra” is fel lehet vele mászni. Ráadásul a vadászterületen kóborló cross-motorosoknak, quadosoknak csak egy cross-motoros vagy quados hivatásos vadász lesz az ellenfele, aki képes a nyomukba szegődni, s ha kell, megállítani az „örjöngésüket”.

Na, de nézzük a nyeremény-quadunkat, amelyet fájó szívvel adunk majd át a nyer-

tesnek, mert – mi tagadás – megszerettük. Amikor kitaláltuk, hogy ez legyen az előfizetők nyereménye, körülnéztünk a piacon. A legmenőbbek az amerikai quadok, de az áraik nem mondhatók éppen a pénztárcánkhoz igazodóknak. A japán quadok sem az olcsóságukról híresek. Már-már ott tartottunk, hogy valamilyen használt quadot választunk, amikor az egyik értékesítő felhívta a figyelmünket a Keeway márkára. A Keeway cég 13 éve van a piacon, elsősorban olasz tervek alapján robogókat gyárt, a 300-es quadja – ATV-nek nevezik – pár éve gazdagítja a termékkálát. Ha nem tudnánk, hogy a Keeway Motors kínai tulajdonban van, nem lennének előítéleteink, viszont nem csalódnánk kellemesen a stabil, megbízható, praktikus munkaeszközben.

A 300 köbcentis, benzines, csöndes járású, egyhengeres, nagy nyomatékú motor saját fejlesztés, talán nem véletlen, hogy a cég

már dolgozik a kétszemélyes 600-as ATV tervein, és a közeljövőben el is kezdik a gyártását, értékesítését.

A kényelmes ülés alatt magasan helyezték el a levegőszűrőt, a variátorházat és a kipufogódobot, így még 60-70 centiméteres vízben is lehet vele közlekedni. Az automata sebválogatással tulajdonképpen az előre és hátramenetet lehet kiválasztani, valamint a felezőt kapcsolni. A kormánykaron elhelyezett műszerek és kezelőegységek kapcsolják az első kerekek, valamint az öszerékmeghajtást, itt helyezték el az elektronikus differenciálzár kapcsolóját is. A 300-as Keeway mind a négy kereke független felüggesztésű és tárcsafékes, a fékezést még egy tárcsás kardánfék is segíti. A nyerevényquad végsebességét nem tudjuk, mert a bejáratás ideje alatt nem hajtottuk meg, nem „kétkerekeztünk” vele, nem voltunk kíváncsiak a „sportosságára”. Az erdei utakon 30-40 kilométer/órás sebességgel így is el tudtunk közlekedni.

Kipróbáltuk a teherbírását, mind az első, mind a hátsó masszív csomagtartók bírják a strapát és a quad sem szenvedett a több mázsás terheléstől.

S ha mégis elakadnánk a sárban, homokban, nem menne fel a meredek emelkedőre a quadunk, azonnal kéznél van a gyárilag szerelt elektromos csörlő.

Akik már használják a Keeway motor termékeit, igazolhatják, hogy az országos szervíz-hálózat jól működik, két-három nap alatt hozzá lehet jutni a robogók, motorok, ATV-k alkatrészeihez és az áruk is elfogadhatóak... vagyis nem eget rengető a munkaeszközül választott quad üzemben tartása.

Természetesen a sok jó mellett vannak ennek a quadnak is hibái, nem mondható rá, hogy könnyen fordul, (8 méteres a fordulókör), kanyarban a felcsapódó sár képes előnteni a lábtartókat, nehezen szerelhető, (még a gyertyát is körülményes kivenni a hengerből), és az acél féltengelyek, a motort és a futóművet védő lemezek könnyen rozsdásodnak. A műanyag idomok és védőlemezek nem könnyítik meg a takarítást sem, ami egy gyakori használatban lévő quad esetében mindennapos. „Parasztvakítás” hogy visszapillantó tükröket raktak a kormányra és a spirálrugók vörös színűek.

A Keeway 300-as quad rendszámozható, ha a törvényhozók érdeke is azt diktálja majd, hogy szabályozottan, a célunknak megfelelően használhassuk munkaeszközként.

-dor

Fotók: Somfalvi Ervin

◀ Folytatás a 83. oldalról

Vadászok és természetvédők

Ki kicsoda?

Állami, sőt pártállami meggondolásból, a világban felerősödő természet- és környezetvédelmi mozgalommal lépést tartva, ezek a területek védett területekké nyilváníthatnak.

Egységeset e területekről kimondani aligha lehet, esetleg annyit, hogy behatárolt voltuk miatt a természeti rendszer képtelen megőrizni teljes fajkészletét, az optimális élőhely-szerkezeti viszonyokat, valamint működésének teljességét. Itt tehát aktív természetvédelmi lépések szükségeltetnek. A nemzeti parkokban végzett „gazdálkodási szimuláció” a tájkarbantartási igényeket esetleg kielégíti, ám az egészséges természethasználat nyújtotta *ökoszociális szolgáltatásokhoz* fel nem ér. (Ökoszociális = környezeti és közösségi környezet.) A természetes ökoszisztéma-rendszer saját dinamikájának helyére az ember által művelt rendszerekbe maga a használat lép. Dinamika alatt az életfenntartó folyamatokat (mint szukcesszió, populációdinamika, alkalmazkodás, evolúció) értjük.

Evidens tehát, hogy a hagyományos módszerekkel a természetet használó (földművelő, erdész, halász, vadász) ember kitiltása, (földjének) kisajátítása, kicsalogatása, kiváltása, sőt kivásárlása is a mégoly természetvédett területekről is a biológiai és kulturális diverzitás csökkenéséhez vezet.

Stratégiaaváltás

A klasszikus, tradicionális természetvédelem ritka, végveszélybe sodródott növény- és állatfajok, egyes ökorendszerek és élőlényegyüttesek rezervátumok általi védelmét tekintette feladatának. A természetvédelem megőrző, konzerváló stratégiát követett. A kizárólag megőrző jellegű (konzerváló), természetközeli ökorendszerekre korlátozódó természetvédelem, tekintettel az antropogén (az embertől, vagy az emberi tevékenységtől függő) veszélyforrások, a fizikai, vegyi terhelés soha nem tapasztalt növekedésére, tért ölelő terjedésére, kudarcot vall. A rezervátumok határain belül nem tisztázhatóak az emberi tevékenység által kialakított (antropogén) ökoszisztémák védelmi igényei, de az antropogén és természetközeli ökorendszerek egymásra hatásának mikéntje sem.

Ilyen felismerések (tények) mentén született, születik meg a természetvédelem straté-

giaváltása. A rezervátum-szemlélet felszámolásával a konkrét természetvédelmi munka során, az országot egységesen népesítő vadászok nem kerékkötői, de élharcosai lehetnek egy élőhely-rehabilitáción és védelmen alapuló, több tudományra kiterjedő, több szakterületet érintő természetvédelemnek.

A Természetvédelmi Világszövetség, az IUCN 2000-ben, az ammani program-nyilatkozatában sarkosítja a tézist: „A vadon élő források használata, amennyiben az fenntartható módon történik, a természet megtartásának fontos eszközévé válik. Az ilyen használat eredményeképpen megszülető szociális és gazdasági előnyök ösztönzőleg hatnak az emberekre és a természet védelmére buzdítanak.”

Ezen védelmi koncepció megerősítésére került sor a 2002-es johannesburgi Fenntartható Fejlődés Világkonferencián, melynek záró okmányában a természethasználat a természetvédelem szerves részeként szerepel.

A vadászat...

A természethasználat „jogossága”, de mindelelőtti szükségessége immáron evidencia.

A vadász bármerre fordulna is, valaki vagy valakik mindig megragadják az alkalmat, hogy az Ószövetség konkrét „Ne ölj” parancsolatára figyelmeztessék... Joggal...?()

A (meg)művelt természeti környezet (kultúrtáj) használói közül sokan kénytelenek haszonvételük érdekében növényi vagy állati éleetek megszakítására. A ránk türelmesen várakozó halál munkaeszközét, a kaszát nem a .30-06-os Mannlicherről mintázták...

Az arató, szántó-vető, a vágóhídra hajtó állattartó, a szálaló vagy tarvágó erdész és a tavait lehalászó halász... mind éleketet szakítanak meg, tehát ölnek. Mégis úgy tűnik, hogy az ószövetségi parancsolatra figyelmeztetni csak a vadászt érdemesítik. Amennyiben azt is vizsgálódásunk tárgyává tesszük, hogy a természethasználók melyik csoportja állít méltó emléket áldozatainak (vadászéknál: a zsákmánynak) a szálaszakított életnek, elcsodálkozunk: a vadászat záróakkordja, a teríték nem a vadász tömjénezésére készül, hanem az elejtett vad (halálán túli) méltóságát szolgálja.

A falról visszanező trófea fényében sütkérezhet ugyan a derék elejtő, (miért ne tenné?!), ám a fényt egy valamikor volt csoda sugározza...még egy gombnyársas őzbak esetében is. Ezért vadászat a vadászat...

VÁRADI BEIER LÁSZLÓ

varadi.b.laszlo@gmail.com

- Egyre nagyobb életteret hódít a régi-új csúcsragadozó: az elmúlt vadászidényben országszerte csaknem 800 aranszakált lőttek Somogy megyében, és szinte évről évre duplázódik a teríték. (12. 19.)

- Dr. Deák István okleveles erdőmérnök, a közgazdaság-tudományok doktora legújabb könyve, a „Vadaskönyv mindenkinek” a múlt év decemberében jelent meg. A szerző gondolatait a kötetről honlapunkon olvashatják. (01. 09.)
- Több mint ötven őz hullott el mérgezésben az Arad megyei Nadab határában. A Körösök vidéki Halász-vadász Egyesület tagjai ökológiai katasztrófáról beszélnek: a körzetben nyilvántartott, mintegy 80 egyedet számláló őzállomány kétharmada pusztult el. (01. 03.)
- Óriási barnamedvét ejtettek el helyi vadászok a kanadai Alberta államban. A medve kb. 600 kilót nyomott, és ha két lábra állt, három és fél méter magas volt. (12. 19.)

- Éves kötelező továbbképzését tartotta az OMVK Somogy megyei kamara hivatásos vadász osztálya decemberben, a Megyei Rendőr Főkapitányságon. A két előadás anyaga letölthető honlapunkról! (01. 09.)

Lábnymok

A szülőföld vonzásában

Aki rendszeres látogatója a FeHoVa-nak, az minden évben találkozhat a Nyírerdő Zrt. standjának „házigazdájával” egy mosolygós, ősz hajú és bajuszú úrral. Ő Hajdú András vadászati ágazatvezető, aki tavaly, 64 éves korában lett nyugdíjas, de továbbra is részt vesz a cég munkájában.

A tágas, kényelmes családi ház az egykori szülői ház helyén épült, minden részletében látszik egy elhivatott erdész-vadászember gondolatvilágának sajátos megtestesülése. A nappalit felülről körülvevő galéria nem csak a hálósobák megközelítését szolgálja, de a falon ízléses rendben elhelyezett számtalan tróféra is rápillantást ad felső, a megszokottól eltérő nézőpontból. Az udvaron, tető alatt elhelyezett sütőkemence saját tervezés és kivitelezés, az ősi és a legújabb anyagok kombinációjából, ami nem csak a kerti sütés-főzést szolgálja, de a konyhai mindennapoknak is része, itt készül a töltött káposztától a rétesig sokféle kiváló étel.

A nyírségi homok és a hajdúsági löszhát találkozásánál lévő, ma Debrecenhez tartozó Józsan, az erdőszélen álló házban élte gyerekkorát Hajdú András tisztes szegénységben, összetartó közösségben, becsületes, szavatartó magyar emberek között. (Nagy csalódás volt számára később, amikor máshol nem mindig ezt

tapasztalta.) Kis földjükön gazdálkodó édesapja, népes családja fenntartójaként nem engedhette meg magának a vadászat luxusát, de egyik testvére erdész, öt fia közül négy vadász lehetett, akik közül az egyik erdőmérnök és az 1947-ben született András is erdész lett. Az egykori Debreceni Vadásztársaság tagjai vadásztak a Nagyerdőn, a Monostori és a Szentgyörgyi erdőn. Vonattal jöttek Zelemérrre, s amikor a gyerekek az első puskalövéseket meghallották, azonnal rohantak oda hajtani – már 5-6 éves kortól. Persze ingyen hajtottak, nemigen volt abban az időben „hajtópénz”, így előfordult, hogy egy-egy nyúl, vagy kakas „kint maradt” a hajtóvonalon hóval betakarva... Később is hajtott a vadászoknak, amikor már az erdészeti technikumba járt, de még akkor sem kapott soha egy fáciánt sem a segítségért.

Az 1962-ben erőszakkal végbevitt téjeszesítés mindenüket elvitte, szegényebb világ lett, mint a háború után, így a középiskola költségeit többnyire vagonkirakással kereste meg, hogy a családot minél kevésbé terhelje. Erdészgyakornoknak a Békés megyei Sarkadremetére, Mályvádra került, itt látott először dámot (nem is sejtve, mennyire meg fogja határozni későbbi szakmai pályafutását ez a csodás vadfaj), akkor lőtt ott egy fekete bikát az akkori pártvezér, Kádár János.

Jó eredménnyel végezte el az erdészeti technikumot, ennek ellenére szóba sem jöhetett, hogy egyetemen tanulhasson tovább, mert nem volt miből, az akkori Hajdúsági Állami Erdőgazdaságtól pedig nem kapott ösztöndíjat. Igaz, hívták Veszprémbe a HM erdészethez, de inkább figuráns lett a debreceni erdőrendezősegen, ahol előtte is dolgozott a nyári szünidőkből, hogy csak otthon maradhasson. Később beosztott erdésznek felvették a nagycseri erdészethez. Sportpályafutását – 1967-ben MB I-es cselgáncsozó volt – akkori főnöke nem nézte jó szemmel, ezért amikor Gúthra kerestek erdészt, átment, s onnan ment katonának. Leszerelése után kerületvezető erdész lett, s később öt nevezték ki a vadászat vezetőjének is.

Gúth addig apróvadás terület volt, 1972-ben hozták Telkiből az első 20-25 dámot, majd Gyulajról lett rátelepítve két alkalommal további 40-50 egyed. Tíz évig csak védték az egyre erősödő állományt, az első bikát – egy ezüstérmest – Hajdú András lövette 1977. október 22-én. Ekkortól vadászhattak külföldiek is dámra, de mivel a nagyját a politikai vezetők, az Egyetértés Vadásztársaság tagjai akarták elejteni, a külföldi fizető vadászoknak csak az apraja jutott. A későbbi világrekordot Baráth Béla kerületvezető vadással és egy osztrák vendéggel látták meg először, de akkor még fiatalnak ítélték.

Gúthon előbb vadászati műszaki vezető, majd ágazatvezető volt, három igazgatót szolgált ki, amikor 1990-ben a vezérigaz-

gató-váltás utáni átszervezéskor megszüntették az ágazatvezetői státuszt, így visszament Józsa területvezetőnek. Fél év elteltével már újra Gúthon dolgozott a Gúth Rt.-nél, – ismét vadászati ágazatvezetőként – amikor is vadászati irodát hozott létre és működtetett a részvénytársaság megszűnéséig. 1993-tól szabadúszó lett, erdőbirtokossági társulást hozott létre, erdősítéssel, magán-erdő-kezeléssel és libatenyésztéssel is foglalkozott. Később az elhíresült Hajdúbéti Rt.-nél alkalmazták telepvezetőként, ahol évi 360 ezer pulyka neveléséért volt felelős, a cég viszont a kitört botrány után nyomtalanul eltűnt. Ekkor a Hortobágyi Nemzeti Park erdőkezelését és vadászatát vette volna át, amikor Aradi Csaba igazgatót kirúgták, így ez a munkalehetőség is kútba esett. Két év bizonytalanság után jelentkezett ismét az addigra sok változáson

átment Nyírerő Zrt.-hez, ahová vadászati ágazatvezetőnek vették fel a központba. Ezt a munkakört töltötte be 6 éven át a múlt év szeptemberéig. Most nyugdíjasként – ha hívják – önzetlenül segít megoldani a rá bízott feladatokat. Luxusnak tartja a tapasztalt, jó szakemberek kiengedését a szakmából, mert mire egy kezdő hivatásos vadász „lödüh-hagyottá” válik, bizony sok hibát elkövet és még nem is biztos, hogy „beválik”. Ezt a szakmát csak erre születte, rendületlen elkötelezettséggel, teljes elszántsággal, odaadással lehet jól csinálni, ha az ember „lábnyomot” akar hagyni maga után. Hajdú András szerencsésnek tartja magát, hogy pályája elején kitűnő idősebb kollegáktól leshette el a szakma fortélyait, és hogy részese lehetett a világhírű gúthi dám betelepítésének, majd nevelésének, szakszerű állománykezelésének, egészen a sikerek „leszüreteléséig”.

Szakmai pályafutását végigkísérte az, hogy nem volt lehetséges diplomát szerezni, így hiába volt a tudás, a tapasztalat, „papír” nélkül nem lehetett érvényesülni, csak annyira, amennyit egy technikus elérhet. (Egyébként állandóan gyarapította tudását önképzéssel és a kötelező továbbképzésekkel, elvégezte a vadászati téli egyetem első négy évfolyamát is és az „akkor” szintén kötelező marxista egyetemet.) Bár élete jelentős részét – 50 évet – a vadászatban töltötte, 1990 óta nem vadásztársasági tag, a szinte mindenhol jelen lévő irigység és a személyeskedések nem hiányoznak neki. Sokat vadászott az ország különböző vidékein, sokféle vannak barátai, ahová szívesen elmegy, nem elsősorban a vad elejtése, sokkal inkább a barátság, a kedélyes, jó hangulatú beszélgetések miatt – aminek része természetesen a vadászat is.

–somfalvi

Vadkanok és „snyeffek”

Lassan négy és fél évtizede annak, hogy Széchenyi Zsigmond az ősmagyarok életfájához hasonlította a magyar vadászat történetét. Fához, amelynek koronájában az idealizmus fenkölt orgonajátéka zsong, gyökerei pedig múltunk mélységeiből táplálkoznak. A bozontos szemöldökű, derék grófnak minden bizonnyal igaza volt. Márpedig ha ez így van, akkor a Szovjetunióba, majd Ukrajnába szakadt magyar vadászok is e terebélyes korona egyik ágacskáját jelentik. Lehet, hogy e gally nem túl szálasan-egyesen, nem is éppen makulátlan zöld, sőt imitt-amott korhadozgat is egy kicsit, de azért akad rajta néhány levél, melyet érdemes végigsímítani tekintetünkkel. Talán Kovács Zoltán, hömlőcalji öreg vadász is ilyen levél azon a hatalmas fán.

Először is hol a fenében van az a Hömlőc? – kérdezheted kedves magyarországi barátom, ki fejből „lököd” a Meru vagy a Kilimandzsáró GPS koordinátáit. Nos, ott, ahol a Vezérlő Fejedelem utolsó országlását tartotta, ahol Mikes Kelemen kutarászott, hogy a vidék megmenekedjen a kolera csapásától, ahol a Borzsa folyó árterein ma is felhangzik a nászukat tartó szalonkák püsszegése, és ahol a tölgyesek mélyén legendás remetekanak élnek titokzatos életüket. Egyszóval valahol Ugocsában, ott ahol Salánk keményderekű népe éli mindennapjait.

Idé vetette a sors Zoli bátyánkat. Apja e sokat szenvedett tájon húsz esztendeig volt a közeli Tiszaújhely bírása. Jó volt a cseheknek, szolgálta Horthy Miklóst, de ’45 után más világ jött. Alkalmazkodni kellett, de nem megtörni. Ezt tette a fiatal Zoltán is. Mivel a gazdaembert kulákká degradálták, hát az erdőhöz menekült. Dolgozott fával, aztán dolgozott a fáért. Erdészvezetőként nyugdíjazták, de a nagy szerelem számára mindig a puská és a vad maradt. Neve a vadászat aranykorát fémjelezte ezen a tájon, de mint mindig, a tömjénezést most is elhárítja.

– Az 1975-ben, a Szovjetunióban másodikként elindított fácánprogramot – meséli egy pohárka „valódi vörös” mellett – nem annyira nekem, mint inkább Sponták Ernőnek, a Kárpátaljai Állami Erdőgazdaság akkori igazgatójának köszönhetjük. Ernő még a kárpátaljai erdészek Sopronban tanult generációjához tartozott. Együtt mentünk ki a Budapesti Vadászati Világkiállításra és már akkoriban forszíroztuk az intenzív apróvadtenyésztést. Belekerült némi kilincselésbe, de végül sikerült. A SzU-ban addig csak a Kaukázusban, a mai Csecsenföldön volt egy-egy kísérleti fácántelep. Mi meg hamarosan évi 14-15 ezer fácánt és 1-2 ezer tőkésrécét keltettünk. A kihelyezéseket a salánki bokros-mezős részekben,

Foto: Kovács Zoltán

„...Hatalmas sarlóit ma is kedvtelve nézegetem.”

az egykori kolhoz földjein végeztük. Bent, a salánki „nagyerdő” mélyén pedig kialakítottunk egy kiváló disznós területet. Az öreg tölgyesek ontották a makkot, amire csak minimálisan kellett rásegíteni kukoricával. A nagyterítékű vadászatokra persze jöttek miniszterek meg államtitkárok. Az elvtársak keletről, az urak meg nyugatról. Zömük sajnos vadászilag siralmasan képzetlen volt, de azt is ki kellett bírni. És persze a kiváló vadállomány mágnesként vonzotta a rabszolgákat. Volt egy hírhedt vadászó család – apa és két fia – akik bizony olyannyira vitték, hogy egyszer még tűzpárbajt is vívtak az erdészeimmel. No, én megbeszélésre hívtam ezeket a fiúkat és egy üveg vodka mellett egyezséget kötöttünk. Én megengedtem nekik, hogy évente két disznót és egy őzbakot löjenek suba alatt, ők pedig biztosították, hogy idegen vadász ne tehesse lábát a területünkre. Bizony mondom, olyan kiváló vadőrei senkinek nem voltak, mint az én három rabszolgám. Nem hiába mondják, hogy a rablóból lesz a legjobb pandúr. Aztán jött a rendszerváltás, és mint oly sok minden, a híres salánki fácántelep is tönkrement. Szükségtelessé váltak az én rabszolgavadőreim, no meg lassan a magamfajta öregcsontok is kikoptak a szakmából.

Öreg barátom mérgesen morfondíroz az egykorvolt protokollvadászaton és a vadászókon, aztán újratölti poharainkat és felderül az arca. Hetven esztendő vadász emlékei fűszerezik a salánki kabernet-ét.

- Disznó és szalonka. Ez volt számomra az erdő sava-borsa. Amikor eljött a tavasz és a Borzsa árterének fiatal tölgyeseiben megszólaltak a „snyeffek”, vagy amikor kopogós fagyban, térdig érő hóban vetődött át a disznó a léninán – no, azok voltak az én hosszú vadászéletem legszebb pillanatai. Pontos számokat nem tudok mondani, hiszen sosem a vadásznapi napnak „dolgoztam”, de szalonkából több mint százat lőttem. Volt olyan húzás, amikor egy este hét madarat fűztem aggatékra. Másik alkalommal egy húzáson két dublét lőttem. Az abszolút rekordot azonban egy barátom tartotta: 1974-ben egy húzáson 18 szalonkát lőtt! Ma már ezek az eredmények elképzelhetetlenek. Megváltozott a klíma, zörgőse száradnak az ártéri tölgyesek, a hosszú-csőrűek pedig megritkultak.

Aztán meg ott volt a disznó, amiből 94 darabot ejtettem. A legnagyobb kanom kerekén három mázsát és öt kilogrammot nyomott. A fél erdészet összeszaladt a csodájára, amikor lemértük. Hatalmas sarlóit ma is kedvtelve nézegetem. Persze nem volt minden papsajt. Háromszor támadott meg sebzett disznó. Egyszer egy mázsa körüli süldőt a foxim szedett le rólam, de nagyobb baj nem történt. És még egy

tény, amit a mai vadászok – kiknek lassan már egy bizonyos szerve is huzagolt lesz – el sem tudnak képzelni: mindig 16-os simacsöveget és gyöngygolyót használtam. Ma is vallom, hogy őzre és disznóra a golyót jól hordó sörétes puská a legegységesebb fegyver a világon (megjegyzés: a korabeli szovjet vadásztörvények akár szarvasra is engedélyezték a brenneckét). És persze megvettem a lesvadászatot is. Annak olyan orgyilkosság íze van. Persze tudom, hogy akinek csak egy hétfőre jut elkapni a vágyott bakot vagy kant, az nem válogathat a módszerekben, de én már csak maradok ilyen régimódi.

Fogyogat a bor. Libbennek az emlékek. A salánki erdők egykorvolt legendás erdész-vadásza pedig csak legyint, ha a ma kerül szóba. 87 év szele-hava-napsütése menthetetlenül kikezdte az izmok és csontok összjátékát. Ma még bírja magát az öreg vadász, de vajon mi lesz jövőre? És mi lesz néhány év múlva? Lesz-e valaki, aki tudni fogja, hogy nekünk is volt egy olyan vadgazdálkodási szakemberrünk, akire büszkeséggel gondolhat minden kárpátaljai magyar?

KÁRPÁTALJAI TUDÓSÍTÓNK:

MATÚZ ISTVÁN

matuzistvan@citromail.hu

A vadászatot is magukkal hozták...

Idősb Jahn Elemér a kedvünkért most éppen Johan Boht képében ül életbikája trófeája alatt. A fején hatalmas kari-májú kalap, kezében mívés fapipa, melynek őzagancsból készült a szára. Komoly, sőt már-már szigorú tekintettel néz maga elé a kalap alól, mert nem akármilyen fejfedőről, illetve csibukról van szó. A kalap is, a pipa is hatalmi jelvény. Ráadásul mindkettő jóval több, mint 300 éves. Johan Boht ugyanis a közeli Mucsi község bírója volt az 1700-as évek elején, s e kellékeket, hivatala jelképeit, Dél-Németországból hozta magával, amikor útra kelt az új hazát kereső telepesek élén...

Ifjabb Jahn Elemér ellágyult arcvonásokkal nézi apját, aki bírói felelőssége teljes tudatában most még egy díszes faragású fa evőkanalat is felmutat, amely ugyancsak a tovatűnt múltat idézi. A telepesekkel érkező pap személyes tárgya volt. Kézbe vesszük, megsodáljuk, mert valóban mutatós, és mert némaságában is beszédes. A Tolna megyei Völgység németsege a törökök kiűzését követően több hullámban érkezett az elnéptelenedett falvak lakosságának pótlására. Az első csoport 1712-ben éppen ide, a Jahn-család lakhelyére, Tevelbe. 1785-ig bezáróan Hessenből, Fuldából újabb és újabb telepesek érkeztek, magukkal hozva kultúrájukat, szokásaikat és eszközeiket, amelyeket aztán villámgyorsan az új körülményekhez igazítottak. A természet szeretete, a vad megbecsülése, a vadászat is hozott értékeik fontos eleme volt.

Idősb Jahn Elemér leveszi fejről a kissé poros, molyrágta kalapot, a pipát és a kanalat is visszahelyezi a vitrinbe (melyben a föld mélyéről, padlások sötétjéből és szemétdombok szutykából előkerült kisebb-nagyobb tárgyak sokaságát őrzi), s egyszerűen az lesz, aki egész életében mindig is volt: tanító, értékek és ismeretek őrzője és terjesztője.

Az ugyancsak tanító édesapja nyomdokába lépve Zombán, majd Tevelen tanítóskodott. Nevetve meséli: öt-hat éves gyerekként nyári éjszakákon rendszeresen kilépett a ta-

nítói lak ablakán, mert mágnesként vonzották a pap közeli lucernásán legelésző őzek és szarvasok. Ezt a valomást hallva, ifjabb Jahn Elemér is megszólal: akkor miért haragudtál, hogy én meg apró kölyökként elszöktem utánad, amikor vadászni indultál? – Mert tél volt, hó, kemény hideg, és téged a nyakamba ültetve voltam kénytelen folytatni az utamat...

Most már szóba kerülhet a kis szobát uraló életbika története is, gondolom ezt a szeretetteljes évődést hallva, de nem, előbb még meg kell néznünk a kincseket rejtő vitrin néhány különleges leletét. Kőbalták, lándzsa- és nyílhegyek, bronzból készült női ékszerek, cserépedények. A Völgység sok évezredes történetéről mesél mindahány. A kelták, rómaiak, honfoglaló magyarok, törökök, majd a betelepülő népek tárgyai úgy követik egymást, úgy keverednek egymással a polcokon, mintha egyazon folyó hullámai lennének. Idősb Jahn Elemér egy kisméretű cserépfazekat ad a kezembe, azt kérdez-

Háromszáz évvel ezelőtt a kalap is, a pipa is hatalmi jelvény volt...

ve, hogy szerintem mit rejthetett a föld mélyére ásva? Nagyanyám lekváros köcsögére emlékeztet, aprócska, papírvékony ezüst pénzérmék voltak benne, a tragikus sorsú, a mohácsi csata után a Csele-patakba vezetett II. Lajos király által veretve...

Visszatérünk az életbika agancsa alá. Itt már ifjabb Jahn Elemér a „szóvivő”, elvég-

re ő a vadászmeister. Az agancs súlya 13,5 kiló, páros húszas, „királyi” koronákkal. Harminc évvel ezelőtt került terítékre, egy szalmakazal tetejéről dördült el az emlékezetes lövés. Idősb Jahn Elemér 82 éves, és ma is aktív vadász. Ám az aktív minősítést hallva szerényen tiltakozik: megy, ha viszi a fia, mondja.

A teveli Hubertus Vadásztársaság 6700 hektáron gazdálkodik, Tevel és Kisdorog községek határában, részben a Donát és a Mucsi-Hidas patakok által határolva. Vörösmarty Mihály, aki 1817-1826. között házitanító volt a Perczel-családnál Bonyhádon, a Völgység központjában, ifjúsága tündérországának nevezte ezt a kies tájat. Nőies szépségű, nem vitás. A dombok és völgyek finom hullámszerűsége egyszerre kelti a mozgalmasság és a nyugalom érzetét. A terület erdőszűke 18 százalékos körüli, ám ez az arány gyorsan és látványosan változik az erdők javára, mert folyamatos a telepítés. Ifjabb Jahn Elemér, aki száz hektár szántón gazdálkodik, maga is több mint 30 hektár erdőt telepített már. A terület kiváló élőhelyi adottságait az imponáló terítékkadatok bizonyítják. Gímszarvasból mintegy ötven (ebből 14-18 a bika), őzből 120-130 (ebből 40-45 a bak) és legalább 100-120 vaddisznó kerül évről-évre terítékre. De minden jóban van valami rossz is. Ebben az összefüggésben a vadkár a rossz, amelynek összege már a 10 millió forintot is meghaladta. A vadászmeister azt mondja, bármelyik ujját is harapja meg, fáj. Ha „belenyúlnak” a szarvasállományba, nem lesz bevétel, vadkár azonban lesz, mert a vaddisznókat képtelenség megfékezni. Tehát minden a szarvasgazdálkodás kényes egyensúlyán múlik. Csökkenteni kell az állományt, ám ugyanakkor védeni, őrizni is kell a mezőgazdasági táblákat, mert vagy a bikák „fizetik” meg az egyre növekvő kártérítéseket, vagy a tagság...

Ifjabb Jahn Elemér alig pár háznyira lakik édesapjától. (Testvére, Jahn Ernő, aki ugyancsak vadász, szintén karnyújtásnyira él az apai háztól.) Tevel öröksége és ereje a családi, a rokoni és a baráti kapcsolatok erőssége, az összetartás, mondja vendéglátóm, miközben mézet csorgat a gyümölcssteámba. Harminc méhcsaládja van, amelyekről úgy beszél, mintha emberi közösségek volnának. A méhek világában mindenkinek megvan a maga, másra átruházhatatlan feladata, és azt maradéktalanul teljesíti is. Ezt áldás lenne eltanulnunk tőlük, mint ahogy a méz is áldás számunkra, állítja mély meggyőződéssel. Erősíti a szívet, a csontokat,

Jahn Elemér, Szabadi István és dr. Bujtás István a Gyergyói havasokban. A szemközti hegyen az ezeréves határ...

táplálja az izmokat, javítja az étvágyat, ellenállóbbá tesz a betegségekkel szemben, sőt frissíti a szellemet is... A tea és a méz egymásba olvadó illata betölti a termet, mely egy nappali és egy dolgozószoba sajátos ötvöze a tágas és igényes, panzióként üzemelő domboldali házban. A falakon hazai vad-

Ilyen őzet legfeljebb egyszer lát életében az ember

fajok és afrikai antilopok trófeái, és legfeljebb, (mintegy a hegy csúcsán), egy kapitális kőszáli kecske és egy Marco Polo argali büszke tekintetű preparátuma. Meg kell néznünk, hol éltek, hova kellett felkapaszkodni értük!

Sokkolóak a videón villódzó képek. Ötezer méteres magasság, hó, fagy, szakadékok és alattomosan imbolygó sziklák. A méz tette-e, avagy az erős akarát, ifjabb Jahn Elemér mindenesetre nevetve mondja: nem volt különösebb gondja, mindvégig arra gondolt, hogy amit a kirgiz kibír, azt neki is bírnia kell...

Egyébként ez a ház is olyan (az apai házhoz hasonlóan), mint egy méhkaptár, amelybe mindent összehordott a szorgos tulajdonos. Emlék- és dísz tárgyak, régészeti leletek, kagylók, csigák, tengeri állatok preparátumai készítik a látogatót kíváncsiskodó jövésre-menésre. Megcsodállok egy természetes homárt (az 57 éves ifjabb Jahn Elemér, ha teheti, még búvárkodik is), majd a történelmi pisztolyok gyűjteményét. Házigazdám azonban elszólít a mordályok mellől, nem túl érdekesek, másolatok, mondja, de amit most mutat, az eredeti, egyszeri és megismételhetetlen...

Egy hullajtott gímagancs-szárat mutat, mely a területen élő populáció kiváló adottságait bizonyítja (több mint öt kilót nyom!), majd egy őzagancsot, mely olyan sűrű és első ránézésre olyan áttekinthetetlen, mintha egy zsákmány után nyúló, százkarú polip lenne.

Ilyen agancs őzet legfeljebb egyet lát az ember életében. E különös vadászemlékkel a kézben a vadászalmokról, vágyszerű beszélgetünk. Egy nagy jávor és egy derék kafferbivaly jó lenne, mondja, majd egy közelmúltban volt, barátaival a Gyergyói havasokban tett utazására emlékezve, felragyogó tekintettel hozzáteszi, hogy addig is mielőbb vissza kell menni Erdélybe! ❖

Hubertus Kereszt gyémánt fokozata

Bíró Gabriella VKE
Bojtor Sándor Füzesgyarmati Vt.
Hatler Rudolf Surján-Kapos Völgye Vt.
Keszthelyi Tibor Korpádombi Vt.
Kozma Sándor VKE
Szekér Lajos Polány és Vidéke Ftk.

Hubertus Kereszt arany fokozata

András Ernő Darány és Térsége Vt.
Appelshoffer János Dunakömlődi Vt.
Aranyász József Kelebia Vt.
Bak Zsolt Centenárium Bérkilövő Vt.
Baksa Kálmán Hatos Vadászegylet
Barta László Conco menti Vt.
Bartos László Pipacs Vadászklub Egyesület
Basa Bertalan Észak mo-i Vadászszövetség
Bátorfi Balázs Mezőcsokonyai Rákóczi Vt.
Béki Benő VKE
Bertalan Attila Három Fenyő Vt.
Bohár János Pipacs Vadászklub Egyesület
Bolgár József Deszki Gazdák Vt.
Budai Sándor Szarvasi Táncsics Vt.
Buday László Marosmenti Vadászok Baráti Köre
Bunyevác Máttyás OMKV Baranya m-i Ter. Szerv.
Chochol Károly Aranyhomok Vt.
Csáki István Gépalk Kft.
Dékány László Dévaványai Vt.
dr. Bencze Katalin VKE
dr. Lehoczy János Tési Fennsík Vad. Jogköz.
Dusza Bertalan Észak mo-i Vadászszövetség
Eipl Antal Vérttestolnai Bérkilövő Vt.
Ficzere Zoltán Aranyos és Vidéke Vt.
Fullér Miklós OMKV Baranya m-i Ter. Szerv.
Gyenes Albert Észak mo-i Vadászszövetség
Gyöngyösi Imre Dunaszentbenedeki Földtul.
Györke Gábor Surján-Kapos Völgye Vt.
Halász Lajos Tabi Aranyfácán Vt.
Harsányi Jenő OMKV Heves m-i Ter. Szerv.
Hauks József Észak mo-i Vadászszövetség
Herczeg Lajos Füzesgyarmati Vt.
Hercsik István Észak mo-i Vadászszövetség
Hírkó Balázs Patkó-Tó Vt.
Horváth Ferenc Pilisvölgye Vt.
Johann Kogler OMKV Baranya m-i Ter. Szerv.
Juhos Sándor Bakony-Ér Menti Vt.
Kákonyi Gábor Tiszamenti Ftk.
Kállai János (posthumus) Tiszamenti Ftk.
Kántor Sándor Erdész- Természetbarát Vt.
Kastély Attila Bács-Kiskun megyei Vad. szöv.
Kiss István Felső-Szigetközi Vadászszövetség
Kiss Sándor OMKV Baranya m-i Ter. Szerv.
Kokojev Vitalij Tési Fennsík Vad. Jogköz.

Kolarovszki János Somlyó Hegyi Ftk.
Kovács György Marcal Vt.
Kovács Máttyás Hódmezővásárhelyi Előre Vt.
Kőteles István Észak mo-i Vadászszövetség
Krankovits Zoltán Három Fenyő Vt.
Kun Lajos Gyomaendrődi Széchenyi Zs. Vt.
Kurucz Zoltán Észak mo-i Vadászszövetség
Leoni Renzo Bakony-Ér Menti Vt.
Lukács László Kossuth Vt.
Magosi József Egererdő Zrt.
Majsa Mihály Helvécia-Köncsög Vt.
Márvány István Tiszamenti Ftk.
Mészleányi István Tengelici Vt.
Minczér Kálmán Gyöngyösi Faskasmlay Vt.
Nagy Barna Centenárium Bérkilövő Vt.
Nagy Géza Fajsz-Miske Egyesület Vt.
Nagy István Észak mo-i Vadászszövetség
Nagy Ottó Vadászcsárda 2000 Bt.
Németh Jenő Várhelyi Vt.
Németh Ottó Észak mo-i Vadászszövetség
Nyirati István Tengelici Vt.
Oravec Miklós Bibic Vt.
Pakó Zsolt Ferenc Szent László Vt.
Pergel István Diósjenői Ftk. és Östermelők Vt.
Pomázi Ágoston VKE
Robert Kovacs Észak mo-i Vadászszövetség
Rusznyák János Dunamenti Kossuth Vt.
Sass Emil (posthumus) SEFAG Zrt.
Sass Gyula Rába-menti Körny. Közh. Egy.
Sebő Tamás Bakony-Ér Menti Vt.
Seres Tamás Lakiteleki Ftk.
Shell László Várhűk Vt.
Stromajer László Mezőcsokonyai Rákóczi Vt.
Szabó Béla Diana Vt. (Kiskunhalas)
Szabó Zoltán Széchenyi István Vt.
Szarvas Gábor 7017 sz. Társult Vadászati Jogköz.
Szegedi László Újkúti Vt.
Szekrényes József Markazi Várhegy Vt.
Szép Lajos OMKV Vas m-i Ter. Szerv.
Szombati Sándor Rigóci Baráti Vt.
Szűcs Gyula (posthumus) SEFAG Zrt.
Szűcs Imre Dévaványai Vt.
Tánczos István Tolmács-Jagd Vadászati Kft.
Tatay Lajos Hajagvidéki Vt.
Tímár György Bakonyerdő Zrt.
Tolnai József OMKV Baranya m-i Ter. Szerv.
Turnai Kálmán Darányi Ignác Vt.
Ujhelyi Imre Sárrétudvari Földtulajdonosok Vt.
Vakulya Imre Kiskunfélegyházi Róna Vt.
Varga László Észak mo-i Vadászszövetség
Vasas Benedek Csanádpalotai Vt.
Vetrő József Csanádpalotai Vt.
Virág Aladár Nádasd Vt.
Völgyesi Béla Szent Hubertus Vadászegylet
Zuberecz András Gádoros-Nagyszénás Nimród Vt.

Hubertus Kereszt ezüst fokozata

Bakcsa Zoltán Zalaerdő Zrt.
Balázs László Észak mo-i Vadászszövetség
Bálint József VKE

Böjtös László Bogoszlói Vt.
Bör Attila TAEG Tanulmányi Erdőgazdaság Zrt.
Búza Barnabás Tabán-Völgye Vt.
Csik Gyula Tamási Széchenyi Vt.
Dr. Ignác Magdolna VKE
Erl János Környei Vt.
Flach András Orosházi Dózsa Vt.
Földi Imre Tabán-Völgye Vt.
Fux András Hajagvidéki Vt.
Fülöp Zoltán Pipacs Vadászklub Egyesület
Hegyi László Szent Hubertus Vadászegylet
Horváth Ferenc Pilisvölgye Vt.
Horváth István Székkutasi Petőfi Vt.
Istvánffy Alexandra Bakonyerdő Zrt.
Iván Gábor Tamási Széchenyi Vt.
Jávorka János Diósjenői Ftk. és Östermelők Vt.
Karakai Zsolt Rába-menti Körny. Közh. Egy.
Kenyeri Sándor „ÚJ ÉLET” Vt.
Kercselics Balázs Bakonyerdő Zrt.
Kis József Hódmezővásárhelyi Szakszervezeti Vt.
Kiss Ferenc TAEG Tanulmányi Erdőgazdaság Zrt.
Kiss Varga Mihály Alsónánai Nimród Vt.
Kovács Tibor DU-VAD Vt.
Kránicz István Soproni Fertőtáj Vt.
Kustra Mihály Drávasztára és Körny. Ftk.
László Miklós Pilisvölgye Vt.
Léman Ferenc Hajagvidéki Vt.
Lukács Lukács Olivér Egererdő Zrt.
Machó Pál Köröstarcsai Petőfi Vt.
Magyar Károly Drávasztára és Körny. Ftk.
Misurda Viktor Észak mo-i Vadászszövetség
Molnár János Csanádpalotai Vt.
Molnár Tibor Zalaerdő Zrt.
Mozsgai József Drávasztára és Körny. Ftk.
Murvai László Pilisvölgye Vt.
Nádasdi László Földeáki Dózsa Vt.
Nagy Miklós Karikástető Vt.
Németh Vince Rába-menti Körny. Közh. Egy.
Novák Zoltán Észak mo-i Vadászszövetség
Nyerges László Tabán-Völgye Vt.
Ocella József Észak mo-i Vadászszövetség
Papdi Lajos Deszki Gazdák Vt.
Papp Tivadar Mecseki Erdészeti Zrt.
Petrov András Dorozsmai József Attila Vt.
Rácz Csaba Székkutasi Petőfi Vt.
Sándor István Tökerti Vadász- és Term. védő E.
Shmilliár Tamás Soproni Fertőtáj Vt.
Simon Ferenc Földeáki Dózsa Vt.
Súrnai Sándor Szent Benedek Vt.
Surinyai István Székkutasi Petőfi Vt.
Szalkai Lajos Csabacsüdi Vt.
Székely György Várhűk Vt.
Szira Ferenc Pilisvölgye Vt.
Szombath Géza DU-VAD Vt.
Szőke Imre Kőtegyáni Vt.
Tauber Viktor Pipacs Vadászklub Egyesület
Tóbiás József Gróf Károlyi Mihály Vt.
Torzsa Ferenc Kőtegyáni Vt.
Tóth István Társult Vadászati Jogköz. (Demjén)
Tóth Pál Darány és Térsége Vt.
Udvardi István Gróf Károlyi Mihály Vt.
Vágvölgyi Ottó Surján-Kapos Völgye Vt.
Vén Ferenc Kalocsai Farmer Vt.
Vilyevác József Drávasztára és Körny. Ftk.
Wohlschein Ferenc Bikali Saskovica Vt.

Hubertus Kereszt
bronz
fokozata

Aladics Tibor	Dávodai Délvidék Vt.
B. Tóth György	Diana Vt. (Szolnok)
Bajusz József	Aszalói Vt.
Bartók Árpád	Észak mo-i Vadászszövetség
Böndicz Zoltán	Széchenyi István Vt.
Budai Barna	Soproni Fertőtáj Vt.
Burza Endre	Karancsvölgye Vt.
Csóke Ferenc	Tiszamenti Ftk.
Éliás Béla	Orosházi Dózsa Vt.
Farkas Zoltán	Kőröstarcsai Petőfi Vt.
Folhoffer János	Pilisvölgye Vadásztársaság
Földesi István	Diósjenői Ftk. És Östermelők Vt.
Friedrich Istvánné	Dr. Nagy Gyula Bérkilövő Vt.
Günther Kirchmair	Györszentiváni Földtul. Vt.
Hornyák István	Visontai Vt.
Istvánder Zoltán	Sopronhorpácsi Nimród Vt.
Jánosi Imre	Diana Vt. (Szolnok)
Jánosik Ferenc	Orosházi Dózsa Vt.
Kimmel József	Pilisvölgye Vt.
Kirizs János	Környei Vt.
Kis Pál	Pipacs Vadászklubt Egyesület
Kiss Csaba	Egererdő Zrt.
Kiss Ferenc	Drávasztára és Körny. Ftk.
Kiss János	Észak mo-i Vadászszövetség
Kiss József	Törökölgye Vt.
Kotroczó János	Nagykamarási Vt.
Kugyela Zoltán	Nagykamarási Vt.
Lászlók Andor	Órhegyi Term. véd. és Sportv. E.
Madari Nándor	Környei Vt.
Mahalek László	Tiszavirág Vt.
Markos István	Pilisvölgye Vt.
Mix Pál	Diósjenői Ftk. És Östermelők Vt.
Mózs Andor	Drávasztára és Körny. Ftk.
Nagy Gábor	Dunaszigeti Vadászati Egyesület
Nagy Győző	Karancsvölgye Vt.
Nagy Imre	Törökölgye Vt.
Nagy Tibor	Szent Benedek Vt.
Németh Tamás	Ikva-völgye Vt.
Orosz Bertalan	Aszalói Vt.
Pálffy László	Berhida-Ősi Ftk.
Poroszlai Róbert	Orosházi Dózsa Vt.
Reicz József	Sümei Kinizsi Vt.
Schwarz István	Sümei Kinizsi Vt.
Sipos Gábor	Sümei Kinizsi Vt.
Soponyai János	Party István Bérkilövő Társaság
Stokker Ferenc	Sopronhorpácsi Nimród Vt.
Szeles Gusztáv	Órhegyi Term. véd. és Sportv. E.
Sziczek József	„Mezőberény” Vt.
Temesi János	Gróf Draskovich Iván Vt.
Tóth István	Pilisvölgye Vt.
Törzsök Gábor	Surján-Kapos Völgye Vt.
Valnerovics Kálmán	„Mezőberény” Vt.
Virág István	Törteli II. Rákóczi Ferenc Vt.-VKE
Zazrivecz István	Domoszlói és Kísánai Ftk.

**A kitüntetetteknek
ezúton is gratulálunk!**

Komoly változások

A Magyar Fejlesztési Bank Zrt. – mint a tulajdonosi jogok gyakorlója - az Erdészeti Lapok 2011 októberi száma mellékleteként közreadta az állami erdészeti részvénytársaságok 2010-es mérleg- és eredmény-kimutatás adatait.

2009-hez képest ugyancsak tapasztalható változás, különösen a negatív eredményt elért cégek között. Már nincs közöttük a Gemenc és a VADEX, viszont az Egererdő „tartja magát”, a 298,5 milliós mínusszal.

A legszembetűnőbb változás, hogy 2009-ben még 62 milliós eredményt produkáltak a mecsekiek, ami 2010-ben 416,7 milliós negatívumra változott, és ezzel a Mecseki Erdészeti Zrt. „elnyerte” a cégcsoport negatív rekorderének a címét.

A mínuszos csoportba került még a Vértesi Erdőgazdaság a 232,3 milliós-, és a Dalerd a 27,3 milliós veszteségével. 2009-ben még a Vértesi Erdőgazdaság 68,8 milliós, a Dalerd 7,3 milliós pozitív eredményt ért el.

Az összes állami erdőgazdaság 2010-ben – a mérlegadatokat szerint – 2 milliárd fölötti adózott eredményt könyvelhetett el és 426 milliós adókötelezettségnek tett eleget. 2010-ben a HM Verga Zrt. fizette be a kincstárnak a legtöbb adót, 169 millió forintot, miközben az eredményével az erdőgazdaságok között a harmadik helyet „szerezte meg”.

Valamit jelent, hogy csak öt erdőgazdaságnak vannak értékpapírai, 2 milliárd 818 millió forint értékben. A legnagyobb befektető az Északerdő Zrt., vagyonának 1 milliárd 390 millió forintját tartja értékpapírokban. A Dalerd 41,2 milliót, az Ipolyerdő 567,6 milliót, a Nyírerdő 130 milliót és a SEFAG 688,5 millió forintot fordított értékpapírok vásárlására.

A prímet 2010-ben is változatlanul a talán legjobb adottságú, legmagasabb erdőszűrségű területtel rendelkező Zalaerdő Zrt. viszi, bár 2010-ben néhány milliót „rontott” az eredményén, 2009-ben 466,5 milliót, 2010-ben 451,5 milliót teljesített és a 7,3 milliárdos nettó árbevétel mellett közel 2 milliárdot költött személyi jellegű ráfordításokra.

A második helyen most is a Nyírerdő áll, 2009-ben 284,2 milliót, 2010-ben 247,4 milliót rögzített a könyvelésében. A nettó árbevétele 4,6 milliárd forint volt, amiből 2 milliárd 184 millió forint a személyi jellegű ráfordítás.

A harmadik helyről leszorult az Északerdő Zrt. mert „csak” 124,7 milliós eredményt ért el, a 2009-es 192,9 millióval szemben.

A HM Verga Zrt. 2010-ben kiválóan gazdálkodott, 3,8 milliárd nettó árbevétel mellett a személyi jellegű ráfordítás 636 milliót tett ki, az adózás előtti eredménye 409 millió forint volt, a mérleg szerinti eredménye pedig 239,9 millió forint lett. 2009-ben a Verga mérleg szerinti eredménye sem volt rossz, 116,7 millió forint.

És ahogy tettük tavaly az áprilisi számunkban, most is ABC sorrendben és a zárójelben milliós nagyságban közöljük a meg nem említett állami erdőgazdaságok mérleg szerinti eredményeit. Az első szám a 2009-es, a második a 2010-es eredmény.

Bakonyerdő (25,2 > 166,5), Gemenc (mínusz 4,2 > 17), Gyulaj (8,4 > 14,9), HM Budapesti Erdőgazdaság (3,9 > 59,3), HM Kaszó (9,5 > 14,9), Ipolyerdő (88 > 90,4), KAEG (48,4 > 10,2), KEFAG (6,7 > 50,5), NEFAG (56,6 > 16,7), Pilisi Parkerdő (144,5 > 77,1), SEFAG (119,2 > 200), Szombathelyi Erdészeti Zrt. (97,5 > 200,5), TAEG (6,6 > 7,4) és a VADEX (mínusz 2,2 > 12,7).

A végére hagytuk a szerkesztőség megjegyzését. Tavaly kicsit „cikiztük” a Magyar Fejlesztési Bankot, hogy kezdetben, a tulajdonosi jogok gyakorlójaként nem mutatott együttműködési készséget a vadászszajtóval és nem nagyon hittünk a 2010-es gazdálkodási adatok nyilvánosságra hozatalában sem. Belátjuk, hogy tévedtünk... és remélhetően 2012-ben javulni fog az együttműködésünk is.

—CSS—

Magyar Fejlesztési Bank Részvénytársaság

Néma vadásznak anyja sem érti a szavát!

...még csak az sem biztos, hogy ez vadászellenesség. Az újságíró, a riporter akkor hibázik, amikor nem „láttamoztatja” hozzáértővel híret, tudósítást, riportját, amelyben leírja például azt, hogy a puskás meghúzza a ravaszt a vadászfegyveren, és kilövi az üzekedő hímszarvast, majd mindehhez egy barkás bikát választ illusztrációnak (összeollózott példa, de külön-külön mindegyik szarvashiba valós). Ez nem főbenjáró bűn, elvégre is nem érthet mindenki a vadászathoz, ami egy szakma. Ebből még nem is származik baja senkinek, legfeljebb megcsóváljuk a fejünket, a lobbanékonyabbak istennyiláznak a bajszuk alatt; a nemtörődomség vagy a gögös büszkeség ára, hogy kinevetik, lefirkászozzák a tollforgatót.

De kézzelfogható kárt is okozhat a vadásztársadalomnak, ha – ismét csak legyünk jóhiszeműek – figyelmetlenségből pontatlan vagy rosszul megfogalmazott információk látnak napvilágot olyan súlyos dolgokkal kapcsolatban, mint például egy vadászbaleset. Ez már a vadászok hibája, és rajtuk is csattan. Példánk kézzelfogható. Ugyanarról a november eleji balesetről szólnak a következő, különösebb kommentárt nem igénylő hírek.

Tegnap a déli órákban Kübekháza külterületén vadászbaleset történt. A jelenlegi információk szerint az egyik vadásztárs egy lövést adott le egy állatra, de a lövedék gurulást kapott egy traktorgumin és eltalálta a férfi mellett párhuzamosan álló vadászt. Az 58 éves kübekházi férfit súlyos sérülésekkel szállították kórházba. A rendőrség szakértők bevonásával vizsgálja az eset körülményeit. (rendőrségi közlemény)

Vadászt lőttek a vadászon. Súlyos sérüléssel járó vadászbaleset történt a Csongrád megyei Kübekháza külterületén – tájékoztatta a rendőrség az MTI-t. Az egyik vadász egy lövést adott le egy állatra, de a lövedék megpattant egy traktorgumin, és eltalálta a másik vadászt – mondta Jászai Linda, a megyei rendőr-főkapitányság szóvivője. (MTI)

Társra lőtte le a vadászt. Sörétes puskával lőtte le társát egy vadász Kübekházában. Az arcába, a karjába is fúródtak sörétek. Összesen legalább húsz sörét találta el a férfit. (TV2, Tények)

Senki nem hibázott. Igazi baleset volt, ami szombaton történt Csongrád megyében, a Szőreg-Kübekházi Hármashatár Vadásztársaság területén – mondja Bagi Ádám elnök. (...) Az eddigi feltételezések szerint a magas fűben feküdt egy traktorgumi, amiről gellert kaphattak a sörétszemek és 16-18 sörét találta el a másik vadászt. (Hunting Press információs magazin)

Mi is történt? A rendőrség kiadott egy tárgyilagos közleményt. Az MTI – bár hírügynökségként elfogulatlanul a tényeket kellene közölnie – már nem a baleset tényét emelte ki, hanem azt, hogy az egyik vadász lelőtte a másikat, súlyos sérülést okozva neki. Hab a tortán, hogy a szerkesztő az első szóviccével még élcelődik is ezen. A hazai médiumok számára alapvető hírforrás az MTI, a kübekházi balesetről tehát a legtöbben már ebben a formában értesültek. De saját anyagában a Tények, az egyik legnézettebb televíziós hírműsor is azt tartotta fontosnak hangsúlyozni, hogy egy vadász lelőtte a társát; a TV2 híradójának felkonferálásában nem hangzott el a „baleset” szó sem.

Hát így válunk egymásra lövöldöző puskásokká. Ezután egy szűkebb kört vonzó fórum, például hírportálunk már hiába jár utána és részletezi a történeteket. Olyan ez, mint annak az embernek az esete, akitől ellopták a kabátot a ruhatárban: pár év múlva már csak arra emlékszik mindenki, hogy volt valami kabátlopás-ügye.

Pedig kézből lehetne tartani a gyep-lőt. Egy vadásztársaság is kiadhat közleményt, amelyet eljuttathat a helyi sajtóhoz, vagy akár az MTI-hez is. A távirati

irodának van ugyanis országos sajtószolgálat (elérhető az os.mti.hu címen), amely egyebek mellett „társadalmi, kulturális és különböző civil szervezetek” közleményeit, állásfoglalásait is publikálja, még hozzá szó szerint. Ha az első közlemény a pontos információval, tényadatokkal előbb ér célba, mint a rendőrségi tájékoztatás vagy egy háromperces telefonbeszélgetés alapján összezsapott rövidhír, akkor jó eséllyel máris sikerült elejét venni a „Vadászt lőttek a vadászon”-nak. Ha pedig kapcsolattartó is fel van tüntetve benne, akkor a további részleteket nem a szűkszavú rendőrségi szóvivőtől vagy a vadászati szakhatóság hivatalból csak általánosságokkal szolgáló vezetőjétől tudakolják, újabb táptalajt adva ezzel a pontatlanságoknak. Beszélhet például a vadásztársaság elnöke, vagy egy arra kijelölt személy. Ha pedig senki nem vállalja, akkor nem szégyen egy szakavatott sajtóshoz fordulni, tudniillik az is egy szakma, akárcsak a vadászat.

Igenis meg kell szólalni, mielőtt mások teszik a vadász helyett, és bunkó, zöldruhas puskássá silányítják.

FÖLDVÁRI ATTILA

attila.foldvari@vadaszlap.hu

Postabontás

Nem szokásunk a megjelent anyagaink kommentárjaként az eredetivel hosszabb reflexiót megjelentetni, de most – úgy érezzük – kivételt kell tennünk. Faller László hivatásos vadász egy olyan összeállítást küldött a 2011/januári számunk 40-41. oldalán megjelent „Környezettudatos fényképészet” című portrénk szereplőjéről, amelynek közlése mellett döntöttünk. Nem kívánunk az igazság bajnokai szerepben tündökölni, ezért az ügyben „mossuk kezeinket”... de azt lehetővé tesszük, hogy Szentpéteri L. József „megvédhesse” magát hasábjainkon.

„A magyar természetfotós szakma és annak szinte mindegyik képviselője 1998 óta szemtanúja Szentpéteri József sikerre vágyó törekvéseinek, amelyek során nem egy alkalommal etikátlan, megtévesztő és manipulált körülmények között készült fotókkal kápráztatja el a közönséget. A képei nem számítógépes manipuláció eredményei, annál sokkal rafináltabb, mélyen elítélt módszereket használ. A sok száz, hagyományos módszerrel készült képe mellett, a sorozatok kiemelkedő alkotásait rendszeresen preparált állatok felhasználásával készíti, amelyeket megrendezett, de természetesnek tűnő körülmények közé helyezi el. Az eredmény olyan elképesztő látvány, amelynek nemcsak a közönség, hanem gyakran a nem eléggé hozzáértő, vagy éppen rohamtempóban dolgozó zsűri is bedől. Ez olyan, mint amikor az atléták doppingolnak, és sorra nyerik a nagy vagy olykor kisebb versenyeket. S hogy a „doppingsorozat” színre kerüljön, az alábbiakban összeszedtük azokat a tényeket, amelyek körülveszik az önmagát természetfotósnak nevező Szentpéteri József tevékenységét. A szóban forgó fiatalember néptáncos, preparátori, hímező-művész, gyógyszergyári orvos-látogatói és biológusi pályafutására ezúttal nem térünk ki.

Következzenek a tények Szentpéteri József (Joe Petersburger) természetfotós pályafutásáról:

1998 őszén Szentpéteri L. Józsefet kizárták a naturArt pályázatról, mert nem élő állatokról készült fotókkal pályázott. A képeket a zsűri végül a versenyből kizárta.” – nyilatkozta dr. Kalotás Zsolt, a Természetvédelmi Hivatal akkori osztályvezetője, a naturArt – Magyar Természetfotósok Szövetsége akkori elnöke.

2003 májusában a National Geographic magazinban megjelent a tiszavirágzásról

A jobboldali felvételen a piros pontok jelzik a különbséget a két kép között

szóló képriportja. A kép, amely megjelent a magazin nemzetközi kiadásának cikkében, majd a hazai kiadás címlapján is, nem élő állatokról és nem természetes körülmények között készült. Erre a tényre a Magyar Természetfotósok Szövetsége sajtótájékoztatón hívta fel a közvélemény figyelmét.

2003 decemberében az Alexandra Kiadó gondozásában megjelent A Tisza virágai című fotóalbum, amelynek a címlapfotója egyben bizonyíték arra, hogy a májusban leplezett manipuláció valóban megtörtént. A könyvben megjelent fotó és a NG-ban publikált képkocka részleteiben nem egyezik meg!

Ez azt jelenti, hogy a jelenetről minimum két kép készült (tehát nem egy elkapott pillanat volt) és miközben a 30-40 km/óra sebességgel mozgó madár nem mozdul meg a felvételeken, a vízben található tárgyak elúsztak pár centimétert. Feltételezhetően a „bravúros felvétel” eredeti diája Washingtonban volt a National Geographic szerkesztőség páncélszekrényében, Szentpéteri József kénytelen volt a kollekcióból kiválasztani egy hasonló dia-kockát, és azt küldte el a pécsi kiadó szerkesztőinek. A könyvben több olyan kép is napvilágot látott, amelyek eredete erősen megkérdőjelezhető.

2009-ben Szentpéteri nevet váltott. A Szentpéteri József néven ismert fotós, Joe Petersburgerre változtatja a nevét és domain címet is bejegyeztet ezen a néven.

2010 januárjában a Magyar Sajtófotó pályázaton a jégmadárról készült egy újabb fotósorozat, amellyel Szentpéteri nevezett. A zsűrizés lezárása után az exif adatokból

kiderült, hogy a képek egy része nem felelt meg a kiírásnak, mert korábban készültek. A szervezők megkérték a szerzőt, hogy azokat vonja vissza és így megtarthatta a megszerzett harmadik helyet. Így is a sorozatban maradt egy manipulált kép.

2010 februárjában a világ legnagyobb sajtófotó pályázatán – a World Press Photo pályázaton – Szentpéteri akváriumában készült képpel nyert. A zsűri tagjai díjazták a bravúrt és az újszerűséget, de lévén többnyire sajtófotósok, nem ismerhették a jelenség természetességét.

Semmi mást nem akarunk, csak azt, hogy Szentpéteri / Petersburger válaszoljon a felvetett kérdésekre, amit eddig soha nem tett meg. A magyar természetfotósok szeretnék, ha a fenti képek készítéseinek körülményeiről nyilatkozna a szerző, elfogadható magyarázattal szolgálja az általa elkövetett etikátlanságokat illetően, vagy egyszerűen kérjen csak bocsánatot.

Mindezt várják és elvárják a hazai természetfotósok, és a naturArt – Magyar Természetfotósok Szövetsége, amely tagjai között ismert természetvédők, nem egy National Geographic-fotós, több, valóban világszínvonalú díjat birtokló fotós, és tucatnyi, Az Év Természetfotósa díj birtokosa is van.

Zeiss Conquest keresőtávcső
már **945 EUR-tól**

2012 február 15. és 2012 május 15. között

A látás élménye kedvező áron!

Ne hagyja ki a **ZEISS** tavaszi CONQUEST
akcióját, mellyel **20%-ot** spórolhat!

Az akciós ajánlat a Zeiss Conquest 8x50, 8x56, 10x50 és 10x56 keresőtávcsövekre vonatkozik.
Az akció időtartama: 2012.02.15-től 2012.05.15-ig,
illetve a készlet erejéig Zeiss márkakereskedőinknél.

Zeiss Conquest:

- lenyűgöző kép, élénk színek
- magas fényáteresztés
- kiváló szűrületi teljesítmény
- könnyű kezelés és működtetés

Zeiss Conquest Akció

Távcső kezdőknek

Olcsó húsnak híg a leve - tartja a népi bölcsesség, ami ebben az esetben azt jelenti, hogy az olcsó távcsőnek gyengék az optikai tulajdonságai. Minden kezdő vadász egyik első beruházása az obligát zöld ruházaton kívül a keresőtávcső megvásárlása. A választék kétségbejtően nagy, az olcsóbb – csodákra még az optikai iparban is várni kell –, ennek megfelelően gyengébb minőségű gyártmányoktól a felsőházba tartozó, több ezer euróba kerülő márkás optikai csodákig terjed.

Az idei Las Vegas-i Shot Show-n, a minden lövész és vadász kéjes álmát jelentő kiállításon, január 17-én mutatta be a Carl Zeiss Sports Optics a legújabb, Conquest HD névre keresztelt, 8x42-es és 10x42-es keresőtávcsőjét. Az új, HD lencserendszert tartalmazó távcsővel a gyártó a kezdő vadászok és madarászok igényeit próbálta kielégíteni. Az új Conquest HD formatervezett, a felhasznált műanyagburkolatnak köszönhetően kellemes fogású külsőt kapott, maga a ház nagyszilárd-ságú alumíniumból készül, a két tubus közötti élességállító kerék is kellemes fogású, mérete, elhelyezése jól illeszkedik a kéz anatómiájához. A kontrasztos, tüéles képet a Zeiss-től már megszokott T bevonattal ellátott lencsék biztosítják. A lencsék külső felülete a szennyeződés lepergetése és a jobb tisztíthatóság érdekében a Zeiss-nél szinte már szabványnak számító LotuTec® bevonatot kaptak. Természetesen a távcsövek a páralecsapódás elkerülésére nitrogénnel vannak feltöltve. A megfelelő tükrözőrétegekkel ellátott Schmidt-Pechan képfordító prizmákkal és a már említett lencsebevonatokkal együtt mindkét távcső fényát-eresztése 90 százalék. Külön említést érdemel a Conquest HD 10x42-es modell 115 méteres látómezeje 1000 méteren! Így elmarad a sokakat zavaró „csőlátás”. A mind-össze 750 grammos, esztétikus külsejű és ennek ellenére robusztus felépítésű távcső állandó kísérője lehet minden cserkelni sze-
rető, kezdő, középhaladó és haladó vadásznak hosszú időn keresztül.

A műszaki adatok papíros ízű biflázása után az új Conquest HD kellemes benyomást kelt, szinte belebújik a kézbe. Köszönhetően a kellemes fogású élességállító keréknek, amely pont a mutatóuj magasságában van, mind közelre, mind távolra gyorsan élesre ál-

lítható. Érdekes külön kiemelni a szokatlanul kicsi, 2 méteres közelítést. A keresőben látható kép párás, ködös időben, szürkületben is éles és kontrasztos. Köszönhetően a kis súlynak, még hegyi vadászoknak is érdekes alternatíva lehet, ahol köztudottan a fásztó hegymászás miatt szinte minden gramm számít.

Ellentétben az új innovatív termékekkel, itt a Carl Zeiss Sports Optics nem emelte, hanem a korábbi Conquest sorozathoz képest csökkentette az árakat.

A Conquest HD 8x42-t 845 euróért, míg a 10x42-t 895 euróért fogják Németországban vesztegetni. Ezzel a közepes árfekvésű keresőtávcsövek újabb márkás versenytársat kaptak. A „conquest” szó az angol-amerikai katonai zsargonban a „hódítást”, „meghódítást” jelenti. A jövő egyik nagy kérdése lesz, hogy az új Conquest HD távcsövek miként fogják nevükhöz méltóan meghódítani ezeket a kemény pi-acokat.

A Conquest HD távcsövek fontosabb műszaki adatai

	8x42	10x42
Nagyítás	8	10
Frontlencse átmérő	42 mm	42 mm
Látómező	128m@1000m	115m@1000m
Legkisebb közelítés	2m	2m
Dioptria-állítási tartomány	+/- 4 dpt	+/- 4 dpt
Víztömörség	400 mbar	400 mbar
Alkalmazási hőmérséklet tartomány	-30 / +60°C	-30 / +60°C
Súly	750 g	750 g

BALINT ELEMÉR

Balint-Elementer@t-online.de

Sorozat a golyós töltények újratöltéséről – 2. rész

Miután hírt vettük, hogy van esélye Magyarországon is a golyós löszerek újratöltésének, azonnal megkerestük Szajkó István urat, a hazai lőszergyártás és vizsgálat nemzetközi hírű szakértőjét és szakíróját, hogy felkérjük: írjon lapunk számára egy sorozatot az újratöltés csínjáról-bínjáról, mindarról, amit az „újratöltésről” érdemes tudni.

Előre kell bocsátanunk, a jelenleg érvényes rendelet szerint a löszerek újratöltése még bűncselekmény!

Azért, hogy az újratöltés sajátosságait megértsük, menjünk vissza az előtöltéshez, amikor még minden vadász és sportlövő újratöltő volt. Fegyverén kívül magánál tartotta a feketelőport, a lövedéket, a gyújtóeszközt és a „szerszámokat”. Töltési tudása nagymértékben hatással volt vadász sikerére. Ismernie kellett a komponensek tulajdonságait és a technológiát ahhoz, hogy a céltáblán a „feketébe” találjon.

Azt a törekvést, hogy a körülményes töltést otthon készíthessék elő, lehetővé tette az, hogy hadifegyverek részére a XVII. század közepén már használtak papírhüvelyt. Kezdetben cserélhető acél töltőüröket használtak. Ez a megoldás drága és körülményes volt, nem vadászoknak való.

A mai értelemben vett újratöltés a XIX. század második felében, a sárgaréz-hüvelyek megjelenésével kezdődött.

Már akkor, és persze még ma is, három indoka volt az újratöltésnek:

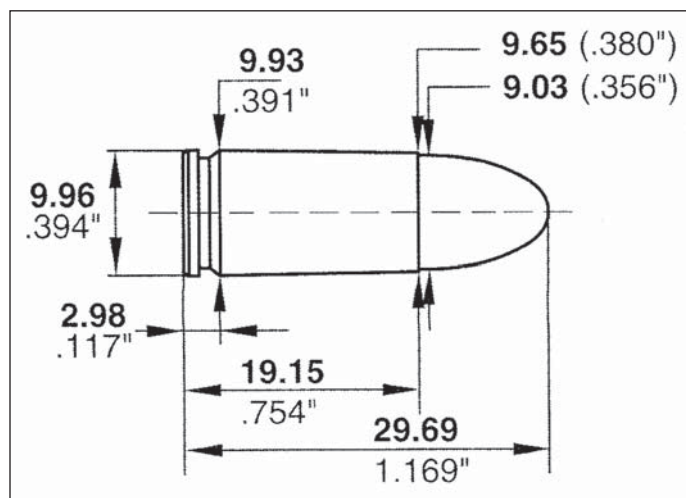
1. A lőszerszükséglet biztosítása
2. Költségmegtakarítás
3. Törekvés a találati biztonság (szórásképp) javítására

Vidéken egymástól és főleg szaküzletektől távol élő emberek fegyvereihez biztos forrás kellett a lőszereellátáshoz. Öntőkészülék a lövedékkészítésre, s a szerelő szerszámoknak, a lőpornak, a csapantyúnak mindig kéznél kellett lennie.

Amerikában elsősorban azok a telepések és vadászok voltak újratöltők, akik a kontinenst meghódították. Európában főleg vadászok voltak, akik távoli körzetekben éltek, nem is túl régen, például a kerületvezető vadászok esetében hazánkban is. Nem volt közelükben szaküzlet a folyamatos lőszerszükséglet biztosítására. A fegyvergyártók a puskával együtt löszertöltő szerszámokat is kínáltak.

Európában az újratöltés már akkor elterjedt, amikor még ólomlövedéket és feketelőport használtak. A szerelésből és a töltésből még nem adódott sok nehézség, például tönkrement fegyver, főleg azért nem, mert a hüvelyek térfogata akkora volt, hogy ha feketelőporral teletöltötték volna, akkor sem volt túltöltve. Azért nem vadászpuskát írok, mert sportlövészet céljára, maroklőfegyver löszert is töltöttek. A tehénpásztorok sem csak hatlövetű Coltot töltöttek.

Ez a biztonságos korszak ért véget a füstnélküli lőpor születésekor (1886). A századfordulón már a civilek is használhattak olyan lőporokat, amelyeknek munkavégző-képessége kereken háromszor nagyobb volt a feketelőporokénál. Az új lőporoknál a nyomás kialakulásának ideje jelentősen rövidült, mértéke pedig nagyot nőtt.

9mm Luger Parabellum – méretek milliméterben és inchben

A meglévő, nagy hüvelytérfogatú fegyverek tömegesen mentek tönkre. A nagyszámú baleset vezetett oda például Németországban is, hogy szakmai intézetet hozzanak létre a feladat tanulmányozására és megoldására.

Jellemző volt a lőporváltás időszakára, hogy jelentősen csökkentették a fegyverek öbnagyságát.

A huzagolt csövű, nagy teljesítményű modern fegyverek új korszakot nyitottak a vadászatban is.

Az 1888-ban létrehozott Deutsche Versuchs- und Prüf-Anstalt für Jagd- und Sportwaffene. V. vadász és sportfegyvereket kutató és vizsgáló intézet ma is működik. A velük való kapcsolatom kezdete: 1971. Ma a Polgári Kézilőfegyver- és Lőszervizsgáló Kft. is a DEVA tagja.

Németországban, az első világháború idején, a katonapuskához fejlesztettek ki 8,15x46R sportlövő-töltényt. Jó eredményeket értek el vele, ezért is széles körben elterjedt a hüvelyének újratöltése. Az újratöltés segítésére az ipar különféle ólomlövedékeket és előre kimért, papírzacsókba csomagolt, többféle löportöltetet készített. A kombinációk széles köre állt rendelkezésre. Újratöltéssel volt lehetséges teljes-köpenyes lövedékkel szerelt löszert is „gyártani”.

Ennek a nagy kaliberű céltábla-lövészetnek hosszú időre a második világháború kitoréka vetett véget, de nem végleg. Ma újra teljes „virágzásban” van.

Sokan kérdezik, hogy volt-e Magyarországon Trianon után is újratöltés? Igen, volt.

A legtöbben a sörétes lőszer papírhüvelyét töltötték újra, lévén hazánk a világhírű Tótmegyer elvesztése után is apróvadás nagyhatalomnak számított. A honi hadiipar gyors fejlődése tette lehetővé, hogy az 1926-1938-as időszakban a puskapor minősége behozta a 25 éves lemaradását. NIMROD I., II. és III. jelzéssel (negyed és félkilós kisserelésben, újrázárható fémdobozban) árulták a boltokban, de volt lehetőség postai csomagban feladva is lőport, és minden más kelléket rendelni és vásárolni. A céllövészetben a divatos kaliber a .22 Hornet volt. Vadászat céljára a 6,5x57 és a 7x57-es lőszer újratöltése volt a sláger, de legalább 9 féle kaliber töltéséhez lehetett lőport és lövedéket venni. A töltőtáblázat a dobozokon volt olvasható.

Az első világháborút követően a golyós céllövészetet a (.22 LR) peremgyújtású lőszer elterjedése jellemezte. Így volt ez hazánkban is. A „levente puska” elterjedése a fiatalok (leventék és öreg-cserkészek) széles körének biztosított olcsó lehetőséget a sportlövészet gyakorlására. A peremgyújtású hüvely viszont nem tölthető újra. Az újratöltés visszaszorítását a lőszergyártó nagyüzemek profitjuk védelmében is fékezni törekedtek. (1940)

A második világháború után Amerikában a korábbinál sokkal nagyobb mértékben terjedt el az újratöltés. A gyártók felismerték, hogy a töltéshez szükséges eszközök eladása, a csappantyúk, lőporok és lövedékek forgalmának növelése még inkább növeli profitjukat. Könyveket adtak ki az újratöltés népszerűsítése és tanítása céljából, és ez ma sincs másként. A hüvelyeket sem lehet ugyanis akárhányszor felújítani, újratölteni, s ezért a gyártott új hüvelyekre is akad szép számú vevő.

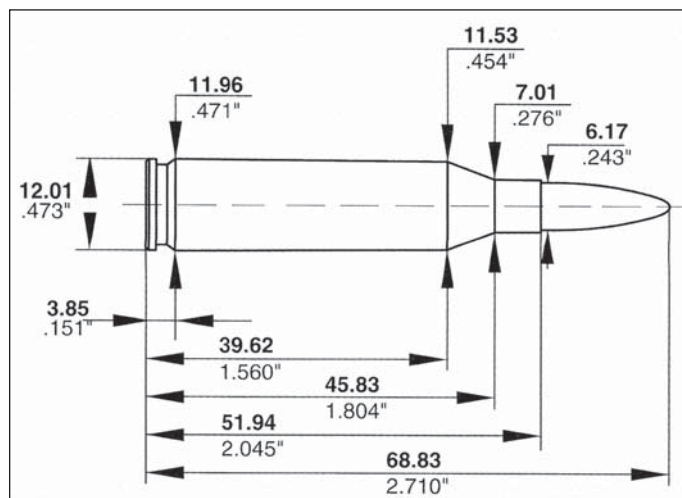
A kettészakadt Európa

A győztes hatalmaknál (Anglia, Franciaország) és a nem szocialista tagállamokban az amerikai példa volt a meghatározó. Magyarországon jól ismerjük a vadászatban bekövetkezett „átalakulást”, de mégsem tiltották be az újratöltést. Golyós puskája csak kevés és „kiválasztott” új vadásznak lehetett. Az MHSZ és jogelődjei félkatonai szervezetek voltak. Sportlövő szakosztálya azonban csak olyan sportegyesületnek lehetett, amelynek háttérszervezete fegyveres testület volt. A tömeges löképzés és olimpiai sportlövészet aztán hamar meghozta az eredményt.

Takács Károly őrnagy lőszere, a .22 LR kaliberű peremgyújtású lőszer Londonban és Helsinkiben aranyérmet hozott. Nem maradtak le a puskások sem, mert Hammerl László és Varga Károly szintén aranyéremmel tértek haza.

A katonai lövészet a hadsereg mindenkor privilégiuma volt, kincstári lőszer volt hozzá, de újratöltés: az „Nyet”. Nekünk, magyaroknak, a háborút követően ki is kellett maradnunk a nagy kaliberű sportlövészetből, és a vadász kultúránkból is kimaradt ez, ennek sajnos számtalan hátrányával együtt.

A golyós puskaik jelentős hányada akkor még a 8x57-es hadipuska volt. (Nekem is az jutott.) Akadt hozzá olcsó katonai lőszer bőven, csappantyújában még higanyvegyülettel meg káliumkloráttal, ami aztán marta a csövet, rendesen. Később vált uralkodó kaliberré a 7,62x54 R, Mosin-Nagant puska. Volt hozzá csövet rozsdásító hadilőszer is bőven. Modern golyós puska vásárlása és használata ma már csak vadászvizsga, vadászjegy és főleg sok pénz kérdése. A lőszer is drága, ezért is szeretnék az adott fegyverhez jobban illőt újratölteni.

.243 Winchester – méretek milliméterben és inchben

Csoda, hogy sokan várjuk az újakezdést?

Az apróvad-vadászok viszont akkor rövid ideig még újratölthették az összeszedett papírhüvelyeket. Virágzott a sörétes puska golyóslövedékének öntése, préselése, esztergálása. Kezdő vadász koromban azzal lőttük nem csak a vaddisznót, de apróvadás területeken még az őzet is.

Töltő voltam 1959. és 1962. között. Lehetett venni csappantyút, lőport, filcfojtást meg sörétet. Derítsék ki a jogászok, mikor tiltották be máig is érvényesen a vadász- és sportlőszer otthoni, saját felhasználásra való tölténykészítését. Akkor az ideiglenesen itt állomásozó vadászó orosz tisztek hazulról hozták és adták el a rézhüvelyeket és az egyéb kellékeket – a Szokol lőport – a sörétes töltéshez. A sárgarézhüvelyt igen sokszor lehetett újratölteni. Peremezés helyett olvasztott gyertyaviasszal zárták, s így vízzáró lett. Volt azért veszélye is a „tavarisokat” körvadászatra meghívni. Terepjárók térítésmentes igénybevétele miatt kaptak meghívást, s igyekeztek is ezt örök időkre érvényben maradónak tekinteni.

Amint már utaltam is rá, Európa kettészakadt volt, de nagyobb részén rövid idejű volt csak a visszaesés. Saját célra az otthoni újratöltést az európai államokban ma törvények szabályozzák. Nem tudok olyan országot hazánkon kívül, ahol tiltanak ezt a népszerű, történeti hagyományörző tevékenységet. Ismert, milyen lehetőségük van a vadászoknak meg a nagykaliberrel versenyző sportlövőknek is, például a szomszédos Ausztriában, Szlovákiában. A mi érdekképvi-seleteink támogatása sem maradhat eredménytelen.

Lehet úgy ezt a veszélyesnek tartott tevékenységet szabályozni, művelni, hogy kultúránk része legyen ismét?

Jelenleg – úgy tűnik – megvan az akarat és a lehetőség arra, hogy mielőbb megközelítsük az újratöltés kultúrájában a ma még előttünk járókat.

SZAJKÓ ISTVÁN

szajko.istvan@t-online.hu

Magyar vizslák Európában

A szerző és Dalton, az Eb harmadik helyezettjei

Sokáig az sem volt biztos, hogy elutazhatunk 2011. augusztus 25-én Dániába, ezért hol lelkesedtem, hol pedig inkább „reálisan” láttam a dolgokat. Csak lassan kezdett körvonalazódni csapatunk utazásának lehetősége, amelyet az éves teljesítmény alapján érdemeltünk ki. Az egyik csapattársunk autójával mentünk. 3 kutya, 3 vezető és 1 kísérő.

Az út gyötrelmesen hosszú volt. Az itthoni kánikulából hirtelen egy már-már ködös, 16-18 fokok Dániába érkeztünk „alig” 18 óras kocsikázás után.

Első este csupán egy regisztráció, sorsolás és némi „pofavizit” volt a program, állófogadás egy stílusos, használaton kívüli istállóban. A megnyitó másnap 8.30-kor volt. Itt már teljes létszámban jelentek meg a nemzetek csapatai, 10 ország 37 kutyával nevezett a versenyre. A megnyitó után mindenki indult a munkaterületére. Ez nekünk gondot okozott, mert egy autóval háromfelé kellett volna mennünk. Mire odaértünk, már az előttem induló versenyző kutyája a répában vágta.

Ezzel egy komoly sarokpontjához értünk a történetnek. CUKORRÉPA! Istenem ki volt az, aki ezt kitalálta? A helyenként 80 centis növényzetben és a rengeteg csapadék miatt sokszor bokáig érő vízben kellett versenyezni. Az én kutyám, Dalton (hivatalos nevén Csövárberki Újjonc) villámrajtot vett. Szinte „vágta” maga előtt a répát, de vadat nem találunk. Nemsokára megtudtam, hogy az eddigiek alapján kitűnőnek ítélt, de vad közelébe nem került kutyákat visszahívják. Egy cseh versenyzővel kettőnket ítélték ilyennek. Először a cseh vitéz indult. Hatalmas futással engedte bele a kutyáját, szerintem minden különösebb stílus és kontroll nélkül. A kutya ennek megfelelően bele is rohant egy fácánba, amit azonnal felvert. A madár jól láthatóan szállt be elém a répába. Rögtön csillant a remény, hogy rávezetem

Dalton, hisz már szólítottak is. Próbáltam megjegyezni a helyét, és e szerint indítottam. Minden túlzás nélkül ez az 5 perc futás volt a kutya életének eddigi legszebb futása. Lehet, hogy különösebben nem volt széles, de olyan tudatos, szélbe mindig belefördülő, szimmetrikus, energikus keresést mutatott be, hogy nem volt szívem sokat irányítani. Kint persze a hajukat tépték a csapattársaim, de... és itt jön a de, egyszer csak az ellenkező oldalon egy „reccsenő” állás következett. Szaladtam a kutyához. Közben magamban, vagy félig hangosan, de vigyázva, hogy a bírók ne hallják, morogtam lassan a vezényszót. A kutya érzelte, hogy jövök, és amikor fölburrant a fácántyúk, parancs nélkül a fenekére tottyant, és nézte elrepül-

ni. Közben jött a lövés a bíró felől. Azonnal pórázra kaptam a kutyát, de ekkor szóltak, hogy vegyem le, mert már dobták is ki a dermedt vadat, és az újabb lövésre el kellett hoznom a madarat. Rövidke keresés után meglett, és gyönyörűen, ülte adta át nekem a tyúkot. Este az eredményhirdetésen aztán kihírdették, hogy kitűnő 1-et kaptunk! Ez annyit jelent, hogy magasabb pontszámot Daltonnál ezen a napon senki nem szerzett.

Másnap a víznél már semmi probléma nem volt. Dalton sem a folyamatos villámlással tarkított szakadó eső, sem pedig a távolban csapatostul úszkáló hatyúk nem térítették el attól, hogy szépen végrehajtsa a vízbe dobott réce elhozását. (Ez nálunk az alapvizsga követelménye.)

Következett a harmadik és egyben sorsdöntő nap, s a terep ismét répaföld volt. Annyi különbséggel, hogy sorra merőlegesen, tehát dupla ellenállás mellett futottak a kutyák. Zárták is előttem sorban ki őket. Dalton azonban itt is szinte szárnyalt. Sajnos azonban most sem lett madarunk a kapott 15 perc alatt... így a harmadik napon nem sikerült pontot szereznem...

Büszkeséggel tölt el, hogy éppen 10 év után sikerült hasonlóan szép eredményt elérnünk az Európa Kupán, mint amilyet a magyar csapat élén Dalton apja, Csövárberki Csúzli egykor elért. Neki akkor a végső győzelem is sikerült, de erről az álmomról még nem mondtam le.

Sikerült a vadászattól olykor távolinak bélyegzett versenykutya sportban nemzetközi szinten is megmutatni, hogy az itthoni aktív vadászkutyaikkal és nem csak versenyre hegyezett kutyákkal is lehet szép eredményeket elérni. A csapat mindhárom tagja a hétköznapi életben, a vadászatokon is kamatoztatja kutyáinak a szerzett és öröklött kiemelkedő tulajdonságait, sokak meglepésére.

Szarka Ferenc

Az Európa Kupa végeredménye:

- 1.) Umma Plameni Plas rszm szuka v: Petr Zoubek (Cseh Köztársaság)
- 2.) Sharmarkasch Lance rszmv kan v: M. van Rozendaal (Hollandia)
- 3.) Csövárberki Újjonc „Dalton” rszmv kan v: Szarka Ferenc (Magyarország)

Vadászkutya rovatunkban olvasóink hónapról-hónapra figyelemmel kísérhetik egy hannoveri vérebkölyök mindennapjait és a vadászatba való bevezetését

Az idő nem csak telik, múlik is

Kis növendék vérebem egyre nagyobb, egyre erősebb. Rendszeresen gyakoroljuk vele az eddig tanultakat, hiszen a közmondás is úgy tartja, hogy az ismétlés a tudás anyja. Van is benne energia rendesen. Ennek levezetésére az egyik legjobb módszer a futtatás. Szerencsére nem csak tud futni, hanem szeret is.

Minden nap bejárom a terület nagy részét, és beetetem a szórókat. A rendszeres etetés már fél siker. UAZ terepjáróval hordom ki a takarmányt, és így gyakran választott útitársam a kis véreb, „aki” már nem is olyan kicsi. Az ilyen alkalmakat is kihasználom arra,

hogy tudjam futtatni, erősödjön a szervezete, nőjön az állóképessége, ami nagyon fontos. Nem egyszer előfordul ilyenkor, hogy vad vált át előttünk az úton. Két eset lehetséges: vagy meglátta, vagy nem. Ha meglátta, nem szabad üldöznie. Most már ezt is tudja.

Remélem, abba a kis agyába elég mélyen bevésődött, és majd a későbbiek folyamán ez kamatozik, hogy ne érdekelje az egészséges vad, mert nem azt keressük. Abban az esetben, ha nem vette észre az előttünk átváltó vadat, úgy én figyelem árgus szemekkel, hogyan reagál a friss nyomra, amikor ezt keresztezi. Futás közben általában figyelmen kívül hagyja, de cserkelés közben érdeklődéssel jelzi, hogy itt nemrég járt valami. Ilyenkor megdicsérem, de nem bízatom további keresésre.

Cserkelés közben előfordul, hogy szelet kap a közelben lévő vadról. Vizsla módra felemeli az orrát, és így jelzi az irányt, hogy honnan jön az „infó”. Ilyenkor szépen tovább megyünk. Nagyon jól lát éjszaka, jó holdvilágnál lassan már nem is a környéket figyelem, hanem a fiatal vérebemet, mert amelyik irányba mereven figyel, arra biztosan érdemes távcsövezni. Igyekszem minél több vadat mutatni neki, hogy megszokja, és hogy megtanuljon nyugodtan viselkedni. Ezt még anno a galgamácsi tartózkodásom idején tanácsolta nekem néhai Fuchs Tóni bácsi, akkori „szomszédom”. Többször meglátogattam és beszélgetésünk fő témája mindig a véreb volt. Jó volt a kapcsolat köztünk, és sok jó tanáccsal látott el, amiket meg is szívleltem. Többek között a fentit is. Sokat diskuráltunk a régi német módszerről, miszerint a véreb bevezetését csak az egészséges hidedg csapán szabad kezdeni.

- Gyerekem, ez hülyeség – mondta. Ha ilyen lehetőségre vársz, soha nem tudsz elég gyakorolni a vérebeddel. Gyakorolj vele vonzalékon, mert az Apám is így tanította Didót. – De Tóni bácsi – vettem közbe – sokan azt mondják, hogy az emberszagon (a csapa készítójén) fog akkor menni majd a véreb. – „Baromság” – mondta – 24 óra múlva ugyanis egyforma idősök lesznek a nyomok. A vonzaléké, meg a készítőé is. Nem mindegy? Az a lényeg, hogy dolgozzon a véreb!

De jó volna, ha még most is hozzá tudnék fordulni, amikor jó tanácsra van szükségem...

ZILAI JÁNOS

zilajancsi@citromail.hu

HOLDNAPTÁR		FEBRUÁR		29 nap	
A hó napja	A hét napja	Nap		Hold	
	A nap névnapja	kel (h.min)	nyugszik (h.min)	kel (h.min)	nyugszik (h.min)
1.	Sze	Ignác	07.11 16.44	10.54 01.44	
2.	Cs	Karolina	07.10 16.45	11.35 02.43	
3.	P	Balázs	07.08 16.47	12.23 03.37	
4.	Szo	Ráhel	07.07 16.49	13.20 04.27	
5.	V	Ágota	07.06 16.50	14.24 05.10	
6.	H	Dorottya	07.04 16.52	15.33 05.47	
7.	K	Tódor	07.03 16.53	16.46 06.20	☉
8.	Sze	Aranka	07.01 16.55	18.01 06.48	
9.	Cs	Abigél	07.00 16.56	19.17 07.15	
10.	P	Elvira	06.58 16.58	20.34 07.40	
11.	Szo	Bertold	06.57 17.00	21.51 08.07	
12.	V	Livia	06.55 17.01	23.08 08.35	
13.	H	Linda	06.54 17.03	--:-- 09.08	
14.	K	Bálint	06.52 17.04	00.24 09.46	☾
15.	Sze	Kolos	06.50 17.06	01.36 10.32	
16.	Cs	Lilla	06.49 17.07	02.41 11.27	
17.	P	Donát	06.47 17.09	03.37 12.29	
18.	Szo	Bernadett	06.45 17.11	04.23 13.37	
19.	V	Zsuzsanna	06.44 17.12	05.01 14.47	
20.	H	Aladár	06.42 17.14	05.32 15.57	
21.	K	Eleonóra	06.40 17.15	05.59 17.06	●
22.	Sze	Gerzson	06.38 17.17	06.23 18.13	
23.	Cs	Alfréd	06.37 17.18	06.45 19.19	
24.	P	Szökőnap	06.35 17.20	07.07 20.23	
25.	Szo	Mátyás	06.33 17.21	07.30 21.27	
26.	V	Géza	06.31 17.23	07.54 22.29	
27.	H	Edina	06.29 17.24	08.22 23.31	
28.	K	Ákos	06.27 17.26	08.53 --:--	
29.	Sze	Elemér	06.25 17.27	09.31 00.30	☾

MIRE SZABAD VADÁSZNI?

Februárban:

szarvas tarvadra – dám tarvadra – őzsutára és gidára – muflonra – vaddisznóra – fácánkakasra – balkáni gerlére – rókára – pézsmapocokra – nyestkutyára – mosómedvére – házi görényre – nyestre – borzra – aransakálra – dolmányos varjúra – szarkára – szajkóra

A fácánytűk kibocsátás esetében vadászható, a vadászati hatóság által a vad zárttéréről kibocsátásáról adott engedélyben foglaltak szerint.

További híreinkről részletesen
www.huntingpress.eu
 honlapon olvashatnak!

A minisztérium döntött

Fazekas Sándor vidékfejlesztési miniszter rendelkezett a Tétényi-fennsík és a Zabanyik-hegy védetté nyilvánításáról, és a Cégénydányádi-park természetvédelmi terület bővítéséről. A döntés fordulópontot jelent, hiszen érdemi előrelépés sem a védetté nyilvánításokban, sem a kezelési tervek kihirdetésében nem történt az elmúlt két-három esztendőben. A 148 hektár kiterjedésű Tétényi-fennsík természetvédelmi terület védetté nyilvánításának célja a terület természetközeli állapotú pusztafüves lejtősztyepp vegetációjának és állatvilágának hosszú távú megőrzése, a beépítés, valamint a gépjárműforgalom megakadályozása. A Tétényi-fennsík természetvédelmi kezeléséért a Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatóság a felelős. Az Aggteleki Nemzeti Park Igazgatóság működési területén, a Szőlősdó határában 63 hektáron elhelyezkedő Zabanyik-hegy védetté nyilvánítása nagyban elősegíti a területen található lejtősztyepprétek, félszáraz gyepek, elhagyott gyümölcsösök, karsztbokorerdők természeti értékeinek, kiemelten az osztrák sárkányfű populációinak megőrzését.

Együttműködés

Együttműködési szerződést kötött a Települési Önkormányzatok Országos Szövetsége (TÖOSZ) és a 22 állami erdőgazdaság december 19-én, Budapesten, a Magyar Fejlesztési Bank (MFB) közreműködésével.

Az együttműködés célja az erdei iskolahálózat működésének hatékonyabbá tétele, a diákok környezettudatos nevelésének széles körű elterjesztése az erdei iskolahálózaton keresztül, és a közcélú foglalkoztatás eredményesebbé tétele.

Nem történt súlyos vadászbaleset!

A korábbi hírekkel ellentétben, egyáltalán nem volt életveszélyes, de még csak súlyos sem annak a hajtónak a sérülése, akit öt szem sörét talált el december 28-án egy hajtóvadászaton, a nagyvelegi erdőben, Fejér megyében.

Egy szerencsétlen – alacsony – lövés következtében öt sörétszem találta el az egyik hajtót. A Móri Rendőrkapitányság vizsgálatot indított az ügyben, amely még jelenleg is tart.

Az ügyben a legilletékesebbet, a vadászat vezetőjét kerestük meg, aki elmondta: a vadászaton – amelyet december 19-én bejelentettek a rendőrségen és a megyei vadászati felügyelőségnél – svájci vendégvadászok vettek részt.

Az eligazítás és a balesetvédelmi oktatás a vadászat előtt megtörtént, a töltőgötyök végig ott álltak a puskások mellett. Minden szabályosan történt, de a negyedik hajtás után a hajtók és a vadászatvezető vették észre, hogy az egyik hajtót arcán eltalálta egy sörétszem. A történet pikantériája, hogy a hajtó ezt észre sem vette. A későbbi helyszínelés során derült ki, hogy a hajtó a lövés eldördülésekor egy sűrű kökényes mögött állt, 31 méterre a puskától. Feltételezhetően alacsony lövést tett a svájci vadász.

A szerencsétlenül járt hajtót azonnal a móri kórház ügyeletes orvosához vitték, aki a lött sérülést látván – érthetetlen módon – a balesetet súlyosnak, sőt életveszélyesnek nyilvánította, és továbbküldte a sérültet a Fejér Megyei Szent György Kórházba, ahol összesen öt darab (!) sörétet vettek ki az arcából, nyakából és a vállából.

A rendőrség a svájci vadászt még a vadászat estéjén kihallgatta, megtörtént a helyszínelés, a ballisztikai vizsgálat, a jelenlévők kihallgatása... a rendőrségi vizsgálat még nem zárult le.

Amikor a baleset hírért vettük, rögtön gyanúsak tünk a híradások túlzásai, ezért vettük a fáradságot, hogy első kézből tájékozódjunk.

Természetesen beleütköztünk abba a – a résztvevők és az illetékesek részéről valamennyire érthető – szemléletbe, hogy senki nem akart nyilatkozni. Jó darabig eltartott, amíg elhitték, hogy szerkesztőségünk nem „turbózní” akarja a történeteket, csupán a hitelességre törekszik.

Eleink tiszteletére

Manapság, amikor oly gyakran megkérdőjelezzük a vadásztársaságok létjogosultságát, amikor a vadászati szakemberek is a múlt ősdi intézményeként tekintenek a vadásztársasági formára, nos, akkor ezek a kis közösségek rendre bizonyítják, hogy a vadásztársasági forma nélkül sokkal szegényebb lenne az egész vadászati kultúránk. Kétségtelen, hogy a vadásztársaságok szint visznek a magyar vadászati közéletbe. Nélkülük szegényebb lenne az oktatás, a hagyományok tisztelete, azok átadása, az apáról fiúra szálló vadásztudomány rendre elveszne és csak a tankönyvek száraz szövege maradna az ifjú vadászgenerációk számára.

Egyre több vadásztársaság ismeri fel a múltban rejlő értékeket, egyre többen nyúlnak vissza olyan elődökhöz, akik méltóak arra, hogy vadász múltjuk alapján, példaképként álljanak a fiatal vadászok előtt. Ilyen úton jár a Baranya megyében gazdálkodó Hosszúcsér Vadászegylet is. A korábban már gróf Nádasdy Ferenc emléktáblával is kitüntetett vadászegylet a Közép-Mecsekben 5700 hektáros területen gazdálkodik, amely különleges rendeltetésű vadászterület. A szakszerű gazdálkodás mellett azonban egyre gyakrabban hallani arról a kulturális misszióról, amelyet ez a kis egyesület tűzött zászlajára.

A múltban kutatva elődeiknek állítanak emléket, teszik ezt a Mecsekben meghúzódó, eldugott erdészházak felújításával, emléktáblák avatásával, melyeken egykori vadászelődöknek állítanak emléket. A kordokumentumok szorgos gyűjtögetése mára odáig jutott, hogy immár nyomtatott formában is látható az a munka, amely több mint fél évszázadot fog át, bemutatva az egykori mecseki vadászok életét. A kis könyvecske „Jeles elődök nyomába lépve” címmel, alig száz sorszámozott példányban jelent meg, szinte csak belső használatra. Olyan neves vadászírók munkái fémjelzik e művet, mint Dr. Mess Béla és Békés Sándor.

A könyvbemutatóra 2011. december 11-én került sor a Hosszúcsér Vadászegylet területén található Kőlyuki vendégházban, ahol az ötven meghívott vendéget Dr. Jelenszky Márton, az egyesület elnöke köszöntötte. A meghívottak között egykori vadásztársak, valamint a hajdani és a mai bérbeadók is ott voltak. A Baranya megyei Vadászkamarát Dr. Bodnár József megyei elnök képviselte. Rövid felszólalásában biztosította a vadászokat, hogy a megyei vadászkamara a lehetőségeihez mérten támogat minden olyan kezdeményezést, amely a vadászati kultúrát, az egyesületi életet és a szakmaiságot ápolja, legyen az könyvkiadás, kynológia, vagy akár a vadászkiáltás kultúra.

Agyaki

Kitüntették Baracska Lajost

A Veszprém megyei fővadász munkáját a Magyar Vadászatért Érdeméremmel ismerték el december 9-én, a Bakonybéli tartott vadgazdálkodási fórumon.

A díjat Pechtol János, az OMV ügyvezető elnöke, a vadászkamara főtákará adta át.

FOTÓ: GÁSPÁR SÁNDOR

Figyelem! Fontos!

Sikerült elérnünk, hogy **2012. január 1-étől** kedvezőbb tarifával használhatják a mobil telefonjaikat, akik a Vodafone vadászflo-tához tartoznak. Az új tarifa-csomag már tartalmaz internet előfizetést és nem lett több az alapdíj!

Gond és egyben bosszantó is, hogy minden flotta-tagnak **egyéniileg kell aktiválnia az új tarifa-csomagot**. Fel kell hívni a 1270-es telefonszámot, majd egyéni előfizetőként a 2-es számot kell beütni, ezt követően az 1-es, majd a 0-t, hogy egy ügyintézővel beszélhessünk, aki kérni fogja a telefonszámot (SIM-kártya számot), valamint az **ügyfélbiztonsági kódot**, amit annak idején a szerződésbe beírtunk.

Vadászkiáltás tanfolyam

Vadászkiáltás tanfolyam indul a VKE Magyar Vadászkiáltás Egyet szervezésében. A bentlakásos tanfolyam **időpontja:** március 12-17. A tanfolyam **helyszíne:** Karasica-Völgye Vadásztársaság vadász háza, Martonfa (Baranya megye). **Program:** Kiáltás napi hat órában. Esténként előadások a vadászkiáltás és a vadászati kultúra tárgyköréből, neves előadók részvételével.

Jelentkezés: Agyaki Gábor +36-70/702-5007 vagy agyaki.gabor@digistar.hu

A részvételi díj teljes ellátással, napi háromszori étkezéssel 40 ezer forint/személy.

A tanfolyamon a Baranya Vadászkiáltás Együtt tagjai is segítik a hallgatókat.

Osztály vadászatszervező, széles klienskörrel keres gímszarvas-, vad-disznó-, valamint muflonállományban gazdag vadászterületet, egész Magyarország területén. Vadászati lehetőséget apróvadás és nagyvadás hajtóvadászaton, valamint bérleti lehetőséget egész, vagy részleges vadászterületre az osztály határhoz közeli területen. Vadásztársasági tagság is szóba jöhet.

Ájánlatokat e-mailben:
prassl.gmbh@aon.at

Természetkárosítás uniós pénzből?

A Fehér Kereszt Alapítvány bejárást tartott decemberben a Fábian-sebestyén mellett részben EU-pénzből megvalósult Donáti öntöző-fűrt „rekonstrukciójánál”. Az elénk táruló látvány önmagáért beszélt, hogy mire költötték a pályázati pénzt, megfejelve az adóforintjainkkal, közpénzeinkkel az arra avatott illetékesek. A beruházás indokolt-ságát nem vonjuk kétségbe, de a megvalósítás módja elképesztően felelőtlen, ésszerűtlen, és embertelen.

A megoldás e szerint: ásunk egy körülbelül 3-4 méter mély árkot, béleljük ki fóliával, gyűjtünk benne vizet és már is készen van a tökéletes élvefogó csapda. Minden arra tévedő, menekülő vagy szomját oltani kívánó állatot magához csalogat és örökre fogva tart, míg végül a tehetetlen pára a kimerültségtől, kihűléstől vagy fulladástól elpusztul.

Tudni szeretnénk, hogy az illetékesek felmérték-e annak súlyát, hogy állatok tucatjainak kínhalálát okozó csapdát építettek?

Feltételezhetjük-e, hogy hozzáértő szakemberek és szakhatóságok állnak eme brutális „beruházás” mögött!?

Jó lenne tudni továbbá azt is, hogy kik azok, akik a tetemeiket összeszedik, mit tesznek velük és végül hogyan számolnak el a vízbe fulladt vadállománnyal.

Esetleg a vadőrök, vagy talán a vadászok végzik el ezt a munkát?

Miért hallgat erről mindenki? Ugyanakkor kárenyhítés gyanánt az állatok menekülésére tökéletesen alkalmatlan „lépcsőket” és gumiabroncs trambulínokat alakítottak ki. A sors fintora, hogy éppen a „kimenekítő” lépcsőknél találtuk a legtöbb vízbe fulladt állatot. A helybeliek elmondása szerint állatok tucatjai fulladnak rendszeresen vízbe a műcsatorna átadása óta. Ottjártunkkor is találtunk az éjszaka során kihűlt vagy vízbe fulladt nyulat, rókát, őzbakot, sünt.

Alapítványunk feljelentést tett állatkínzás vétségének alapos gyanújával ismeretlen tettes, vagy tettesek ellen, illetve az illetékes természetvédelmi hatóságnál bejelentéssel éltünk természetkárosítás alapos gyanújával. Javasoljuk az illetékes szaktárának egy vadvédő kerítés mielőbbi megépítését, a további természetkárosítás és állatkínzás azonnali megszüntetését.

Szilágyi István kurátor

XIII. Vadon élő állatok karácsonya

Tizenharmadik alkalommal rendezte meg a VKE Matula Programja a Vadon élő állatok karácsonyát. A kedvezőtlen időjárási viszonyok miatt a program utolsó tavalyi rendezvényére a jászkarajenői Petőfi Művelődési Ház és Könyvtár termében került sor, ahol a gyermekek különféle előadásokat hallgathattak meg a vadon, a kertekben, az udvarokban élő állatok és madarak téli etetésének fontosságáról, módjáról, szabályairól, valamint a solymászatról. Az est végén a gyermekek a kapott vadászújságokból kivágott képekből készítették kiállítás paravánokon „A vadon élő állatok tele” címmel.

Mészáros Iván

Az év hala

„Az év hala – 2012” címért folyó verseny győztese a széles káráz (Carassius carassius) lett. Tavaly szeptemberben a Magyar Haltani Társaság

hirdette meg a pályázatot, melyre mintegy 10 ezer szavazó adta le voksát. A színezete miatt aranykáráznak (népies nevén sárkáráznak) is nevezett hálnak ötven éve még sűrű állományai éltek a növényekkel gazdagon benőtt holtmedrekben, csatornáknak és mocsaraknak, de napjainkra élőhelyeinek túlnyomó többségéről kiszorította a Magyarországra 1954-ben behozott ezüstkáráz.

Vadász Anna természetfotói

A Nemzeti Táncszínház Kerengő Galériában (1014 Budapest I., Színház u. 1-3.) február 5-ig tekinthető meg Vadász Anna a 2011-es „Az Év Ifjú Természetfotósa” címet elnyerő szegedi diáklány kiállítása.

Alexay új könyve

A neves fotóművésznek, Alexay Zoltánnak „Szigetköz” címmel jelent meg új, immáron hetedik kötete. A műben nem csupán a múlt és a jelen flóráját és a faunáját mutatja be művészi fotóival, hanem rövid ismertető szöveggel is ötvözi a képeket.

Az elsőkönyves író

2011. december 19-én, Pétervásáran, a városi könyvtárban mutatta be az első könyves Szabó József „Tizenkét hónap erdőn-mezőn” című, Egy vadász naplójából – alcímű kötetét. A szépszájú közönségnek először Egyed István polgármester – mint vadásztárs – ajánlotta a tanár úr „erdei hangulatok – lelki rezgések”-en alapuló novellás kötetét. Szabó József a Dunántúlról származik, de tollforgató vadásszá a hevesi dombvidék, „a péterkei” völgyek nyújtotta szép élmények nevelték. Már több alkalommal is sikeresen vett részt különböző irodalmi pályázatokon. Most saját erőből adatta ki ezt a szép kis kötetét, melyet így ajánlott az olvasóknak:

„...Köszönet azért, hogy ezt a könyvet a kezeden tartod. A legfontosabb kapocs, ami összeköti, az a természet folyton megújuló imádata. Megnyugtat, simogat, akár egy könnyű álmom. Neved és okulj a történetekből...”

Különleges napló ez, mely az elmúlt év fő történéseit foglalja össze. Számomra megtiszteltetés volt, hogy a kötet borítójára került vadat – közös terv alapján én rajzolhattam meg. Most pedig szeretettel ajánlhatom ezt a könyvet – korosztálytól függetlenül – mindenkinek, mivel amellet, hogy szórakoztat, nevelő és oktató hatása is van.

Valaczkai Erzsébet

A vándorló zergék

Az osztrák Der Anblick októberi számában jelent meg egy írás Dr. Hubert Zeiler tollából, a zergék vándorlásával kapcsolatban. Az írás külön bekezdésben értekezik a magyar zergékről, hivatkozva Faragó professzorra...

Hazánk a Grasztól délre lévő kis város, Wildon közelében élő zergeállomány vándorlásával kapcsolatban került szóba. Annak ellenére, hogy Wildontól keletre már nincsenek igazi hegyek – amelyek a jól megszokott élőhelyet biztosítanák a zergék számára –, egyes egyedek mégis Magyarországra felé, pontosabban a Kisalföld felé veszik az irányt. Az 1980-as évek folyamán összeítették a Magyarországon látott zergék számát. Számításaik szerint 100 év alatt 19 esetről tudni, amikor látták ezt a vadat hazánk valamely pontján, mint például a Balaton környékén. Az esetek többségében bakokról szólt a fáma. Ezekből az adatokból a szerző arra következtetett, hogy a zergék akár 100 kilométeres távolságra is képesek elvándorolni.

Székhelyváltozás!

Új helyen várja a vadászokat a Bács-Kiskun megyei vadászkamara és vadászszövetség.

Az iroda címe: 6000 Kecskemét, Rákóczi út 9. I/5.

A szervezet telefonszáma változatlan: +36-76/325-254

Vadászklubok programok

MEOE Magyar Vizsla Klub

- március 30. Dunavarsány – Tenyészszemle, alapvizsga
- április 1. Dunavarsány – CACT Nehezített vércsap-verseny
- április 7. Cegléd – 2x CACT Mezei verseny

Drótszűrő Magyar Vizsla Szakosztály

- április 28. Martonfa – Alapvizsga, tenyészszemle, vízi-mezei vizsga

Német Vizsla Klub Egyesület

- április 7. Nyíregyháza, Baja – Képességvizsga és tenyészszemle
- április 14. Békéscsaba – Képességvizsga
- április 21. Kaposvár – nehezített vércsap vizsga

Magyar Véreb Egyesület

- március 3. Kaszói-kupa, elő-, fővizsga, tenyészszemle

MEOE Erdélyi Kopó Klub

- április 1. Babatpuszta – Nehezített Vércsap verseny, CACT
- április 14. Katymár – Vaddisznóhajtó munkaverseny, CACT
- április 15. Katymár – Tenyészszemle, képesség- és munkavizsga

MEOE Kopó klub és a Basset Tenyésztők és Tartók Kynológiai Egyesülete

- március 31. Soponya – Tenyészszemle, munkavizsga
- április 21. Ásotthalom – Tenyészszemle, munkavizsga

Magyar Pointer Klub

- április 21-22. Cegléd – Tenyészszemle, tenyészvizsga, Field-trial

Hungária Retriever Klub

- március 25. Gyúró – Tenyészszemle, képességvizsga, munkavizsga

MEOE Magyar Labrador Retriever Klub

- március 24. Gyömrő – Working Test
- április 14. Babatpuszta – Tenyészszemle, képességvizsga, munkavizsga
- április 21. Tata – Special Kiállítás

Retriever Munkakutya Sportegyesület

- március 3-4. Sopron – Working Test

Vadászatról, vadgazdálkodásról szóló cikkek szemléje

Határon innen és túl

A bochumi leopárd

Karácsony első napján egy vadász hívta a német segélyhívó számot. Előjáróban biztosította a rendőrt színjózanságáról, tiszta tudatáról, valamint arról, hogy nem áll kábítószer befolyása alatt. Egy közeli tóban, a víz felszínén egy döglött leopárdot vett észre és ezt kívánta a rendőrség tudomására hozni. A rendőrség, tűzoltóság és katasztrófavédelem nagy erővel vonult a helyszínre és mire a „hullát” kihalászták, kiderült róla, hogy az egy életnagyságú plüssállat. Eddig még nem sikerült megnyugtató magyarázatot találni a plüssleopárd toba kerüléséről. (A szerkesztőnek is kisebb gyűjteménye van már az erdőkben „elkóborolt” plüssállatokból.)

Forrás: djj.de

Kóbor ordas

Maga mögött hagyta az amerikai Oregon állam határát az a két éves szürke farkas, melynek mozgását már szep-tember óta figyeli a hatóság. Az OR7 névre elkeresztelt ordas jelenleg 10 mérföldnyi távolságot tett meg Kalifornia államban. OR7 határátkelésének azért van hírértéke, mert 90 éve ez az első szürke farkas, amelyik Kaliforniába betette a lábát.

Karácsonyi látogató

Furcsa meglepetésben volt része a Salt Lake City-ben élő Keller családnak karácsony éjjelén, ugyanis egy elkóborolt szarvas „tört be” a házukba. A kíváncsi állat a pince ablakán keresztül jutott be hozzájuk. Kellerék értesítették a helyi hatóságot, akik karácsony ellenére azonnal a helyszínre siettek és elszállították az eltévedt agancsost.

Forrás: Biggamehunt.net, 2011. 12. 26.

Rakoncátlan hódok

A Duna menti Dillingen városka közelében, az elmúlt idők során jelentősen elszaporodtak a Németországban is védett hódok. „Áldásos” tevékenységüknek

a kukorica- és cukorrépaföldek látják kárát. Váraik építése során a fákat sem kímélik, és ezzel fokozzák az árvízveszélyt. Sajnos a hódvár-rendezési alap pénze időközben elfogyott, ezért Eugen Bayer, a Bajor Mezőgazdász Szövetség dillingeni tagozatának elnöke ismét a hódvadászat engedélyezéséért szállt síkra.

Hivatkozás a vadászati orákulumra

Az egyik 1,2 milliós példányszámú női hetilapban a négy tappancsú állatvédőkre hivatkozva ismét vadászellenes rágalmak láttak napvilágot. A négymancsúak szerint a vadászok évente közel 300 ezer kóbor macskát lönek szerte Németországban. Véleményük szerint itt szó sincs a vadon élő állatok védelméről, a vadászok pusztá kéjből gyilkolásszák szegény elbitangolt cicákat! Becslések szerint Németországban közel 2,5 millió elkóborolt cicuska boldogítja a vadat és a vadászokat. A lőtt kóbor macskákról hivatalos statisztika nincs, az általuk a vadállományban okozott károkat is csak fölbecsülni lehet.

Forrás: wildundhund.de

Segítség a rács mögül

Tudósok szerint kevesebb, mint 40 amuri leopárd (*Panthera pardus orientalis*) él már csak a vadonban, ezek közül 25-30 Oroszország területeit népesíti be. A kihalástól veszélyeztetett faj megmentése céljából állatkerti leopárdokat szállítanak egy tenyésztő program keretein belül Oroszországba. A programban az Egyesült Királyságban élő amuri leopárdokkal is részt vesznek. Dr. John Lewis, a projekt egyik állatorvos tanácsadója szerint az amuri leopárdok most olyan szituációkkal kerülnek szembe, amely később más nagymacska fajok esetében is előfordulhat. Éppen ezért nagyon fontosak azok a tapasztalatok, amelyeket a tudósok a kipusztulás szélén álló leopárdok megmentésére létrehozott programból szerezhetnek.

Forrás: The Guardian, 2012. 01. 02.

Sertéspestis az asztraháni területen

Afrikai sertéspestis ütötte fel a fejét az Oroszország dél-európai részén, Európa és Ázsia határán fekvő asztraháni területen. A vírust december 30-án mutatták ki egy monitoring céljából lelőtt vaddisznó testében, a Harabalinszkij járásban található Buhovszkij szigeten, amelyen egy 9000 hektáros vadasparkban folytatnak vadgazdálkodást. A járás rendkívüli helyzetekkel foglalkozó szakbizottsága karantént vezetett be a szigeten.

2012. 01. 08., ihunter.ru

Naponta ellenőrzik a vadászokat

A Baskír Köztársaságban, Oroszország európai részének keleti szélén naponta rajtaütés-szerűen ellenőrzik a vadászokat. Sokan nem veszik figyelembe, hogy a vadászati idény a legtöbb vadfajra még december 31-én véget ért, és a vadászati év végéig csak a süldő és malac, a róka, a mezei nyúl, a nyestkutya és a farkas löhető. Bár Oroszországban január első hete munkaszünet volt, a vadászati hatóság akkor is dolgozott, hogy rajtakapja az orvvadászokat a rabsickodáson.

2012. 01. 07., zatrofeem.ru

Elszaporodott a farkas

A szibériai Burját Köztársaságban körülbelül háromszor több a farkas, mint amennyit a régió „elbír”: 2011-ben mintegy két és fél ezer egyed számoltak össze. A helyi természetvédelmi hatóság azzal magyarázza az állományrobbanást, hogy 2005 óta a populációt tilos méreggel gyéríteni. Emellett szerepet játszik az is, hogy a vadászokat anyagilag nem ösztönzik ennek a vadfajnak a vadászata. Tavaly 640 farkast lőttek Burjátjában, ami húszéves rekord, azonban nem elég: 2010-ben a ragadozók által okozott kár 11 millió rubel (mintegy 85 millió forint) volt, míg 2011-ben már 19 millió (körülbelül 147 millió forint).

2012. 01. 07., huntingsib.ru

Zemplén, ahol a csönd kezdődik

Az 1968-ban alakult Zempléni Hubertus Vadásztársaság Magyarország egyik legszebb tájegységén, a Zempléni-hegységben hódol ősi szenvedélyének. Sportvadászok, aktív dolgozó emberek és nyugdíjasok, 54 tag alkotja. Az eltelt évek összekovácsolták a társaságot, jó hangulatú, eredményes vadászatok tudhatnak maguk mögött, és hasonlókat szeretnének a jövőben is.

Az erdőkkel és mezőgazdasági kultúrákkal tarkított Zempléni-hegység látványa önmagában is élmény a vadászat és a természetkedvelők számára.

A vadásztársaság területét határoló települések: Sárzadsány, Bodrogolaszi, Herceghút, Makkoshotyka, Sárospatak, Károlyfalva. Területük eredetileg 12 ezer 400 hektár volt, azonban a kétszeri „rendezés” során 5100 hektárra csökkent, ebből 2600 hektár erdő, 2500 hektár áll mezőgazdasági művelés alatt. A hegységrendszert éles, meredek és mély völgyek teszik változatossá, a legnagyobb tengerszint feletti magasság 500 méter. Az erdőterületek zöme tölgy és bükk, az öreg állományokat természetes felújítással váltják ki, így a vadnak mindig van elegendő pihenőterület. Az erdőállomány alja kortól és sűrűségtől függően egyenletesen borított cserjével. Mindössze 3 hektárt kellett bekeríteniük, ennyivel „megúszták” az erdei vadkárt. A hegylábakra felnyúló mezőgazdasági terület nagy része szőlő – hiszen ez a Hegyaljának, a tokaji borvidéknek egyik széle – és sok gyümölcsös is hasznosítja a különleges klíma- és talajadottságok előnyeit. Mezőgazdasági kár elsősorban a szarvasoknak a gyümölcsösökben okozott kéreghántása miatt keletkezik, az éves szinten kifizetett összes vadkár összege mintegy 1,5 millió forint. Vízben gazdag az élőhely, a sík részen keresztülfolyó Bodrogba számos vízfolyás, patak torkollik, és sok forrás is található.

A terület nagyvadas, amelyen szarvasok, őzek, muflonok, és vaddisznók élnek. Közepes minőségű a szarvasállomány, évtizedes távlatban javuló mutatókkal, a terítékre került bikák agancsának átlagsúlya 5 kilogramm. A bevétel zömét a bikavadásztatás adja, a tagok 20 százalékos kedvezményt élveznek.

A vadászbál a családok ünnepe

Kerchner József elnök és Albert István vadászmester az átalakított vadászház előtt

hetik el, akár bőségben is. Őzállományuk közepes, az agancsmínőség gyenge, az átlagsúly 290 gramm, a bakokra a tagság vadászik, esetleg a disznólesre érkező bér vadászok lehetnek egyet-egyet, a szóró megközelítésig. Muflon elsősorban váltóvadként jelenik meg a területen, nagyobb gyakorisággal a téli, hófödte időszakban. A kosok zöme kifejezetten gyenge, nem kívánatos alakulása, kisívű csigát növeszt. Kiválóan mondható viszont a vaddisznóállomány minősége, minden évben 4-5 érmes kan kerül terítékre. Mennyisége teljesen a mezőgazdasági kultúráról függően változik – ez vadkáros időszakban sokszor már nem csak szórakozást, hanem „kényszervadászatot” is jelent. Éves átlagban 150 körüli a teríték. Vadászataikat szerény apróvadállomány teszi színesebbé, a tagságnak jó szórakozást nyújtó fácán- és mezei nyúl vadászatokat tartanak, amelyekre vendégeket nem fogadnak.

Mint sok más hazai társaságnál, itt is a tagság elöregedése tapasztalható, 50 év körüli az átlagéletkor, a létszámstop miatt nehéz a fiatalítás. A nagyobbik terület rész – amely állami kezelésbe került – elvesztése után az 55 tagból csak hárman távoztak. Az 52 tag-

ból 32 vadászik aktívan, az éves tagdíj 100 ezer forint. Évente 5 nap kötelező közösségi munka van, főleg lesépipítés, az elmaradás ugyan napi 4 ezer forinttal megváltható, de a csapat zöme részt vesz rajta. Élénk a társasági élet, évente rendeznek családi vadászbált az étteremben, mivel a raktárépületből átalakított egyszerű vadászház ilyen nagy létszám befogadására nem alkalmas. Ez persze nem azt jelenti, hogy nem szívesen járnak ki a tagok a mindössze 2 ágyat, néhány asztalt és fotelt befogadó, kicsi, de igen hangulatosan berendezett házba, ami stílusosan – hiszen a Hegyalján vagyunk – egy hegyoldali hatalmas szőlőültetvény közepén helyezkedik el. Itt vannak kiállítva a főzőversenyeken szerzett kupák, serlegek és oklevelek, a Sátoraljaújhelyen immár 10 éve zajló, egyre népszerűbb vadfőző-versenyen szinte mindig dobogóra kerül a társaság főzőcsapata. A mezőny igen erős volt a tavalyi versenyen, mivel nem kevesebb, mint 73 csapat nevezett. Rendszeresen átjárnak a szlovákiai Kiskövesd-Nagykövesd járási vadászrendezvényekre is és onnan is

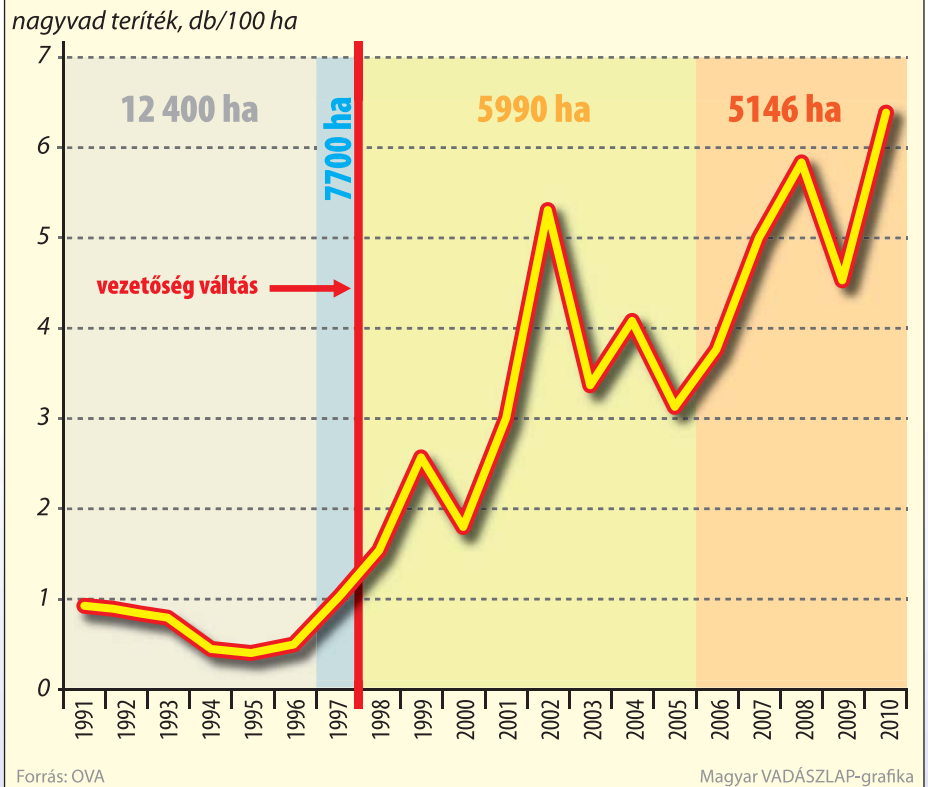
jönnek át vadászok hozzájuk. A szomszédos Kossuth Vadásztársasággal közös szabadterei rendezvényt tartanak a vadásztér előtt, ahol a tagok a lőtéren tarthatják karban lőtudásukat. A vadásztársaság évek óta saját, elegáns honlappal rendelkezik (www.zemplenihubertus.5mp.eu), amelyet folyamatosan frissítenek, rengeteg képpel, információval mutatva be a társasági életet és a vadászterületet, de az elmúlt 20 év térítékadatait is megtaláljuk.

A tagok 35 szórón etetnek, ezért évi 35 ezer forintot kell befizetni a társaságnak, viszont cserébe a saját szóróra 8 vendég-hívási lehetősége van az „üzemeltetőnek”. A mezőgazdasági területekre 2 ezer forintért lehet vendégjegyet váltani, de a vadkár miatt gondolkodnak ennek térítésmentessé tételén. Sajátos módon a magánszórókon mindenki kíméli a „saját” vadját, így a vad zöme egész évben ott táplálkozik. A lőtt vadat a tagok szinte 100 százalékban megvásárolják saját, kedvezményes húsárjegyzékük szerinti áron. Aki nem él ezzel a lehetőséggel, a leadott vad után egy plusz vendégjegyet kap. A társaság a két 400 hektáros kíméleti területen 5 szórót üzemeltet a bér vadászok számára, amelyeken 800 mázsa szemestakarmányt etetnek fel, és a disznók mintegy 18-20 százaléka itt esik. Régebben volt saját eszközállományuk, amelyet megszüntettek és minden szükséges gépi tevékenységet bér munkában végeztetnek; egyszerűbb, jobb minőségű – és semmivel sem drágább.

A Zempléni Hubertus Vadásztársaság éves árbevétele 10 millió forint körül mozog. Társaságuk vadászati lehetőséget kínál bér vadászok számára szarvasra, őzre, vaddisznóra, elsősorban cserkelő vagy les vadászaton, vaddisznóhajtást évi két alkalommal szerveznek decemberben. Egész évben disznójárta szóróikkal az eredményes egyéni vadászatokat biztosítják, vendégeiket két felkészült hivatásos vadász kíséri. A jelenlegi vezetőség 1998 óta irányítja a társaságot, 900 ezer forint hiánnyal vették át a kasszát, de jelenleg közel 20 milliós a vagyoni tartalék...

S.E.

A vadászterület nagyságának és a nagyvadterítéknek a változása az elmúlt 20 évben

A két hajtás között jólesik a forró tea

Visszapillantó

Húsz év még nem történelem, de talán mégsem teljesen érdektelen, hogy annak idején mi foglalkoztatta a vadászokat? Az emlékek földidézése még ötvenes „ugrásokban” is valamennyire alkalmas egyszerű következtetések levonására, a tapasztalatok átadására és nem utolsósorban a „rácsodálkozásra”.

1992/február

Javában küzdöttünk az új fegyvertartási és az egészségügyi rendeletek előírásai ellen. A rossz nyelvek szerint az MDF-es kormány ezekkel a rendeletekkel akarta elérni, hogy az öreg kommunisták lerakják a fegyvert. Nos, sokan le is rakták, de nem feltétlenül az „öreg kommunisták”. A fegyverletétel a vadászfegyverek 5 évenkénti vizsgáztatásánál kezdődött, egyszerre „ömlött” a sok ezer fegyver a Kézilőfegyver Vizsgá-

tató Állomásra, hajnalonta hosszú sorokban „anyáztak” a vadászok a Soroksári úton. Ekkor számoltuk ki először, hogy vadászonként legalább hatezer forintot kaszált rajtunk az állam.

Ki emlékszik már arra, hogy minek a rövidítése volt az SZSZMV? A Szakmai Szövetség a Magyar Vadgazdálkodásért Egyesület, amely azt javasolta, hogy gazdálkodjanak a szakemberek és licencre vadásszanak a sportvadászok... merthogy a vadászatban-vadgazdálkodásban „nem a szakmai, hanem elsősorban politikai, rokon, illetve kiscsoportok személyes érdekei” érvényesülnek.

Még szenzációnak hatott, hogy a HM Veszprémi Erdőgazdaság – miközben felmondta három vadásztársaság bérleti szerződését, egyharmadról kétharmadra növelte az üzemi terület nagyságát – ezer nagyvad elejtését ajánlotta fel a hazai „bérkilövő” vadászoknak.

Dortmund után a bécsi Jaspowa-ra irányult a figyelem, ahol nem csak kiállítóként, látogatóként is sok magyar vadász megfordult, különösen a vadászatszervező irodák „nyomultak”. Itt írták alá például azt a szerződést, amelyben a HM bujái és uzsai területére – évente 25 millió forintért – a legnagyobb osztrák utazási iroda, a Mistral fogja a vadászvendégeket szervezni.

1997/február

Első alkalommal – az 1996. évi CXXVI. törvény értelmében – kértük a vadászokat, hogy az adójuk 1 százalékát adják nekünk, hogy a vadászati kultúrára költessük, hogy áprilistól ingyen adhassuk a VADÁSZLAP-ot a vadöröknek. Durván 3 millió forint költséget vállaltunk az alig fél millió forintos adományok fejében.

S ha már a számoknál tartunk, kiszámoltuk, hogy egy 10 ezer hektáros vegyesvadás területen, 50 taggal 4,5-8 millió forintért lehet egy új vadásztársaságot létrehozni. Ez azért volt érdekes, mert még csak az elején tartottak a vadászterületek megszerzéséhez vagy megtartásához kötődő harcok.

Sokévi huzavona után, 1996. december 27-ei keltezéssel módosították a fegyverrendeletet, amely – sajnos – lényegében nem változtatta meg a vadászfegyvert tartók helyzetét. Újdonság volt a szétszedhető fegyverek tiltása, de nem változott a .22-es kispuskákra vonatkozó előírás, merthogy akinek volt, megtarthatta, új kispuska vásárlási engedélyt viszont sportvadásznak nem adtak. Ezzel párhuzamosan jelent meg az IKIM rendelete, amelyben megszüntették a Magyar Kézilőfegyver Vizsgáló Hivatalt és létrehozták a 100 százalékos állami tulajdonban lévő, azonos hatáskörű és jogosítványú Polgári Kézilőfegyver és Lőszervizsgáló Kft.-t. „Így immár egy profit érdekű gazdasági társaságnál vizsgáztathatjuk időszakonként puskáinkat” – írtuk a magazin 11. oldalán.

De sokszor fohászkodtunk, bár lenne dr. Czvalinga Istvánnak követője, aki felkészülten vállalkozna értelmes könyvkritikák írására, amiből mindig lehet/lehetett valamit tanulni. Ebben a számban a dr. Bán István szerkesztette „Vadászetika I.” kötet kritikája olvasható, s ekkor ismerkedtünk meg pl. a „dögrekorder” kifejezéssel.

2002/február

Másodszor választott vezetérséget az Országos Magyar Vadászakara. Az elnök Feiszt Ottó, a sportvadász alelnök a miskolci dr. Székely László, a hivatásos vadászok alelnöke Buzgó József lett. Az elnökkel és a vadgazdálkodás doktora címre törekvő alelnökkel készítettünk interjút, nem minden tanulság nélkül.

Újdonsült főmunkatársunk, Somfalvi Ervin kapta a feladatot, hogy a bemutatkozása mellett „udvaroljon” a vadászoknak az szja 1 százalékáért.

A szőrmés vadászok és a vadászatukról szóló összeállításunk illusztrációja egy hatalmas aranykakál volt, melyet karácsony napján ejtett el Jung Jenő, a fiatalabbik.

A Hungexpo „környezetváltozásra” ítélte a FeHoVa-t, a Szabadidő kiállítás része lett a vadászok éves nagy találkozója.

A vadászati kultúra fontos része az ünneplés, mert akkor mindig történik valami. Egy egész oldalon keresztül – felkérésre – „gondolkodtam” azon, hogy 2002-ben mit lehetne, és mit nem kellene megünnepelni, mégis lett hivatalos ünneplés, az OMVV fennállásának – kitalált – 120. évfordulója.

Két sorozat is elkezdődött ebben a számban, a KÓD-EX-ben első ízben közölt illetmen, a magyar vadászok viselkedési szabályainak első része, valamint az internetről szóló tájékoztatónk a netes kifejezésekről, elnevezésekről.

Még csak összesen 16 színes oldala volt a lapnak, ezért mindössze két oldalra szorult a természetfotós klubok aktuális bemutatása.

2007/február

Öt vadászati tudósítás is helyet kapott a lapszámban, ami nem túlzás egy vadászati magazinban. Évtizedes hagyománya volt a szerkesztőségi vadászatoknak, amelyet Kanizsay Gábor rendezett, és amelyre ebben az évben – vigaszdíjként – a Csongrád megyei vadászkamara vezetősége is hivatalos volt, merthogy elindultak a vadásznapok magasles-építő versenyen.

Egy hagyományos mezei nyúl vadászat adott lehetőséget a barátkozásra Derekegyházán, ahol a vendéglá-

tók még arra is ügyeltek, hogy számozott, eredeti Meszlényi Attila linómetszet díszítse a meghívót.

Ugyancsak díszes meghívóval lehetett részt venni a Kelet-Mecsek erdőiben rendezett vaddisznóhajtáson, melyen a 14 puskás 30 disznót hozott terítékre.

A három hazai vadászon kívül beszámoltunk a Swarovski gyár Z6-os céltávcsövét bemutató, sajtótájékoztatóval egybekötött lengyelországi vadászatáról, valamint Hídvégi Béla és Bán György, világgjári vadászaink egzotikus vadjainak elejtéséről szóló érdekes vadászatairól.

Szomorúan adtuk hírül a világnak, hogy eltemettük Magyar Ferenc barátunkat, külső munkatársunkat, a neves vad- és természetfotóst.

-CSS

IN MEMORIAM

Dr. Fábián Gyula (1949-2011)

Elhunyt december 14-én Gyula bácsink, a Károly Róbert Főiskola egykori tanszékvezetője, a főiskola docense. Több volt, mint tanszékvezető... felnéztünk rá, szakmai tudására, higgadtságára és felkészültségére. Tiszteltük, szerettük a mindig mosolygós, derűs Tanár urat, aki 62 esztendőskorában hagyta itt tanítványait, feleségét és négy gyermekét.

Cegléden született, 1972-ben agrármérnökként végzett a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen, majd mezőgazdasági környezetvédelmi szakmérnökként, 1991-ben agroökológusként. 1997-ben vadgazdálkodási szakmérnökként diplomázott Gödöllőn.

1974-től a GATE Mezőgazdaságtudományi kara, Melegégövi Oktatási osztályának tanszéki mérnöke. 1979–1984-ig az Országos Környezet- és Természetvédelmi Hivatal főelőadója, majd az egyetem Növénytan és Növényélettani tanszékén az MTA tudományos ösztöndíjasa. 1987–1990. között a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási

Minisztérium kutatási főosztályának osztályvezető-helyettese, majd a Környezetvédelmi és Vízgazdálkodási Minisztérium Parlamenti Önálló Csoportjának vezetője, később a Környezetvédelmi és Területfejlesztési Minisztérium Parlamenti Titkárságának a vezetője volt. 1991-ben vette át a Földművelésügyi Minisztérium agrár-környezetgazdálkodási és növényvédelmi főosztályának főmunkatársaként. 1995–1999-ig a Földművelésügyi Minisztérium vadgazdálkodási főosztályának tanácsosa, majd főtanácsosa és szakmai tanácsadója. 2003-tól nyugdíjazásáig a Károly Róbert Főiskola tanszékvezetői tisztét töltötte be. Hivatali munkája mellett közérdekű társadalmi tisztségeket is betöltött a Magyar Terep- és Vadászíjász Egyesület elnökeként, a szakértői munkacsoportban és a „Ramsari” Nemzetközi Egyezmény Magyar Nemzeti Bizottságában. 2001-től a C.I.C. vadászíjász munkacsoportjának elnöke és a nemzetközi testület Vadvédelmi Tanácsa Végrehajtó Bizottságának tagja, a Nemzetközi Szafari Klub (SCI) hazai tagozatának alelnöke. 1984-ben kiváló munkájáért érdemérmeket, 1996-ban pedig nívódíjat kapott. Lapunkban is számos szakmai publikációja jelent meg. **Farkas Bertram**

**Emlékét
kegyelettel megőrizzük.**

Ma este...

Kelemen Atilla

Az Öreg a havat septe. Közben morgott magában valamit, de ez nem csoda, hiszen ezen a télen nagyon elege volt már a hóból, a hidegből. Mozdulatai majdnem matematikai pontossággal mérték a járdát, egészen a kapuig. Ott a vas cipőtakarítóhoz ütötte kétszer a szolgálatban meggömbült seprűt. Ezután, szinte csak megszokásból, kinézett a kapu fölé. Először lefelé, ahonnan esetleg jöhetne valaki, majd a temető felé, ahonnan általában nem jön senki. Lassan megindult visszafelé a tisztára sepejt járdán. Az ajtó elé érve újrakezdte. A mozdulatok egyhangúan ismétlődtek, és lassan szabaddá vált az út az istállóig, majd onnan hátra egész a csűrre, a szénatartóig. A seprűt nekitámasztotta a pajta oldalának és belépett a csűrbe. Ahogy a tehén meghallotta a csűrkapu nyikorgását, majd a megszokott zörejeket, hosszút, mélyet bögött.

- A fene essen beléd, mennyit tudsz enni!

De azért kinyitotta a csűr felőli kisajtót. Az üres járszol felett várakozóan szembenézett vele a kajla szarvú, öreg tehén. Az Öreg a villáért nyúlt és dobott neki egy kevés szénát. Nézte egy darabig a nagy, széles mozdulatokkal faló állatot, majd becsukta az ablakot, helyére tolta a madzaggal megkötött fareteszt.

Most megint valami feszültség volt a mozdulataiban. A csűr hátsó oldala felé került. Itt, a faragott végű lécek mögött már csak a nagy fehérség látszott, majd kissé fentebb az erdő szürkés-ködös sávja. Az egyik helyen kétlécnyi rés, melyhez keskeny ösvény vezet az erdő felől. A kemény, háromszög alakú özkörmök majdnem simára taposták a szűk, vályúszerű ösvényt. Az Öreg a friss havat

nézegeti a csapáson. Az éjszaka hullt hóban jól látszanak a be- és kivezető nyomok. Egy darabig még figyeli őket, majd a két lécezt ellenőrzi, hogy rendesen ki vannak-e támasztva. Miután mindent rendben talált, felegyenesedett és nagyon határozottan ezt mondta: - Ma este megölöm!

És ezzel mintha fel is oldotta volna a feszültséget magában, tempósan elindult a ház felé. Bent, miután benézett a kályhába, a konyhaasztal fiókjából előszedte a két nagykest. A nagyobbik, első világháborús szuronykés, puha rongyba csavarva feküdt a fiók mélyén. A fiók fenekéről előkerült a féltve őrzött fenőkö is. Miután kitekerkte a rongyból a nagy kest, mindkettőt maga elé, a puha rongyra tette és komótosan élezni kezdte őket. Egyáltalán nem sietett és a falba vert szegen ketyegő zsebórára is csak megszokásból vetett néha egy-egy pillantást.

Csak az őzön járt az esze. A nagy hó lehullása utáni első héten látta először, amikor az erdő szélén álldogálva nézett a ház felé. Éppen a kórét rakta beljebb a nagy hó elöl. Másnap az őz már közelebb merészkedett, és három nap múlva, reggel a nyomait már az istálló, a csűr körül is látta. Aznap az Öreg leverte a két deszkát, és a nyílás elé egy marék szénát vetett. Reggelre a széna eltűnt. Ezután minden nap kikészítette az őz porcióját és bent a csűrben is elhullatott egy-egy marék szénát. Még vagy két napig csak kintről fogyott el, de egyre hidegebb lett és egy reggel már bentől is hiányzott az odakészített széna. Aztán már egészen megszokottá vált az őz mindennapi jelenléte, sőt miután jóllakott, már nem ment vissza rögtön az erdő-

be, hanem a szénára felmászva, valóságos vackot taposott magának és ott töltötte az éjszakákat. Néha reggel, mikor kiment, még meleg volt az őz vacka. Attól fogva a tehénnek mindig a másik oldalról adott, hogy az őz helye érintetlen maradjon.

E terv már régen készen volt benne. De valahogy napról napra halogatta. Nem a büntetéstől félt, hiszen itt kint, a falu végén a kutya sem tudná meg. Nyomok meg nem maradnak a havon, mert minden a csűrben történik.

Ma azonban nagyon elhatározta magát. Annyira, hogy a szálkás, sovány hús gondolatára összefutott szájában a nyál. Valamikor régen, sarjúkaszáláskor elvágott egy őzgidát. A le húzó dó, már nagyocsk a gida első lábait kapta el a kasza. A menekülni próbáló gidára rávetődött, és teljes súlyával igyekezett elnyomni panaszos rimánkodását. A nadrágszójával kötötte össze a gida lábait, és az ujjasa alatt lopta hazáig. Olyan jót már rég nem ettek, mint akkor este a puha, omlós őzhúsból.

A szürkület lassan előkúszott az erdőből és egyre sötétebben fogta körül a falut. Aztán egészen besötétedett. Valahol a közelben panaszosan szólt egy kis kuvik. A hangra az Öreg inkább meglepődött, mint megijedt. Nem volt babonás, de mint a régiek majdnem mind, ő sem szerette, ha öregember háza közelében bagoly kiáltozik. De hamar megnyugtatta magát, hogy ez most nem neki szól. Ahogy az idő telt, úgy kezdett valami nyugtalanságot érezni. Minden érzékével már kifelé figyelt, pedig egész biztosan tudta, hogy az őz már a csűrben van. Magára erőltetett még egy félóra türelmet. Előszedte a csak disznóvágáskor használt, nagy deszkalapítót. Mielőtt kiment volna ellenőrizte, hogy a nagy fazék víz meleg-e. A két nagy kés a csizmaszárában volt.

A deszkákhoz vezető hosszú madzag vége rögtön az ajtó mellett van. Annyiszor kipróbálta, hogy biztos volt benne, semmi baj sem történhet. Ahogy kilépett, el is szabadította a zsineg végét és hallotta, ahogy a csűrben a deszkák a helyükre csapódnak. Kicsit megállt, fűlelt, de semmi egyéb neszt nem hallott. Határo-

zott léptekkel indult meg a csűrkapu felé. Óvatosan nyitotta meg a hatalmas kaput, beosont és gyorsan beakasztotta maga mögött. A villa ott volt a keze ügyében. Marokra fogta és várta, hogy a szeme megszokja a sötétséget. A hó elég világosságot adott ahhoz, hogy a tárgyak körvonalait jól érzékelye. Az őz vackát kereste. Ahogy kezdte megszokni a sötétséget, egyre idegeesebb lett. Az őz vacka mintha üres lenne. Lassan elindult abba az irányba, pedig már egész biztosan tudta, hogy a szénafészekben nincsen semmi. Még tesz egy této va lépést arrafelé, amikor a háta mögött megmozdul valami. Lassan, nagyon lassan abba az irányba fordul. Érzí, hogy ez csak az őz lehet, valószínű a deszkák csapódásának zajára kiugrott vackából. Óvatos mozdulattal nyúl egyik kezével a zsebe felé. Kiveszi a hosszú elemlámpát, az előbbi neszezés irányába tartja, és hirtelen megnyomja a gombot.

A régi szekér mögött, a palánkhöz lapulva ott áll az őz. Majdnem takarás nélkül, kiegyenesített nyakkal. Mozdulatlanul áll az Öreg és az őz. A lámpa sárga sugá rkévéje teljesen befogja a szürke állatot. Az Öreg tudja, érzí, hogy most kellene szúrásra lendíteni a villát. De nem moz dul. Nézi az őzet, és már nem az őzpecsenye jár az eszében. Nem emlékszik, hogy lett volna alkalma ilyen alaposan megfigyelni egy vadat. Szürkésbarna szőre mintha naponta kefélve volna, úgy fénylik a ráeső fényben. Mélyfekete orra nedvesen csillog. Aztán a vékony, karcsú lábakra siklik pillantása. Az őz mereven áll, térdei alig észrevehetően remegnek. Az Öreg kezében is remeg a villa. Szúrni kéne, ha őzet akar enni, akkor szúrni kell. Az őz hatalmasra tágult szemekkel próbálja átfúrni az elemlámpa erős fényét. Barna szemeiben több a kíváncsiság, mint a félelem. Az Öreg nézi a nagy, barna szemeket, majd hirtelen elengedi a lámpa gombját.

A sötétség egyszeriben megvastagodik. Mozdulatlanul állnak mindketten. Aztán az Öreg lassan leteszi a villát és a csapda zsinórja után nyúl. Lassan felhúzza a léceket, megakasztja a zsineget és kihátrál a csűrből. ❖

Rosszul mutatta

Dúcz László

A vad elejtése nem mindig egyszerű feladat, hiszen gyakran igen nehéz észrevenni őket. Rejtőzködésüknek sokat köszönhetnek. Számtalanszor az életüket.

Mint hivatásos vadász, igen gyakran találkoztam ezzel a problémával, és egészen biztos, a többiek is. A vendégnek mindig meg kell mutatni teljes pontossággal, hol és hogyan áll az a vad, amire lőhet, mert bizony nem egyszer okozott galibát a félreértés.

Ugye nem mindegy, a kedves vadászvendégnek hány bal keze van, miután azt az engedélyt kapta, hogy az előttünk álló mufloncsapatból a bal szélsőt lőheti. A lövés eldördülése után a jobb kezét nézegetve megkérdezi.

– A balt mondta? Melyik is az?

A trófeabíráló bizottságban meg olyan nehézfejű emberek ülnek. Azok ott ragaszkodnak a sok ezer éves hagyományokhoz...

– Laci, én már négy öngyilkos, nyakba nővő csigájú kost lőttem, szeretnék most egy nagyot hazavinni – szólt hozzám az egyik visszatérő német vendég, akiről úgy tudtuk, hogy a polgári foglalkozása bankár.

– Rendben – bólintottam, s mentünk oda, ahol tudtam, hogy több jó kos tartózkodik az erdőn. Nem is csalódtam bennük, mert „otthon” voltak.

A gerincről lestünk lefelé, egy meredek oldal alján levő katlanba. Nem álltak messze, de a távolság inkább mélység volt. Óvatosan dugtam ki a fejem a gerinc széle fölött, ahol az állatokra számítottam. Meg is láttam kettőt, két hatalmas csigáját, egész biztosan aranyérmeset. A németek ketten voltak, tölem öt-hat méterre, jobbra, s csillogó szemekkel lesték a gyönyörű állatokat. Halkan rájuk sziszegtem. Amikor a pillantásunk találkozott, kezemmel mutattam, hogy a jobb oldali kost lője. Bólintott, hogy érti. Visszahúzódott a hegyperem takarásába, levette a hátizsákját és előre kúszott, a zsákot maga előtt tolta, arra támasztotta a fegyverét. Hosszan, gondosan célzott, aztán felemelte a puskát, ismét hátracsúszott a takarásba és rám nézett. Kérdőn emeltem meg a fejem.

– Szemben áll! – súgta.

Lenéztem a katlanba, s nem értettem mi baja a németnek, hiszen a vad gyönyörűen keresztben állt, mint a szobor, lövésre kínálva magát, fák között ugyan, de ideális helyzetben. Odacsúsztam tehát, ahol ők hasaltak. Bizony, onnan is két kos látszott, csak másik kettő. Az előzőket fa takarta. Ebből is hatalmas galiba kerekedhetett volna, s úgy gondolom, senki nem hibáztatható ilyenkor. A bajt, a „balhét” mégis nekem kellett volna „elvinni”. Röviden tisztáztuk, melyiket lője, s vártuk a dörrenést, ami késett, egyre késett. Többször nekiveselkedett, de csak nem húzta el a ravaszt. Hosszú-hosszú percekig kínlódott, végül elhibázta a vadat. A barátjával mi meg csak néztünk a bankárra.

A négy kos elfutott, s így nem mondhatom magamról: én lővettem meg a magyar rekordot! Andreas sápadtan nézett rám.

– Mekkora volt? – kérdezte remegő szájszájlel.

– Egy méter fölött volt mindkét csigája, úgy gondolom, Ungarn rekord! – néztem rá keserű képpel.

Még ott, a földön ülve, két kezével a fejéhez kapott.

– Hála Istennek, elhibáztam!

– Miért jó az neked?

– Sok pénz! Túl sok pénz! – mutatta ujjával a jól ismert, pénzszámolást idéző műveletet.

– Na és, te bankár vagy, nem?

– Én? – kérdezett vissza döbbenten –, csak bankban dolgozom, pénztáros vagyok ott!

Az bizony különbség, talán nagyobb, mint a jobb és a bal kéz közötti... neki legalábbis. Addig ő sem „mutatta” pontosan, mi is a beosztása.

Az enyhe tél aztán februárra megkeményedett, hideg jött magas hóval. A muflonok lehúzódtak a hegyek ormairól az alacsonyabb részekre, de ez sem segített sokukon. Több kos felfázott és nyomorultul elpusztult. Tahiban valahol őriznek egyet – mármint a koponyáját és a csigáit – az elhullottak közül, ami állítólag tíz centivel is hosszabb, mint a hivatalos mai, magyar rekord. Kár érte.

Bizony sokszor fordult elő, hogy a vendég azért nem lőtt, mert rosszul, vagy egyáltalán nem látta, amit a kísérője mutatott neki. Sőt, még olyan is megtörtént – mivel a bokorban előttünk álló szarvasbikát nem látta –, hogy a vendég a kezembe nyomta a puskáját, és bosszúsan mondta.

– Lőjél, te!

Nem tettem. Mégiscsak ő fizeti, és nem filléreket, de a sors másképp intézte. A szekér látványa – melyen ültünk – a sűrű bozótban álló vadat kíváncsivá tette, és félig kilépett, lapockáját mutatva, élénk állt. A vadász lövésére hatalmasat ugrott, s elrohant, mint akit magasan, lábon lőttek. Akkor már kikaptam a puskát a német kezéből, s rohantam a sebzett után a bozótosba. A bokrok fölött jól látszott az agancsa, és az, amikor megállt. Gondoltam, várok, hátha elesik, esetleg szíven lőtték, de csak állt és az agancsáról látszott, forgatja a fejét. Az ágak között egy tenyérnyi foltban láttam a nyaka tövét. Megadtam hát a kegyelemlövést. Helyben is maradt. Csaknem én is, mert abban bizony egy lövést találtam. Azt a nyaktőlvést, amitől összeesett, s azt én küldtem oda. A helyszínt később vizsgálva, arra a következtetésre jutottunk, hogy a bika előtt levő ág, amelyet a vendég eltalált, rávágott az oldalára, attól ugrott akkorát és pontosan úgy, mint azt szív-, vagy magas láblövésről teszi a vad. Németünk vidáman vette tudomásul a malört.

– Nem baj, a többieknek ne mondjuk meg: különben is, német löszer, német puskából végzett a bikával, méghozzá azonnal – és egy üveg körtepálinkával „szenteltük” meg a pontos lövést. Annyit azonban megjegyzett, miközben vészesen fogyott az üveg tartalma:

– Laci, legközelebb pontosan mutasd meg, hol a vad!

Megígértém, s azt is, majd máskor közelebb megyünk, mert ez volt, vagy úgy, jó húsz méterre!

Az igazgató, személyesen kísérte a vendéget a vadászházhoz, tehát fontos ember volt, bár nekem mindig Rejtő Jenő regénye jut eszembe róla. „– Tudja, ki vagyok én?” – kérdezte az orosz-lánt megszégyenítő üvöltéséről csúfnevet kapott légiós őrmester

a közlegénytől. „– Igen uram, az állatok királya!” – válaszolt büszkén, szegény közlegény. Valahogy én is így jártam. A vendégnek ugyanis Oroszlán volt a vezetékneve.

– Mit szeretnél löni? – kérdezte az igazgató úr tőle. – Lőhetsz szarvastehenet és borjút, ünőt, őzből ugyanazt, muflonjerkét és bárányt, na meg disznót. Mit szeretnél még? De az „állatok királya” nem szólt semmit, csak hangosan csámcsogott abból a kolbászból, amit magával hozott, miközben szanaszét morzsált. Szóval, igazi nagyúr volt...

Az igazgató – régi vágású úriember lévén –, szemével végigpásztázta a „csatateret”, amit a „király” az asztalon hagyott, s jelentősegteljesen rám nézett. Ebből értettem, a vendéget nem ő választotta, hanem a sors suvasztotta a nyakába: mindenkinek a maga keresztje! Ez a nagyság átka! Az ilyen embereket is el kell viselni, sőt meg is kell vadásztatni. Az viszont az én kerestem lett.

Egész napos cserkelés után voltunk, már óvatosan közeledett az alkony, a hó is szállingózni kezdett, amikor egy nagyon szép, erős tehenet láttunk meg az az évi és a tavalyi borjával. Nem volna szabad ilyen gyönyörűen fejlett jószágokat meglőni, mert ezek a jövő ígéretes egyedei.

– Lőhetem valamelyiket? – kérdezte, s már emelte is a fegyverét.

– Az ilyen kis családokat nem szabad bántani – igyekeztem védelmembe venni a szarvasokat, de az „állatok királya” másképp döntött.

– Márpedig, az egyiket meglövöm. Mondja meg, hogy melyiket? – és célozni kezdett. Közben tovább mondta. – Még bikára is van engedélyem, csak a főnöke azt elfelejtette mondani!

Átvillant az agyamon: új ember vagyok; a vendég fontos lehet, mert a diri személyesen hozta; a fegyvert nem üthetem ki a kezéből, s birokra sem kelhetek vele. Jobb, ha én mondom, melyiket válassza.

– A hátsót, az az ünő.

Azzal okozta volna a legkisebb kárt. Ezek után meglőtte az anyát, azaz a tehenet. A másik kettő elszaladt nélküle...

– Nem a hátsót, hanem az elsőt lőtte, ráadásul, májon! – pirítottam rá, de az már nem segített a szerencsétlen szarvasokon.

– Májon? Akkor biztos, hogy elpusztul, vagyis halálos lövést adott le! – büszkélkedett.

Én, legszívesebben lőttem volna egy Oroszlánt, de nem tehettem. Nem volt rá kilövési engedélyem.

– Ne haragudjon Oroszlán elvtárs, de ön nem az utolsót lőtte, hanem az elsőt!

– Rosszul mutatta. Különben is ez volt a legnagyobb.

A halálos sebbel elrohanó vadat másnap a vérebem találta meg a bokáig érő hó alatt, ami az éjszaka esett.

Ezek után az állatkirállyal felültem egy magaslesre és a kiszórt kukoricára érkező disznókra vártunk. Már erősen besötétedett, a hó szállingózni kezdett, amikor a bozótosból óvatosan kibújt egy disznó, néma csendben.

– Kijött egy disznó, tessék löni! – szóltam a vendégnek, de az undoromat nem tudtam leplezni.

– Igen? Hol van?

– Ott, előttünk, a nyiladék közepén – sűgtam vissza.

„Ófelsége” nekikészülődött és lőtt, de nem talált. Bevallom, örültem. Ám, amit mondott, az meglepett.

– Nem is volt ott semmi.

– Akkor, mire tetszett löni?

– Semmire, csak úgy odalöttem, mert maga mondta, maga a kísérő, én meg azt teszem, amit mond!

– Akkor az előbb, miért nem azt lőtte, amit mondtam? – kérdeztem, s már nem lepleztem a mérgem, üres udvariaskodással.

– Mondtam már, rosszul mutatta azt is, meg ezt is.

A következmények már nem ide tartoznak, de a „rosszul mutással” nem voltam egyedül.

A mezőőr meglepetten nézte a sűrűből kiváltó disznónyomokat, mert azon a vidéken nem szokott vaddisznó mozogni. Nem akarta, hogy bolondnak nézzék, ezért figyelni kezdte a környéket. Este és hajnalban kiült, s látta is a visszaballagó disznókat elvackolni az egyik bozótosban. Gyorsan elrobogott a helyi vadászmasterért, s lelkesedve kérdezte.

– Dani bácsi, akar disznót löni?

A kérdés természetesen felesleges volt, mert melyik vadász nem akar? Kapta a puskát, ültek már az autóba, és száguldottak a helyszín közelébe, miközben minden részletet el kellett mondania a mezőőrnek.

– Csak ott legyenek még! – aggódott a vadászmaster.

– Ott lesznek. Láttam, ahogy elfeküdtek – hangzott a megnyugtató válasz, s a két süldő valóban ott feküdt a bokrokkal benőtt árokban.

Jó széllel, óvatosan cserkelték be őket, s az egyik még fel is állt a vackából, hogy kényelmesebb helyet válasszon.

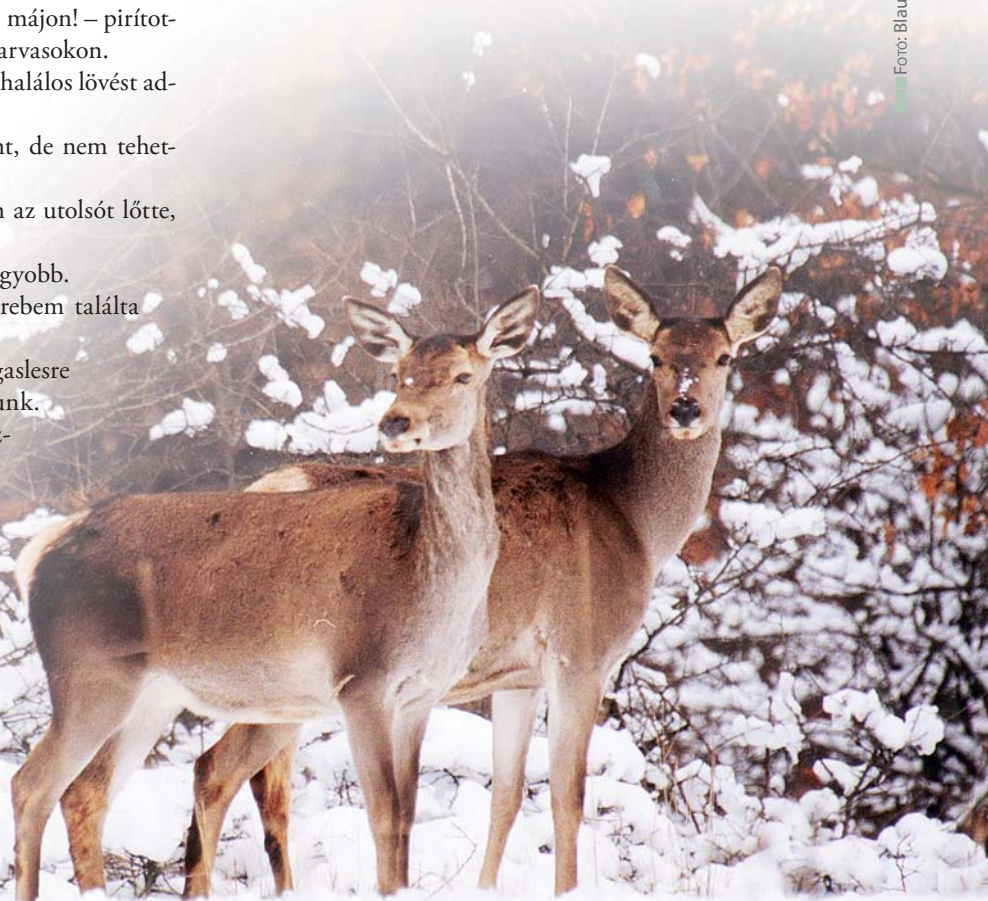
– A jobb oldali felállt, most lőjön Dani bácsi!

Az öreg megfogadta a biztatást, de a dörrenésre mindkét vad hanyatt-homlok elfutott. A mezőőr csalódottan jegyezte meg.

– Elhibázta.

Ingerült választ kapott.

– El, el, mert rosszul mutattad! ♡

HA		AZ IGAZ VADÁSZ NEMCSAK SZERETI ÉS		FEJLŐ- DIK		
CSÖKÖ- NYOSSÉG			476 ELŐTTI			
CSEN, LOP						
CSOKOLÁ- DÉ						
....KAPOK						
HASONLÍ- TÓ SZÓ						
				BRÁCSA	BÜNT KÖVET EL TÉVÉ- CSATORNA	FIGYEL- MEZTET
VILÁGOS- BARNA LÓ	LIBÉRIA				DUPLÁN: CUKORKA NŐSTÉNY PÁRJA	
	ELTART- HATÓ					
			IDEHAZA			
			HANG- JEGY			
BÜNHÖ- DIK					JEGYZE- TELT	
HIBÁZ- TAT					HAZAI BANK	
				MOSÓPOR- MÁRKA		ALSÓTA- GOZATOS
				SZEGÉLY- DISZ		
MÉLYBE NYÚJT					SZINTÉN NE	
KIVÁLÓ, ELŐKELO					ANNAK A HÁTÁHOZ	
				BÉCSI NAGYAPA		ÖZÖNLŐ, ZÚDULÓ
				PÓZNA, STANGLI		
ÍME	HAJTÁS, UTÓD				ATTÓL ELTERŐ	
	TERMÉK, PORTÉKA				KIS TÁL	
			ELŐ- FUTÁR			
			SÜRGETŐ SZÖCSKA			
MINDEN A HELYÉN				OSZLOP- FÉLE		
EURÓPAI VALUTA				LEHELET		
				TAKARÓ		BUDDHIZ- MUS ÁGA
				KOLOS- TOR		
ISIT MEGELŐZI	TARISZ- NYA				A NAGY VARÁZSLÓ MÉTERKI- LOGRAMM	
	SZILAJ, FÉKTELEN					
			ELEKTRO- MOSSÁG			NYÍLÁS- ZÁRÓ
			TÁMASZ, TOK			
OPEL TÍPUSA					HÍM DISZNÓ	
ÁTNYÚJT					KESERŰ GÚNY	
				LEGBELSO RÉSZE		SZEDER, SZAMÓCA
				EMLEK- ÉREM		
IPARKO- DIK	ÜGETÉS				FÖNTRŐL ALÁ	
	NAPA PÁRJA				HEVERŐ	
				LESZID		
				BIZONY, NÉPIESEN		
FÉM- JELZÉS					SZÁNTÓ- ESZKÖZ	
OTT, OROSZUL					CZUCZOR ÁLNEVE	
			EGYIDŐS TESTVÉR			ÍRASMŰ TÁRGYA
			A TISZÁ- BA ÖMLIK			
EURÓPAI UNIÓ	BAGOLY- FAJTA	É				KEMENCE- SZÖGLET
			AMA, AZON		CSELEK- VÉS	
					KÖTŐ- SZÖVET	
DOB						FUTÓ- MADÁR
HARSONA						
				INNI AD		

A keresztrejtvényben a vadászat etikai kódexéből vett idézet található. Megfejtését 2012. február 6-ig várjuk szerkesztőségünk címére vagy a jatek@vadaszlap.hu e-mail címre.
(E-mailben elküldött megfejtések esetén, kérjük a levélben írja meg címét is!)

A helyes megfejtők között értékes könyveket sorsolunk ki.

Előző havi megfejtés: A természet a vad számára élőhely, az ember számára pedig életfeltétel.

Nyertesek:

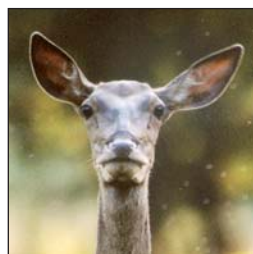
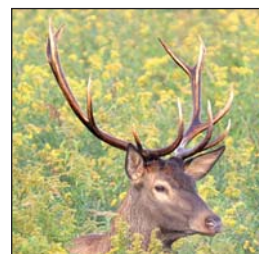
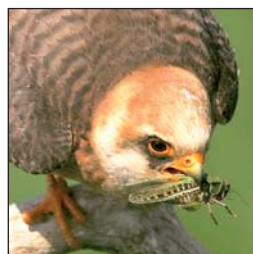
Szekacsek Zoltán (Tar), Zomborka Petra (Nézsza)

Jandrasits László (Vasszentmihály)

A megfejtéseket a 145. oldalon megtalálják!

Párkereső

Nézze meg figyelmesen a képeket és kösse össze a párokat. Ki kinek a párja?

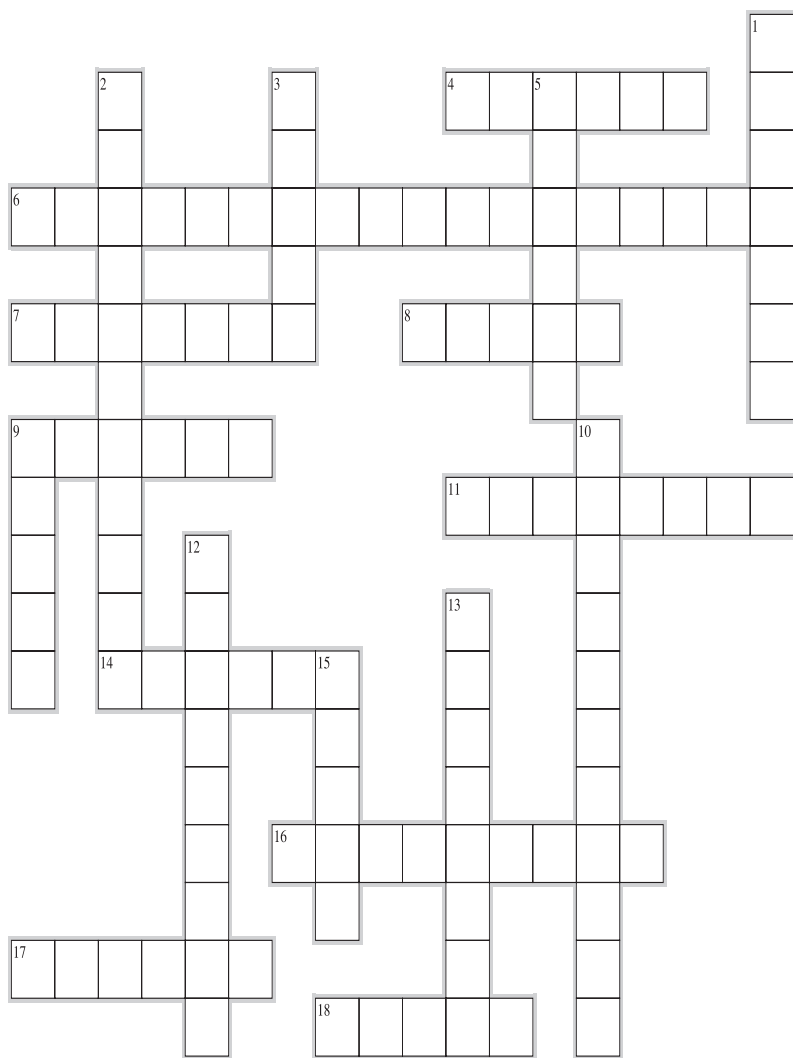
Szókirakó

Függőleges:

1.) A csizmára vagy a vad lábára rátapadt sártömb, **2.)** Esetlen repüléssel billeg ide-oda, **3.)** Vaddisznó-család, illetve a vaddisznók csoportja, **5.)** Erdei utak, dűlőutak, földutak középső magas domborulata, **9.)** A fűzfa virágán kívül az agancsok dúsan erezett, szőrrel borított növekvő agancsának borítását hívják így, **10.)** A hajtókból, puskásokból és kutyákból álló hajtósor jobb vagy bal oldala, **12.)** sűrű bokros, gázos terület, **13.)** Szabályos, 3-3 ágú agancsot viselő őzbak, **15.)** Valamely vad erősen megnövekedett alsó és/vagy felső szemfoga, amely a fajra jellemző

Visszintes:

4.) Régebben a sörétet hívták így, **6.)** Az adott területen élő állandó vad számának lelövésével történő apasztása, **7.)** Lábon elszáradt, kidőlt, erdei fa, **8.)** A liba hímje, **9.)** Az őzbak szaganyagával az általa „uralt” területet körben megjelöli, **11.)** Egy adott terület vadgazdálkodásának és a beosztott hivatásos vadászok irányításával megbízott személy, **14.)** Rendellenes, rossz állású, silány agancs, **16.)** A nyúl menekülés közbeni oldalirányú ugrásai, hirtelen irányváltottatásai, **17.)** Az apróvad porfördőhelye, **18.)** A juhfélék még nem ellett nőténye.

Gyerekjáték

Nézd meg alaposan a képrészleteket, majd az összekevert betűkből rakd ki a képen látható állat nevét.

ókar.....

lepe.....

rüeg.....

óuksm.....

devem.....

nüs.....

Az év fája 2012:

ROVATVEZETŐ:
ELEK SZILVIA
elekszilvia@vadaszlap.hu

Zselnicemeggy

A zselnicemeggyet (*Prunus padus*) más néven májusfaként, büdöshársként, gyöngyvirágfaként vagy apró fekete terméseire utalva, vadmeggyként, kutyacseresznyeként

is ismerhetjük. Ezt a hazai erdők egyik legkorábban virágzó fafaját választotta 2012-ben az év fájának az Országos Erdészeti Egyesület.

rad. Feketésszürke kérge gyógyászati jelentőségű (Cortex Pruni Padī), amelynek hatóanyaga vizelethajtó, izzasztó hatású, de köszvény, reuma és szifilisz ellen is használták. A skandináv országokban kérgéből színyanyagokat vontak ki, s különböző vegyi anyagok hozzáadásával szürke, narancssárga vagy sötétbarna gyapjűfestékeket nyertek.

Borsó nagyságú, fényes fekete, lédús termései keserűdesek és július végén érnek. Kevésbé élvezhető, de régészeti bizonyítékaink vannak arra nézve, hogy a kő- és bronzkorban fogyasztották. Ázsiai népek gyümölcsle és vegyes gyümölcsíz készítésére ma is alkalmazzák. Fateste sárgás vagy vöröses fehér, közepe – az úgynevezett gesztje – zöldesen sávozott. A faanyag meglehetősen rugalmas, könnyen hasítható, jól polírozható és esztergályozható. Nincs akkora jelentősége a faiparban, mint a közönséges cseresznyének, de a belsőépítészetben és csónakgyártásban gyakran használják.

Termőhelyi igényei közül ki kell emelni a fagyokkal szembeni ellenálló képességét, a hidegtűrését, valamint a magas vízigényt. Ezeken kívül tipikus mészkérű faj, mindig a mésztmentes termőhelyi viszonyok között jelenik meg. Szereti a humuszban és tápanyagokban gazdag talajokat, lombos fafajaink közül lehullott lombja az egyik leggyorsabban lebomló, amely során nagy mennyiségű kalciumot juttat vissza a talajba, amellyel a termőhelyét is javítja. Termőhelyi igényének megfelelően, hazánkban a síkvidékeken elsősorban az ártereken jelenik meg, ahol jól elviseli a nagyobb termetű fafajok árnyalását. Ezenkívül ott van a láperdőkben is, ebből következően mind a mozgó, mind a pangó vizet jól tolerálja. A hegy- és dombvidékeken a patakok mentén találjuk, miként a láperdőkben is, ahol a mézgás éger (*Alnus glutinosa*) a jellemző kísérő fafaja.

Az év fája mozgalmat Magyarországon az Országos Erdészeti Egyesület 1996-ban indította útjára. Célja, hogy a hazai erdők kevésbé ismert fafajait mind a szakmai, mind a nagyközönség számára bemutassa, megismertesse. 2012-ben az Országos Erdészeti Egyesület együttműködik az Ökotárs Alapítvánnyal, az alapítvány által 2010-ben meghonosított Év Fája Verseny magyarországi lebonyolításában.

Az idei évre a figyelem középpontjába emelt fafaj magyar neve a szláv eredetű zöld (zelena) szóból vezethető le, ami szintén a korai lombfakadásra utal. Erősen illatos, 15-20 fehér virágból álló fűtös virágzata a mészkérű erdők patak- és folyó menti részeinek díszé. Elterjedési területe hatalmas, Eurázsia java részét felöleli. Közeli rokonai Koreában és Észak-Amerikában élnek, ez utóbbiak közé tartozik a hazánkban idegenhonos fajként terjedő kései meggy (*Padus serotina*). 8-18 méter magas fa, de kedvezőtlen termőhelyeken csak cserjémetű ma-

A decemberi gyerekjáték nyertese:

Bárány Zoltán (Szlovákia)

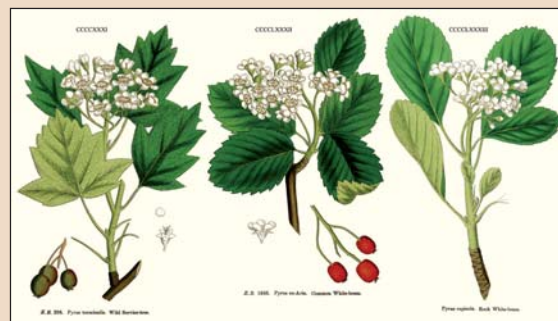
A könyvnyereményét postai úton juttatjuk el.

A király fája (részlet)

Eddig van a mese a király fájáról. Az igazság pedig az, hogy minden fa aranyat terem, amelyiknek gondját viselik.

Az egyik leggyakoribb vadon élő berkenyénk. Közepes termetű (15-20 méteres) fa, amelynek törzse nyúlánk, koronája boltozatos, ágai vastagok. Levelei karéjosak, karéjainak száma 7, szélük fűrészes, a karéjvégek és az öblök hegyes szöget zárnak be. Levelei a juharra emlékeztetnek, zöld, ősszel zöld-sárga, majd narancssárga, végül lila színű. A két alsó karéj csaknem merőlegesen áll a nyélre, és hosszabb a többinél. Kicsi fehér virágai sátorozó bugákban nyílnak. Lombfakadás után, májusban virágzik. Almácska termése tojásdad alakú, 12-15 milliméter hosszú, barna, fehéren pettyezett. A gyümölcsök szeptemberben érnek, és október-novemberben hullanak le. Húsa édes-savanykás ízű. Gyümölcsét leginkább a fagyok után fogyasztják, mert ilyenkor finom íze van. Gyümölcsével Angliában korábban sört ízesítettek, Németországban nyersen, vagy szószként fogyasztották. A termés gazdag C-vitaminban. Hosszabb életű (110 év), lassan növekvő fa. Az előhegységek és dombvidékek mészke felett kialakult agyag- és vályogtalajain növekszik legjobban. A száraz homokot és a nedves talajokat kerüli. A fafaragás, és a hangszeripar kedvelt alapanyaga. Dombvidéki – középhegységi faj.

FILMEK VADÁSZOKNAK ! 2500 Ft/Db

RENDELLENES, TORZ
AGANCSÚ ÖZBAKOK

ÚJ

ÖZBAK CSALSÍPRA

VADÁSZÉVAD

100
LÖVÉS

ÚJ

VADDISZNÓRA

További filmek:

Vaddisznó hajtások 1,2,3,4,5
Vadászévad 2006 - 2009

Vad és vadászat
Agancsosok

Dámbarcogás

Özbak bíráló 1,2

Gímbikák bírálata

Dámbikák bírálata

Muflonkos bíráló

100 gímbika

100 özbak

Öznász

Megrendelhető:

blumann@vadfotos.hu

www.vadfotos.hu

Tel.: 70/317-4106

70/360-6308

© Blaumann Ödön

Clôture
LACME
Electrique

villanypásztor

kerítésépítés

TORNADO

FORCE 12 FENCING

kerítésfonat

CONT-ECO
Kerítéstechnikai Kft.

9700 Szombathely

Szent Gellért u. 17-19.

Tel.: +36-94/325-672

Info: +36-70/9-49-59-69

E-mail: conteco@t-online.hu

www.cont-eco.hu

Újdonság!

Digitális vadmegfigyelő kamera

Bevezető ár: „Black Light”

77 200 Ft technológiával

DoenBolyGuard 30.08.2009 15:40:41

- Emberi szem által láthatatlan IR fényel dolgozik, ezért nagyon megőrzésre is tökéletesen alkalmas
- 2"-os színes kijelzőn
- 16 GB-ig bővíthető memória
- Jelszavas védelem lopás ellen

www.vadaszat-szabadido.hu

NUM'OXES
Nature & Technologies

Canicom 800 Expert
Kutyatanító öv

FeHoVa akció:
79 930 Ft

- Akár 800m hatótáv

- Két kutyához is használható

- Tölthető nyakörvvel

~~14 520 Ft~~

11 000 Ft

Greenland
szélálló
fleece kabát

Pinewood

**Keressen minket
a FeHoVa-n!**

ORIZO

Vajolet bakancs

26 450 Ft

Magyarországi forgalmazó:

Silver Kiss Kft.

7557 Somogytarnóca,

Károlyi Mihály u. 12.

Tel./fax: +36-82/461-693

Készítsünk hasznos eszközöket, berendezéseket házilag, olcsón, akár hulladéknak tűnő dolgokból is

Önadagoló apróvadetető

A VADÁSZLAP-ban megjelenő olcsó, ötletes megoldások adtak kedvet ahhoz, hogy megosszam a „találma-nyomat” Önökkel.

Elkészítéséhez megfelelő minőségű anyag, használható szerszám és némi műszaki tudás is szükséges. A külső tároló és a belső adagolócső PVC, a talp és a zsanérral csatlakozó tető fém vagy műanyag, rászegecselt lakatpánttal a hivatlan látogatók ellen, a tartótengelyek és az adagoló szabályozórúdja M12-14-es menetes szár. Célszerű szériában, legalább 5 darabot elkészíteni egyszerre, így mind költséget, mind ráfordított időt spórolhatunk. A kész etetőt két földbe ásvott tartóra függesztjük oly módon, hogy annak alja a talajtól legalább 10 centiméterrel magasabban legyen. A felső tartórúd rögzítését a képen látható módon célszerű megoldani, így leszerelés nélkül lehet tisztítani, kiüríteni, különösen, ha a talaj a lebillentés irányába lejt. A gravitációs alapon működő önetetőből a kifolyó szemes takarmány mennyisége a belső pvc-cső magasságának állításával történik, a függőleges menetes szárra hegesztett szárnyas csavar elforgatásával. Elhelyezésekor érdemes olyan félreeső, eldugott helyeket választani, ahol nem kerül illetéktelenek szeme elé, s amely ráadásul az apróvadnak is nyugodt rejtőzködő és pihenőhelyül szolgál. A télelre kultúrsivataggyá vált mezőgazdasági területek közötti remízokban, bozótfoltokban, elgazosodott árkokban, különösen zord időkben egy-egy ilyen etető biztosítani tudja az ide behúzódnak apróvad áttelelését, túlélését. Üzemeltetése az év nagyobb részében célszerű, üregi nyulaknál csökkenti a károsítást a táblaszéleken.

Sáfrány Lajos hivatásos vadász

Felhívás!

Várjuk kedves olvasóink – a gyakorlatban már kipróbált – hasznos ötleteit olyan vadászfelszerelések előállításához, amit házilag is el lehet készíteni. Legfeljebb fél gépelt oldal terjedelemű írást várunk, fotókkal illusztrálva (.jpg vagy .tif formátumban).

Kollath

Hunting Consultant
since 1989

NAMÍBIA:

Antilop szafari a jávor antilopok országában, szabad terület
2500 euró

ZAMBIA:

kaffer bika és fekete lóantilop csomag
19 750 dollár

OROSZORSZÁG:

siketfajd csomag: **1490 euró**
tavaszi kamcsatkai medve vadászat
6500 eurótól
téli jávorbika csomag
(motoros szánon): **6500 eurótól**
Marco Polo csomag: **7500 eurótól**
Maral, ibex szibériai őzbak csomag:
4500 eurótól

KANADA:

dupla fekete medve csomag:
4500 dollár
Jávorbika csomagok: **3995 dollártól**

GRÖNLAND:

pézsmatulok csomag: **3400 euró**

Kollath, skype: kotorikerti,
+36-30/921-1562
kotorikerti@gmail.com

KUKORICA-ESŐ

Időt, pénzt és rengeteg fáradságot takarít meg a magyar fejlesztésű, szabadalmi oltalommal védett digitálisan vezérelt automata etetővel. Már közel kétezer 120 és 220 literes berendezés működik a hazai vadászterületeken, a vadgazdák teljes megelégedésére

2 év garancia!
Több berendezés megvásárlása esetén
10 %-os kedvezmény!
Kérésre részletes tájékoztatót küldünk

Megrendelhető:
Soltész Károly épületgépész és villanyszerelő mesternél
2000 Szentendre, Irinyi Dániel u. 25.
Tel/fax: 06/26-313-789 Mobil: 20/951-3427
info@vadeteto.hu
www.vadeteto.hu

ORYX

VADÁSZBOLT és FEGYVERJAVÍTÓ

8000 SZFVÁR, SEREGÉLYESI ÚT 86. TEL./FAX: 22 504-835
MOBIL: 30 9474-295, 20 9345-134 WWW.ORYXFEGYVER.HU

RECKNAGEL

távcsőszerelek és
alkatrészek kizárólagos
forgalmazója

Csőcsere,
kalibermódosítás
Lothar Walther csővel
Teljeskörű fegyverjavítás
Betétszővek: .22lr-től .45Blaser-ig

DIANA SIÓFOK

VADÁSZBOLT

Blaser ruházat

Tel.: 06-30/936-6066, 06-84/312-352
e-mail: diana1@enternet.hu
8600 Siófok, Szent László u. 39.

Blaser
márkakereskedés

**A „Szent Gellért”
Bérkilövő Vadásztársaság
az állampolgárok jövedelme
1 %-ának felajánlását
– a társaság részére –
tisztelettel megköszöni,
egyben tájékoztatásul közli,
hogy a felajánlott összeget
– a jogszabályban
meghatározottak szerint
2012-ben is –
hasznosítja.**

**Üregi nyúl vadászat
kotorékból ugrasztva
vadászgörénnyel.**

06-30/855-1828

Stefán Vadászcentrum

Szekszárd, Kossuth L. u. 32.
T: 74/ 510-995 Fax: 74/ 510-996

Nyitva tartás:
H-P: 8-17-ig
Sz: 9-12-ig

VADÁSZBOLT:

- vadászfegyverek
- maroklófegyverek
- gáz- és riasztófegyverek
- légfegyverek
- vadászati felszerelés
- vadászuházat

FEGYVERJAVÍTÓ MŰHELY:

- javítás
- távcsőszerelek
- belövés
- barnítás
- fegyvervizsgáztatás

FÖLDALATTI LŐFOLYOSÓ TEREPLŐTÉR

Kiemelten foglalkozunk
Blaser vadászfegyverekkel,
Schmidt & Bender, Zeiss távcsővekkel,
Blaser CDP, és Norma lőszerekkel.

Hubertus Vadásziskola

A vadászat gyakorlatát szem előtt tartó képzéssel segítjük a jelentkezők sikeres vizsgáját és első lépéseit a vadászterületeken!

Az Állami Vadász- és Fegyverismereti Vizsgára felkészítő tanfolyamunkon több évtizedes oktatói gyakorlattal rendelkező előadók, neves szakemberek (a tananyag szerzői) segítik a résztvevők felkészülését.

A 70 órás program elméleti részét szombat délelőttönként tartjuk Gödöllőn a Szent István Egyetem VadVilág Megőrzési Intézetében.

Az összes óraszám közel harmadát a gyakorlati ismeretek és készségek elsajátításával a lőtérén és a terepen töltik a hallgatók, nagy tapasztalattal rendelkező szakemberek vezetésével. Ekkor sajátíthatják el a biztonságos fegyverkezelés alapjait és ismerkedhetnek meg (többek között) a vadászat módszereivel.

A hallgatóink kedvezményes áron vásárolhatják meg a felkészüléshez szükséges valamennyi tananyagot.

A HUBERTUS Vadásziskolában tanuló hölgyek - külön kedvezményként - ajándékba kapják a könyveket! (Vadásziskola, Az Állami Vadászvizsga tesztkérdései, Amit a fegyverismereti vizsgán tudni kell)

Mezőúri tanfolyamot évente több alkalommal szervezünk!

További információ a honlapunkon!

KIADVÁNYAINK

Vadásziskola: 6 490 Ft
Az Állami Vadászvizsga tesztkérdései: 2 490 Ft
Amit a fegyverismereti vizsgán tudni kell: 2 490 Ft
Amit a nagyvadról tudni illik (DVD): 4 690 Ft

Érdeklődés, jelentkezés:

HUBERTUS Kft. Reg. szám: 13-0473-04
1024 Budapest, Ady E. u. 1. (Gubritzky Mária)
tel.: 316-0469, 316-0470, 315-1451, 315-1480
fax: 316-0471 • e-mail: hubertus@hubertus.com

www.hubertusvadasziskola.hu

A héjában van a vitamin...

...meg a karvalyban is, csak abban kevesebb – mondja szellemeskedve a közismert mondást kiferdítő vadász. Vitathatatlan, hogy a gyümölcsök, zöldségek külső rétege – amit többnyire levágnak róla – értékes anyagokat tartalmaz, sokszor értékesebbet, mint ami a húsos részében van. Nos, bizonyos fókig ugyanez elmondható a vadtestet körülvevő bőrről, illetve a bőr alatti kötőszövetekről, zsírrétegről – gondoljunk csak az egészben megperzselt, vagy meg-

forrázott vadmalacra, vagy a bőrs vadkacsa- és vadliba-sültekre, az aranylő fácánlevesre. Persze, nem minden vadrészt lehet vagy célszerű bőrsően elkészíteni, kis fantáziával azonban utólagosan is csinálhatunk „bőrt”, azaz bundát vagy héjat a hús köré. A többnyire lisztből, vagy más növényi darálék alapanyagból készített külső burokban aztán a hús saját levében párolódik tovább, és nem szárad ki, mint süteskor.

-som

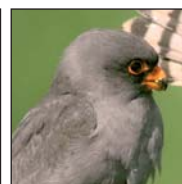
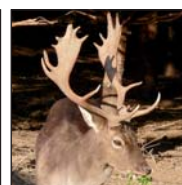
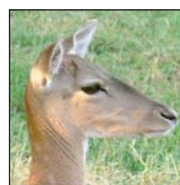
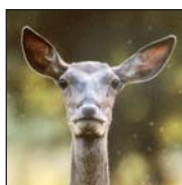
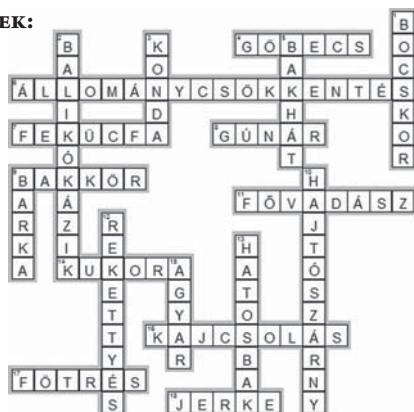
Héjas vaddisznócomb

Hozzávalók: 2 kg comb, 15 deka hagyma, 40 deka kenyérmorzsza (lehetőleg fekete, vagy rozskenyérből) 5 deka cukor, 8 deka vaj, 10 deka liszt, 15 deka csipkeíz, 2 deci vörösbor, őrölt fenyőmag, őrölt gyömbér, őrölt fahéj, citromlé, ecet, törött bors, só

Elkészítés: A leborozott húson ízlésünk szerinti vastagságú szalonnát hagyunk, megformázzuk és ezután sóval, borssal és fenyőmaggal jól bedörzsöljük, majd hagymával, babérlevéllel és kevés ecettel annyi sós vízben főzzük, amennyi ellepi. Ha a hús már félig megpuhult, lecsurgatjuk és hűlni hagyjuk. Közben elkészítjük a masszát, ami majd a „héja” lesz. Ehhez a morzsát cukorral, kevés sóval, fahéjjal, gyömbérrel, citromlével és annyi borral gyúrjuk, hogy összeálló tésztát kapjunk. Ezt félujjnyi vastagon a húsrá nyomkodjuk, s ha a kéreg a sütőben félig megsült, olvasztott vajjal öntözgetjük. Tálalás előtt meghintjük vastagon cukorral, és egy izzó kést végighúzunk rajta. Közben a főzőlevet beforraljuk kb. 1 liternyire, burgonyalisztel (keményítővel) sűrítjük, felöntjük borral, leszűrjük, kiforraljuk. Csipkeízzel is felfőzhetjük, majd külön mártás-csészében szolgáljuk fel.

MEGFEJTÉSEK:

AMIKOR A MÁSODPERCEK SZÁMÍTANAK

Z6 – 2. GENERÁCIÓ. AZ EREDETI TÖKÉLETESÍTVE

A Z6 céltávcsövek jól bevált főlényes optikai 6-szoros nagyítását egy karcsú design kialakításával és új funkciókkal egészítettük ki: a ballisztikai és parallaxis tornyok mindennapi használathoz igazodó mechanizmusai optimalizálják a kezelést, és a megvilágított célkeresztet automatikusan kikapcsoló rendszerrel kiegészített SWAROLIGHT technológia növeli az elemek élettartamát.

SEE THE UNSEEN
WWW.SWAROVSKIOPTIK.COM

SWAROVSKI OPTIK KG
Tel.: +43/5223/511-0
info@swarovskioptik.at
facebook.com/swarovskioptik

SWAROLIGHT
SWAROCLEAN

SWAROVSKI
OPTIK

Ficsor Autóház Kft.
1106 Budapest, Fehér út 7. • H-P: 8:00-18:00, Sz: 9:00-13:00
Tel.: 06 1 260 11 22 • Fax: 06 1 262 66 10
E-mail: terepgumi@ficsor.hu • Web: www.ficsor.hu

Vadásztól Vadászoknak!

TEREKGUMIK ÓRIÁSI KEDVEZMÉNNYEL!

2 olasz terepgumi-specialista gyár kizárólagos forgalmazójától
Ahol eddig elakadtatok, ott most nem fogtok!

Simex Minta
Kaiman
Terrain
BF Kobra
13,5 mm

Nehéz terepre - sárba, Magyarországon egyedülálló 17-20 mm mintamélység

Kougar
Country
Kobra
Trac

NIGHT VISION SLOVENSKO S.R.O.
ÉJELLÁTÓ KÉSZÜLÉKEK SZAKKERESKEDELME EXPORT-IMPORT
ÉJELLÁTÓ KÉSZÜLÉKEINKET A LEGKEDVEZŐBB ÁRAKON
A LEGMAGASABB MŰSZAKI MINŐSÉGBEN FORGALMAZZUK.

Társ cégünk a magyar NIGHT VISION HUNGARY • Áraink a legversenyképesebbek
Megrendelésüket azonnal teljesítjük.

NIGHT STORM
Képfelbontási érték min.: 34-40 lp/mm
Látószög: 18 fok
Teljesen kompakt éjjellátó keresőtávcső.
Műanyag könnyű ház szerkezet.
Beépített infravörös segéd-megvilágítás.
Nagyítás 3,5x-es.
Vízmentes kivitel.

Akciós ára: 69.000 Ft

VÁLASZTÉKUNK KÖZÉP-KELET EURÓPÁBAN IS EGYEDÜLÁLLÓ.

Cégünk választékát folyamatosan bővítjük.
Forgalmazunk legalább 230 féle éjjellátó készüléket.

www.nightvision.hu
Legyen résen!
Figyelje reklámjainkat és weblapunkat!

MINDEN INFRAIGÉNYT MEGOLDUNK

TAKÁCS LÁSZLÓ
cégvezető

06 70 200 7132

15 éves éjjellátó szakmai gyakorlattal, 7 éves tervezési és gyártási tapasztalattal rendelkezünk.
Éjjellátók értékesítése nagy tételben is a világ bármely részére.

Mi NEM érvényesítjük az áfát!
Gondolja meg hol vásárol!

2012. február 16–19.

Trófeák a FeHoVán

Tízezrével látogatják visszatérő és újabb vendégek a FeHoVa kiállítást, amely népszerűségét a horgász versenyeknek ma már legalább annyira köszönheti, mint a vadászati bemutatóknak. A kiállítás az idén február 16-19. között fogadja az érdeklődő nagyközönséget a Budapesti Vásárcőzpontban. Már most tudni lehet a kísőő programok jelentős részét, s mondhatni sok-sok érdekesség, sőt ezőttal számos trőfea, élő halak is várják majd a vadászokat és a horgászokat, ha kilátogatnak az ismét nagyszerőnek ígőrző kiállításra.

Trőfeakiállítások lesznek több témában: Észak-Amerika vadvilága (23 trőfea), Magyarország megyéinek büszkeségei – 100 magyar nagyvad trőfea, valamint a világon élő 70 szarvasfajta trőfeáiból 30 lenyőőgőző példány.

Ami az idei programban már biztos: az elmaradhatatlan Szarvasbőgő verseny, a Diana Szakiskola bemutatója, a VKE vadász-hölgyeinek gyermekfoglalkoztatója, I. MEOE – FeHoVa kutyakiállítás (CAC, CACIB, csak vadászkutyák részére pénteken délelőtt), további kutyabemutatók (munkakutya, vizes apportírozás, fajtabemutatók). Mindamellert sor kerül egy rangos nemzetközi íjászverseny lebonyolítására, de pontlővészet, airsoft országos bajnokság, nyílpuska, és koronglővészet bemutatók, filmvetítések is várják a közönséget.

A FeHoVa horgász programja hasonlóan érdekes lesz: Portugáliából érkező óriás mobil akvárium, halas medence versenyekkel, kutyogtató oktatással és más gyakorlati bemutatókkal, hazai és külföldi horgászhirességek élménybeszámolói a szőnpadon. Olyan nevek szerepelnek az előadók között, mint Nagy Attila Európa- és világbajnok sporthorgász, a Horgász Világbajnok Klubcsapat tagjai, vagy szakmai előadásával Fürész György, a MOHOSZ ügyvezető elnöke. Bokor Károly, Vass Csaba szakírók előadásai mellett a világbajnok pergető horgász válogatott, és az egyéni világbajnok pergető páros élménybeszámolóját is meghallgathatja a közönség. Dőme Gábor, Kovács Zoltán, Walter Tamás is hasznos és érdekes szőnes előadással áll a horgásztársak elé. Ezőttal a hazaiak mellett angol, holland, spanyol, belga szaktekintélyek lesznek a FeHoVa vendégei.

A látogatóknak akció: a kiállítás honlapján található kuponnal, valamint a Hungary Card felmutatásával kedvezményes jegyet tudnak vásárolni a kiállításra. A belépőjegy több kiállítónál is levásárolható lesz, ezekről helyben és az interneten is tájékoztatást találhatnak az érdeklődők. A vidékről érkezők a Volánbusz járatain 50%-os kedvezményt vehetnek igénybe.

A FeHoVa különleges hangulatát a több nemzetet képviselő kiállítók és látogatók, a sok kísőő program és a nagyszerő kínálat egyőttesen adja. Minden, ami fegyver – puskamőves cégek, fegyverforgalmazók és az íjkészítők, minden, ami vadászat – a legkülőnfőlébb kiegészítők ruházattól a vadászkésig, minden, ami élmény: utak és túrák szervezői várják a látogatókat.

Mindenképpen érdemes lesz meglátogatni a kiállításon a Magyar VADÁSZLAP standját, hiszen nem csak szakírókkal lehet találkozni, de sorsoláson vehetnek majd részt az előfizetők, és egyikük egy Keeway 300-as quad újdonsőlt tulajdonosaként távozhat majd a rendezvényről.

Természetes élőhelyén...

A STIHL termékei segítenek Önnek, hogy a vadászat élménye mindig teljes legyen. Magaslesek készítéséhez vagy kerítésépítéshez elengedhetetlen egy megbízható motorfűrész. Ne feledje, az erdő a STIHL gépeinek szinte természetes élőhelye.

Tekintse meg személyesen termékeinket
2012. február 16–19. között
a HUNGEXPO Budapesti Vásárcőzpontban.
Keresse standunkat a **FeHoVa kiállítás „A” pavilonjában (303. A5).**

ANDREAS STIHL KFT.
2051 Biatorbágy-Budapark, Paul Hartmann u. 4.
Telefon: (06-23) 418-054 · Fax: (06-23) 418-106
www.stihl.hu · E-mail: info@stihl.hu